

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Richard Clapperton

K A P A N

Richard Clapperton 14 yaşındayken İskoçya'dan Avusturalya'ya göçtü. Kıtanın güney kesiminde ırgatlık, otomobil tamirciliği, değirmen işçiliği yaptıktan sonra düzeltmen olarak bir gazeteye girdi. Bir süre de karikatürcülükte elini deneyip en sonunda yazarlıkta karar kılabilirdi. İsabet de etti, çünkü artık günümüzün gözde romancılarından biri.

Kapan, zekice atılmış bir kördüğümün, nükteli, sürükleyici bir anlatımla sunulan, oturup bir gecede sabaha kadar okunacak hikâyesi...

RICHARD CLAPPERTON

KAPAN

Türkçesi :
Reha Pınar

UYCAN YAYINLARI

*

UYCAN YAYINLARI, 21

*

YAYIN HAKLARI :

UYCAN, 1974

*

«KAPAN»IN AŞLI

İNGİLİZCE OLARAK

«VICTIMS UNKNOWN»

ADIYLA YAYINLANMIŞTIR

*

BASKI :

NURETTİN UYCAN KİTAP CİLT FABRİKASI

SERVİLİ MESCİT SOKAK NO: 12

CAĞALOĞLU, İSTANBUL

*

HAZİRAN, 1974

*

DAĞITIM : BATEŞ

KAPAN

1

EV, HAVERSTOCK HILL'DEYDİ... KALDIRIMA göre biraz içerlekti, narin, üç katlı eski yapı. Evin önünde, iki ucunda da kapı olmayan yarım ay biçiminde bir araba yolu vardı. Yolun ağzındaki bodur söğüt ağacının dalları, caddeden araba yoluna döndüğünüzde, sanki sizi saygıyla selâmlıyormuş gibi sarkıyordu, yerdeki çakıllara dokunacak kadar. Bahçenin çimleri yıllardan beri biçilmemişti ve araba yoluna da rahatça daha fazla çakıl döşenebilirdi. Yıkık dökük bahçe duvarı, komşu bahçeden uzanan meşe ağacının dallarıyla örtülüydü ve rutubetli, portakal renkli taşları yama gibi görünüyordu. Yılda on iki bin sterlin kazanan bir adamın böyle bir evde oturacağı insanın aklına bile gelmezdi. İçtenlikle söylemek gerekirse, kız kardeşimin buna nasıl katlandığına şaşırdım doğrusu.

Fakat ne de olsa Rene'yi on yıldır görmemiştim; kız kardeşim de ailesinin resimlerini gönderecek kadar düşünceli değildi... Sersem kocasının nasıl bir şey olduğunu bile bilmiyordum... Bunun için de, İspanyol tipi siyah fenerin altındaki zili çalarken neyle karşılaşacağımı tahmin edemiyordum. Belki de, Edinburgh'tan hatırladığım kısa eteklikli, bol süveterli, siyah saçlı kızın daha yaşlı bir benzeriyle karşılaşacaktım... Ama ne olursa olsun, kapıyı açıp adımı haykırırken gülümseyen, ince yapılı bir kadınla karşılaşacağımı hiç ummuyordum.

Kız kardeşim hatırladığımdan çok daha güzeldi. Düz, siyah bir elbise giymiş, göğsüne gümüş bir broş takmıştı. Modaya uyarak iki yana ayırıp taradığı siyah saçlarının arasına kır teller gizlenmişti. Yeşil gözlerini koyu renkli kirpikler süslüyordu ve gülümseyen dudaklarının arasından bir altın pırıltısı göze çarpıyordu... Zaten tek değişiklik de buydu sanırım. Kapının önünde boynuma sarılıp beni içtenlikle kucaklayıncaya kadar, karşımdaki kadının eski Rene olduğuna gerçekten inanmamıştım.

Rene benden biraz uzaklaşarak, heyecanla :

«Edward, seni gördüğüme çok sevindim,» dedi. «Senin King's Cross'tan telefon edeceğini sanıyorduk, mas-kara çocuk. O zaman Lim'i gönderip seni aldırabilirdik.»

«Lim mi?»

Şaşkınlıkla çevreme bakındım.

«Çinli uşakların mı var?»

Rene bir kahkaha attı :

«Şoför.»

Sanki basit bir etiket kuralını çiğnemişim gibi başını yana eğip çapkın çapkın gülümserken beni içeri çekti. Kapıyı kapadı ve eski bavulumu holde bırakabileceğimi söyledi. Sonra beni elimden tutup parke döşeli holden geçirerek büyük, sıcak bir odaya götürdü. Konuştuğunda eski Edinburgh lehçesini tümüyle kaybetmiş olduğuna dikkat ettim.

«İşte bizimki geldi, Carlton sevgilim... Savaşçımız, savaş alanından yuvaya döndü.»

Sarımsı kırmızı renkli küçük bir halılar denizine adımımı atarken şöminenin bulunduğu yana bakarak gülümsedim. Carlton Thorne, okumakta olduğu gazeteyi bir kenara bırakarak şöminenin önündeki koltuktan kalktı. Gazete Le Monde idi. Fransız gazetesi. Akıllı bir adam olduğu açık seçik ortada. Carlton yürüdü, eldivenli eliyle dirseğimi tutup elimi su tulumbasının kolu gibi salladı. Soğuk bakışlarla beni incelerken, piposunu sıkıştırmış olduğu dişlerinin arasından tiz bir sesle :

«Merhaba, merhaba,» dedi.

Carlton Thorne, Rene'den daha yaşlıydı. Kum sarısı saçlarını briyantinle düzgünce taramasına ve genç görünüşüne rağmen amcam olacak kadar yaşlıydı. Yaşının elli civarında olduğunu tahmin ettim. Buz mavisi, ciddî gözlerinde endişeli bir bakış vardı. Sırtındaki tüvit ceket, flanel pantolon, ayağındaki rahat terlikler bile onun endişeli olduğunu gizlemeye yeterli değildi. Hergeleden hiç hoşlanmadım. Dilencilerin seçim hakkı olmadığı için burada bulunuyorum. Ayrıca, bir de şu meşhur el yazması 'Alvarez Parşömeni' sorunu vardı.

Rene, çıkardığım yağmurluğu, parmaklarının ucuyla tiksinererek tuttu.

Gülümseyerek :

«İşlerin iyi gitmiyor galiba, öyle değil mi, kardeşim?» dedi.

Aslında gülünecek bir şey olmadığı halde bir kahkaha attım. Kişisel servetim yalnızca sırtımda olanlardı : spor ceket, flanel pantolon. Trende uyumuş olmam, görünüşümü pek olumlu yönde etkilemiş sayılmazdı. Tıraş olmam gerekiyordu. Yeni bir elbiseye ihtiyacım vardı. Parasızdım. Ve bütün bunlar, üzerimden akarcasına açık seçik belliydi.

Rene :

«Rahatına bak, Edward,» dedi. «Ben öğle yemeğiyle meşgul olurken Carlton sana bir içki hazırlar. Ha, Carlton'un sana söyleyecekleri var, belki senin için yararlı olur.»

Rene burnunu kırıştıran bir gülümsemeyle bana baktı, kocasına uyarıcı bir bakış fırlattı, sonra yağmurluğunu, bir dilencinin üstünden çıkmışçasına, kendinden uzak tutarak odadan ayrıldı. Hizmetçilerin izinli olduğunu tahmin ettim. Çünkü hizmetçileri olduğunu biliyordum. Kız kardeşim, mektubundan anladığım kadarıyla, Londra'da iyi hizmetçi bulamamaktan yakınıyordu.

Eniştem olarak tanıtılan adam burnunun kenarını kaşıdı.

«Korkarım biramız kalmamış,» dedi.

«Ne olursa içerim.»

«Beyaz şarap.»

«İçerim.»

Eldivenli elini işaret ettim.

«Ne oldu? Bakan seni ısırıldı mı?»

Gülümsedi :

«Üzerinde durulacak kadar önemli değil. Rover'in kapısına sıkıştırdım. Zaten bu yüzden beni evde buldun. Ama, seninle tanışmak için nasılsa eve gelecektim.»

Kadehlere şarap doldururken aceleyle ekledi :

«Evlendiğinden on yıl sonra insan kayınbiraderi ile tanışırse ne yapacağını şaşıyor. Otur.»

Kadehi elime tutuşturdu. Şöminenin yanındaki bir koltuğu göstererek, karşımdaki koltuğa kuruldu. Sonra da sararmış parmaklarını flanel pantolonunun cebine soktu ve sanki nasıl bir tutum takınacağına karar vermemiş gibi kadehinin dibine baktı uzun süre. Her halde geri zekâlılar gibi neşeli olmaya karar vermiş olacak ki, gülümseyerek baktı bana. Tabii buna gülümseme denebilirse...

«Bir şey üzerinde ısrar ediyoruz... şey... Edward. Hiç değilse, biraz toparlanabilmen için burada iki hafta kalmalısın, ne dersin?»

«Bu kadar uzun kalmayı düşünmüyordum,» dedim.
«Kısa sürede iş bulacağımı umuyorum.»

«Tasarladığın bir iş var mı?»

«Ne iş olursa yaparım,» dedim.

Sonra, mektubumdan da okuduğunu tahmin ettiğim gibi, emniyet örgütünden kovulduğumu ve Sekurit Şirketi'ndeki işimden çıkarıldığımı anlattım.

«Emniyette ne kadar çalıştın?»

«Sekiz yıl.»

«Rütben?»

«Devriye. Kapı tokmaklarını kurcalardım. Hepsi bu.»

«Sekiz yıl. Bu kadar yıl çalışma bir terfi gerektirmez miydi?»

Omuz silktim. Terfi ile ilgilenmediğimi anlatmanın gereği yoktu. Nasılsa anlamayacaktı. Zaten konuştuğu sürece, yüzünde ne insancıl bir hava, ne de herhangi bir anlayış ışığı görülüyordu.

«Kendi düşüncen nedir, Edward? Acaba bir komiser rütbesiyle çalışabilir miydin? Dedektif-müfettiş? Böyle bir işi yapabilir miydin?»

Yapabileceğimi söyledim. Kendi kendimi methetmek istemiyordum.

«Bak, Edward dostum, mesele şu,» dedi. «Son derece güç. Elbette, Rene'ye de söylediğim gibi, işle ilgilenmeyebilirsin. Ancak ablan sana yazmam için ısrar etti. Yalnızca bir düşünce bu. Ve muhtemelen senin beğenmeyeceğin bir düşünce de olabilir. Ancak, bazı başka konulara karşı isteksiz görüldüğünü söyleyebilirim. Polis örgütündeki tecrüben, düşündüğüm işe girmene yardımcı olabilir. Yılda iki bin sterlin senin için uygun mu?»

«Kimin temizlenmesini istiyorsun?»

Tatlı bir tebessümle baktı.

«Evet, belirli ölçüde tehlikeli bir iş olacak, tabii. Şu kadarını söyleyebilirim ki, tehlike ihtimali ayrıca çok kuvvetli. Ancak şu anda böyle birşey söz konusu da değil elbette. Yalnızca bir ihtimal.»

Endişeli bakışları yüzümde dolaşırken başımı salladım, yutkundum ve asıl konuya gelmesini bekledim.

Çevremi şöyle bir araştırdım, ama el yazması Parşömeni göremedim. Her halde üst katta olacaktı. Dikkatimi yeniden Carlton'a verdiğimde, o yine içkisinin içine bakıyordu.

«Asıl konuya girmeden önce söyleyeceklerime sakın gücenme, Edward. Bu işe uygun olduğun kanısında değilim. Ama karar vermek benim yetkimin dışında kalıyor. Kararı verecek olan Salter. Onun çok dikkate değer bir ihtiyar olduğunu göreceksin, Edward.»

«Peki, Salter kim?» diye sordum.

Şaşırmış göründü.

«İngiliz Hava Kuvvetleri Mareşali. Sir Bryan Salter. Londra Hava Güvenlik Müdürü. Güvenlik kanadının bir bölümü.»

«İş büyük görünüyor. Engel nedir?»

«Senin yönünden bir engel yok, Edward. Doğrusu bu. Uzak bir ihtimalle, benim yüzümü kara çıkartabilirsin. Senin davranışlarına bağlı. Davranışlarının yetersizliği karşısında kimin tarafından tavsiye edildiğin sorulabilir. Bu benim için üzücü olabilir, anlıyorsun her halde. Durumum söz konusu. Tabii, Edinburgh'taki tecrübenin sana bir ders olduğunu kabul ediyorum.»

«Ne yapmam gerekiyor?»

«Salter'le görüşmeni sağlayacağım. Yarın sabah olur mu?»

«Olur,» dedim.

«Şu halde bu mesele kapandı.»

İçkimi bitirip ayağa kalktım. Mesele kapanmıştı, ancak tamamlanmamıştı ve tamamlanmayacaktı da.

Öğle yemeğinden önce yıkanıp gömlek değiştirmek

için eski bavulumu banyoya çıkardım. Onlara böyle söylemiştim. Aslında ne yedek bir kravatım ne de temiz gömleğim vardı. Bavulumda yalnızca The Daily Telegraph gazetesi, kendi kendine İspanyolca öğreten bir kitap ve bavulun deri kayışları vardı. Yukarıyı şöyle bir gözden geçirebilmek için birkaç dakika yalnız kalmak istemiştim. Eğer Parşömen kolayca alınabilecek bir yerdeyse, hemen sessizce bavulumu atacak, öğle yemeğini atıştırdıktan sonra da ilk trene atladığım gibi Edinburgh'a dönecektim. Ablamın ve soğuk yüzlü kocasının bulunduğu iş umurumda bile değildi.

Merdivenin başında halı döşeli bir sahanlık, sahanlığın tam ortasında kirli bir pencere vardı. Koridordaki dört kapıdan biri açıktı ve banyo görünüyordu. Bavulumu banyoya bıraktım, sıcak suyu açtım, sonra merdiven sahanlığına çıkarak aşağıyı dinledim. Konuşma sesleri çok hafif duyuluyordu. Sonra bir radyo sesi yükseldi ve saat bir haberlerini vermeye başladı. Haberler yine Allah'ın cezası Ruslarla Çinliler arasında, Ussuri Nehri üzerindeki Damansky şehri nedeniyle çıkan çatışmalardan söz ediyordu.

Banyonun yanındaki kapı, arka bahçeye bakan misafir yatak odasına açılıyordu. Yatak odasının kapısını usulca çektim ve merdiven sahanlığının öteki tarafındaki kapılara yürüyüp sağdakini açtım. Burası Carlton'un çalışma odasıydı. Oda oldukça genişti, ama biçimli değildi. Yere şarap rengi, uzun tüylü bir halı serilmişti. Maundan yapılmış büyük çalışma masası, kullanılmadığı belli olan şöminenin önüne yerleştirilmişti. Camgöbeği renginde badana yapılmış duvarlara birçok

yağlıboya tablolar vardı. İçlerinden kaldırılmış olanların temiz kalmış yerleri açık seçik belliydi. Şöminenin mermeri üstüne altın yaldız çerçeveli karikatürler asılmıştı ve el yazması Alvarez Parşömeni basitçe yapılmış tahta bir çerçeve içinde tam ortada duruyordu.

Yeniden merdiven sahanlığına koşup aşağıyı dinledim, sonra çalışma odasına döndüm. Ellerimi çalışma masasına dayayıp Parşömeni incelemek üzere uzandım. On yıldır görmemiştim bu belgeyi. Ama alt köşesindeki Alvarez imzası herhangi bir yanılmayı önleyecek kadar kesindi.

Arkamdan hırsızlığa yeltendiğim söylenecekti, ama aslında bu iddia doğru değildi.

El yazması Alvarez Parşömeni 1867 yılından beri annemin ailesine aitti. Parşömen üzerindeki bu yazı, Kraliçe İkinci Isabella tarafından Navarre'da Kaptan Don Eduardo Alvarez'e verilmiş ve böylelikle Alvarez, Nijer nehrinin kaynağını bulmak üzere Houssa ülkesine gidecek gemilerin komutanlığına atanmıştı. Aslında nehrin kaynağı, İngilizlerce daha önce keşfedilmişti. Bu nedenle yazının verilmesindeki amaç kesinlikle bilinmiyordu. Yalnız büyükanneimin söylediğine göre, yazı verildiğinde Isabella ile Don Eduardo sarhoş olmuş yatıyorlarmış. Parşömenin değerli olmasının nedeni de, böyle olağandışı koşullar altında yazılmış bulunmasıymış.

Davranışımın savunması olarak, bu belge üzerine bir sürü lâf etmeye pek gerek yoktu. Çünkü 1936 yılında babamın peşine takılarak Navarre'dan Edinburgh'a kadar gelen annem, adımın Edward Alvarez Prendergast olmasında ısrar etmişti. Adım da gerçekten Parşö-

menin altında yazılıydı. Böylece, 1872 yılında Barselona'da hayata veda etmiş olan dedemin vasiyetine göre, bu belge ailenin tek erkek çocuğuna aitti...

Daha önce soruşturarak değerinin bin beş yüz sterlin olduğunu öğrendiğim Parşömeni, hemen elden çıkaracaktım. Nasıl olsa bu davranışım belgenin sahibi olduğum gerçeğini ortadan kaldıramayacaktı. Buna karşılık belgenin asıl sahibinin mahkemece saptanması paraya bağlıydı, oysa benim meteliğim yoktu. Belgeyi Rene'den isteseydim vermeyecekti, benim de yalnızca on bir sterlinim kalmıştı. En iyisi belgeyi Rene'den yürütmek olacaktı. Zaten belge büyükannemin bunaklığı nedeniyle geçmişti Rene'nin eline.

Eniştemin bürosunun duvarlarını süsleyen tabloların tamamen tersine, Parşömen, camlı bir çerçeveye konmuş ve dört kenarından da vidalarla duvara sıkıca tutturulmuştu. Cebimdeki bozuk paraları tornavida gibi kullanmaya çalıştım. Ama sarı vidaların başlarına biraz kalınca geliyordu paralar. Duyulur korkusuyla camı da kıramazdım. Az sonra ufak bir tornavida bulup işe girişmek daha akla yakın bir çözüm yolu olacaktı.

Çalışma odasının kapısını açık bırakarak yeniden banyoya döndüm. Aşağıdaki radyo hâlâ Moskova'nın uzak doğu sınırına birlik gönderdiğini ve Çinlilerin kıyameti kopardıklarını avaz avaz bağırarak anlatıyordu. Mart ayında bulunduğumuzu ve Ussuri Nehri'nin de donmuş olabileceğini düşündüm.

2

ADINI UNUTTUĞUM BİRİYLE LONDRA'YA KAÇIP babamı rezil etmesinden beri Rene'yi hiç görmemiştim. Daha sonra onun kaçtığı adamı terk edip Dışişlerinde çalışan Carlton Thorne'yla evlendiğini duyduk. Rene, yıllardan beri beni Londra'ya davet edip durmuş ve mektuplarında Carlton'un benimle tanışmak istediğini yazmıştı. O zamanlar, Tanrı beni bağışlasın, Opal'le evliydim ve yılda on iki bin kazanan bir devlet memurunun neden benim gibi basit bir polisle tanışmak istediğini defalarca kendi kendime sormuştum.

Rene'yi görmeye hevesli değildim. Zaten birbirimizden öyle pek sık haber almazdık; belki altı ayda bir kez mektuplaşırdık. Arada sırada haberleştiğimiz halde yıllardır birbirimizi hiç görmemiştik. Tabii, bana eskisi gibi sevgi besleyip beslemediğini merak ediyordum. Yok-

sa, Londra'da artık kocasıyla sükse yapabileceği kimse kalmamış mıydı?

Haksızlık mı ediyordum? Belki. Ama Rene böyleydi işte. Beni her zaman davet eder, bu davetleriyle bana karşı ilgisiz olmadığını kanıtlamak isterdi. Ayrıca, davetlerini kabul etmeyeceğimi bildiği halde, Londra'ya gidip onu rezil etmemden de korkardı. Başka kusurlarım olsa bile, istenmediğim bir yere gitmeyeceğim için, bir bakıma rahat sayılırdı Rene. Öte yandan, eğer bir kimse böyle davetlerini sıklaştırır ve ısrar ederse, işin ucunda mutlaka bir bit yeniği olurdu. Sekurit Şirketi'nden kovulduktan iki gün sonra, Stockbridge'deki evimde Rene'nin ısrarlı davetini tekrar aldığımda, parasızdım. Opal bütün paramızı alıp kaçmıştı, babamdan da bir yardım bekleyemezdim, (polis örgütünü rezil ettiğimden söz edip duruyordu), bunun için de tek çarem başka bir iş bulmaktı. Ama işlediği suç nedeniyle polislikten atılan birinin iş bulması pek kolay değildi.

Suçlu olduğumu saklamaya çalışmıyorum. Büyük bir içtenlikle kabul ediyorum suçluluğumu. Daha iyisini bulamadığım için Opal'le evlendim. Belki önceleri birbirimize uygunduk, çünkü ikimiz de açgözlü ve aptaldık. Opal'i ilk gördüğüm zaman, beni ona çeken korkunç derecede zekî olması değildi... Giydiği yeşil elbisenin altından görünen jartiyerinin düğmelerine ve arı kovanı gibi yumak halindeki gür kızıl saçlarına vurulmuştum. Gevezelikten hiç geri kalmazdım. Opal'e, bir polis olmanın verdiği avantajlardan, Edinburgh'un en genç polisi olduğumdan, steno ve dil dersleri aldığımdan, yakın bir gelecekte Londra'ya gidip Mi altı Gizli Örgütü'n-

de görev alacağımdan ve casus avcılığı yapacağımdan söz ettim. İşte böyle palavralarla onu kandırdım. Kimi zaman palavra atmanın işe yaradığını söylerler. Ama Opal için bir işe yaramadı. Hatta Don Eduardo Alvarez gibi tanınmış birinin torunu olmam bile ona bacaklarını açtıramadı. Ondan ne istediğim belliydi, ama yalnızca kendimin kurnaz olduğunu düşünmek hatasını işledim. Steno ve dil dersi almam gerektiğini, ertesi yıl Londra'ya transfer olacağımı söyledim. Oysa benim de onun gibi steno ve dil bilgim yoktu ve Opal'in bir Dünya Güzeli olmak şansı ne kadar çoksa, benim de Gizli Örgüte girme şansım o kadar çoktu... Doğu kanadında kapı tokmaklarını kontrol eden bir polis olmam gerçeği, çoğunlukla kızların bizden uzaklaşmasına neden olurdu ve bunun için de onları suçlamazdım. Dünyanın en yakışıklı erkeği ben değildim. Şişmandım ve yüzüm çil içindeydi, bunun için de fazla seçim hakkım yoktu. Evlenme memurluğunda, hep bu işin başka şekilde sonuçlanmasına imkân olmadığını söylüyordum kendi kendime. Ama işin başka şekilde sonuçlanmasını *kendim* istemiyordum.

Aslında bütün terslik annemin ölümünden sonra, babamın, çamaşırlarımızı yıkayan Polonyalı kadınla evlenmiş olmasıyla başlamıştı. Tabii, babamın davranışları, beni hiç ilgilendirmezdi, ama Opal benim gibi düşünmüyordu.

«Baban öldüğünde o yabancı köpek evi alacak, bunu anlamıyor musun, sersem? Senin aldığın hiç denecek kadar az ücretle daha ne kadar yaşayabiliriz? Arabadan falan ne haber?»

Biraz sarsılmış olmakla birlikte sabırla cevap verdim :

«Eğer istediğin arabaysa, sevgilim, bir şeyler düşünürüm.»

Eğer Opal'in bu zorlamaları olmasaydı, rüşvet almaya hiç bir zaman yanaşmazdım. Namusu bütün bir kişi değilim. Şuradan buradan ufak tefek rüşvetler almıyor da değildim, ama bunlardan hiç biri beni tehlikeye atacak kadar önemli olmazdı. Ayrıca polislikten de atılmamı gerektirecek kadar büyük rüşvetler değildi. Opal de sonunda beni terk etmeyebilirdi. Beni terk ettiği için hiç üzülmiyorum, pişman da değilim. Yalnızca söylemek istediğim, bana karşı iki yüzlü davranmasına gerek olmadığı. Opal benim de bu içi çökmüş ülkede diğer polisler kadar namuslu olduğumu bilirdi. Aynı zamanda, Stockbridge'de devriye gezerken Mambo'ya uğradığımı da bilirdi. Benden öncekiler gibi, orada bir iki kadeh yuvarladığımı bilirdi. Ayrıca, ben Mambo'nun uyuşturucu madde trafiğinin merkezi olduğunu da bilmiyordum. Zaten bunu bilmiş olsaydım, sahibinin verdiği ilk rüşveti kabul etmezdim.

Rüşvet diyorum. Gerçekteyse bu, varlıklı bir iş sahibinin küçük bir yardımı olarak nitelendirilebilirdi. Coca-Cola'nın içine biraz içki karıştırdığını biliyordum. Müzik otomatıyla diğer makinelerinden haftada birkaç yüzlük kazandığının da farkındaydım. İçki satma izni olmadığından, bu küçük rüşvetin ağzımı sıkı tutmak üzere verildiğini düşünmemem için bir neden yoktu. Bildiğim kadarıyla, benden öncekilerin de Mambo'nun sahi-

biyle bir anlaşmaları vardı. Bu anlaşmaya aykırı davranmak benim işim değildi.

Herifcioğlunun LSD kaçakçılığı yaptığını nereden bildirdim?

On beş ay süreyle adamdan aldığım elli yedi sterlini Opal'ın arzu ettiği arabayı alabilmek amacıyla bankada ayrı bir hesaba yatırdım.

Sonra bütün işler bir anda bozuldu. Herif enselendi. Sırf kötülük olsun diye de kendisinden üç yüz papel rüşvet istediğimi söyledi. Emniyet Müdürlüğü'nde Komiser Galletly diye biri beni bürosuna çağırdı ve rütbemi indirdi, sonra da uzak bir ihtimalle belâdan yakamı sıyıracığımı söyledi. Tabii, sırlarımı Opal'e açmamış olsaydım kurtulabilirdim.

Bu olay karşısında Opal'in öfkesi korkunç oldu. Oysa durumu çok iyi biliyordu. Parasız değildik ve emekli olmam da söz konusu değildi, çünkü henüz otuz bir yaşındaydım. Bankada iki yüz sterlinimiz vardı, bu parayı ev almak için biriktiriyorduk ve çocuğumuz da yoktu.

O zamana kadar gözümünden kaçan bir gerçek, Opal'in benimle babamın mirası için evlenmiş olmasıydı. Aynı zamanda Opal'e el yazması Alvarez Parşömeni'nden ve satılabilirse elimde geçebilecek paradan söz etmiştim. Opal her iki yandan da bir umut olmadığını anlayınca boşanmak istiyordu, ama daha uygun koşulların oluşmasını bekliyordu.

Bankada ayrı bir hesabım olduğunu öğrendi. Bunu ona kimin yazdığını bilmiyorum, ama bu kadarcık bilgi Komiser Galletly'nin beni içeri tıkması için yeterliydi.

Üç ay sonra delikten çıktığımda Opal beni terk et-

mişti, tabii bankadaki iki yüz sterlini de götürmüştü giderken.

İki gün sonra Sekurit Şirketi'nde iş buldum, ama işim uzun sürmedi. Çalışmaya başladığımdan iki hafta kadar sonra şirket müdürlerinden biri, beni bürosuna çağırdı ve gazetede hakkımda yazılmış olan yazıyı gösterdi. Sonunda kovuldum tabii.

İşte bütün bunları mektubumda Rene'ye anlatmıştım. Aldığım cevapta, kocası Carlton'un bana bir iş bulabileceğini belirtiyor ve hemen Londra'ya gelmemi istiyordu. Böylece, tasarladığım tutumumu açıklayabilmek için davet edilmiş olduğumu kanıtlayabilirdim.

Aşağıya indiğimde radyo susmuştu ve iyi kalpli eniştem holde Çinli şoförle konuşuyordu. Beni görünce semsiyesini, ataşe çantasını ve siyah şapkasını gösterek üzüntülü bir kahkaha attı.

«Görev beni çağırıyor, Edward. Bakanlıkta oldukça önemli bir iş varmış. Lim seni yarın Salter'in bürosuna götürecektir. İnşallah unutmazsın.»

Şoför belli belirsiz bir gülümsemeyle parmaklarının ucunu resmî kasketinin siperine dokundurdu, sonra dönüp kapıyı açtı. Kapının kapanmasından hemen sonra çakılların üzerinde harekete geçen araba tekerleklerinin sesini duydum. Daha sonra da holün öteki tarafındaki çift kapılı yemek odasından, beni yemeğe çağıran kızkardeşimin sesi duyuldu.

Birkaç kadeh şaraptan sonra iş hakkında nazik sorular sormaya başladım.

Rene :

«Vallahi, resmî olarak benim bilmemem gerekir,» dedi. «Nasıl olduğunu bilirsin. Resmî ve gizli işler. En ufak bir boşboğazlık, insanı ölüme götürür. Fakat bildiğim kadarıyla, sen de herkesin yaptığını yapacaksın. Tabii, konuşman olumlu bir sonuç verirse. İş alacak olursan yılda iki bin geçecek eline. Ancak, bu parayı hak etmeni isteyeceklerdir. Senin durumundaki biri için daha uygun bir iş düşünemiyorum, doğru değil mi dediğim?»

Yine eskisi gibi bana tatlı tatlı gülümsedi, ben de bir kahkaha attım.

«Ama yeterlilik söz konusu,» dedim. «Torpil dışında, steno ve dil bilgisine de ihtiyaç var.»

«Mümkündür, ama gerçekte olmayan bir iş için bunların gereksiz olacağını sanırım. Hükümet, yalnızca maaşlarını alabilmek için çalışır görünen memurlarla dolu. Yeterliliğin Carlton tarafından desteklenecek. Yapacağın bütün iş, onlara paralarını sokağa atmamış olduklarını kanıtlamak olacak. Sen de, onlar da hepiniz hayatınızdan memnun olacaksınız.»

Rene, sigarasından derin bir soluk çekti. Bu hareketini sinirli oluşuna bağladım.

Düşünceli bir tavırla sigarasını tablaya bastırdı.

«Ancak yarınki görüşme hakkında sana küçük bir açıklama yapmamın gerekli olduğunu düşünüyorum. Mareşal Salter, polisteki rütbeni soracaktır. Basit bir devriye memuru olduğunu söylemene gerek yok. Ken-

dini biraz şişirmelisin. Baş müfettiş. Senin yaşında baş müfettiş olunur mu?»

«Sanırım. Ancak Edinburgh'a bir telefon, balonumu beş dakika içinde söndürecektir.»

Rene başını 'hayır' anlamında şiddetle salladı.

«Salter içeriden yapılan bir tavsiyeyi hiç bir zaman soruşturmayı düşünmez.»

«Pekâlâ. İş aldktan sonra, Salter benim palavra atığımı öğrenirse ne olacak?»

Rene omuz silkti.

«Ne olabilir ki? Senin, Özel Kalem Müdürü'nün kayınbiraderi olduğunu biliyor. Onun tavsiyesine meydan okumayı düşünmeyecektir. Sivil görevler kaypaktır, ama kimse intihar etmek istemez. Bu yönden bir korkun olmayacak. Şimdi başka şeylerden söz edelim. Opa! İnşallah o kaltakla bir daha karşılaşmazsın. Zaten sana uygun bir eş değildi. Peki şeyden ne haber...?»

Rene kaşlarını çattı ve parmaklarının ucunu düşünceli bir tavırla çenesine vurdu.

«İsmi neydi? Şu hep sözünü ettiğin kızın? İspanyol kız. Flor Giral mıydı?»

«Evlenip çocuk sahibi olmuştur,» diye mırıldandım.

Daha fazla konuşmaktan kaçındım bu konuda. Kız kardeşimin çok sigara içmesi beni şaşırtıyordu.

Fırsat bulur bulmaz bir tornavida aramaya koyuldum.

Harekete geçme olanağını bulduğumda ev sakinleşmişti ve saat de sabahın ikisiydi.

Carlton'un çalışma odasının kapısı bıraktığım gibi açık duruyordu. Kapıyı usulca arkamdan kapadım, masanın üstündeki lambayı yaktım ve pijamamın cebinden tornavidayı çıkardım. Birkaç saniye içinde iki vidayı yerinden sökmüş, üçüncüsü üzerinde çalışıyordum. Beş saniye sonra üçüncü vida da yerinden çıkıp şöminenin mermeri üzerine düştü. Dikkatsizliğim için kııma okkalı bir tekme yerleştirebilirdim. nc vidanın düşmesiyle birlikte ereve tek vidası üzerinde bir yarım daire çizerek döndü ve gümüş bir vazoya çarptı. Vazoyu yakalamak için bir hamle yaptım, ama Allahın cezası şey yere düştü ve bütün evi inim inim inletecek bir sesle tangırdadı. Vazoyu düştüğü yerden aldım ve göğsüme bastırarak evin derin sessizliği içinde yarattığı etkiyi duymaya çalıştım. Evdekilerin ktk gibi uyu-duklarını düşündüm. Ama ağzımın ii de kupkuru olmuştu ve zorlukla yutkunuyordum.

Bir süre daha dinledikten sonra vazoyu yeniden şöminenin mermer rafına koydum ve geri kalan vidayı tırnağımla döndürerek çıkardım. ereveyi dikkatle aldım ve masanın üzerindeki lambanın altına koydum yüzü aşağıya gelecek biçimde. Parşömen, çerçeveye bir mukavva ve dört iğne ile tutturulmuştu. İğneleri ıkartıp Parşömen'i rulo halinde sarmam bir dakika sürdü. Ama tam bu sırada, ışığın erişemediği karanlık bir noktadan yumuşak bir sesle ismimin söylendiğini duyarak taş ke-sildim.

«Edward?»

Sersemliğimin sonucu yaptığım gürültünün duyulmayacağını düşünmekle aptallık etmiştim. Carlton kapının önünde sabahlıkla duruyordu. 22'lik bir tabanca tutuyordu sağ elinde. Ama beni tanıması namluyu indirmesine neden olmadı. Tabancayı sol eline geçirdi, sağ eliyle kapıyı usulca kapadı ve yumuşak adımlarla yanına geldi. Gözlerini benden ayırmadan ayağının burnuyla çalışma masasının alt gözünü çekmeye çalıştı. Sonra eğildi, bu kez eliyle yokladı. Çekmecenin kilitli olduğunu farkedince biraz rahatlamış göründü, ama şüpheli bakışları hiç değişmedi.

Sonra bakışları, lambanın altında açılı duran Parşömen'e takıldı. Şüphelenmekte haklıydı. Gözlerini kaldırıp çerçevenin asılı olduğu, ama şimdi boş olan yere dik dik baktı. Yüzünün ifadesinden bir şey anlamak benim için mümkün değildi.

«Sen... bizden mi çalmaya kalktın, Edward?»

Hemen cevabı yapıştırdım :

«Kendi malımı almaya, çalmak diyorsan.»

Kötü yakalanışımı hafifletmek için biraz üstten almak fena fikir değildi. Tabii, Rene'nin duyması ihtimaline karşı sesimi yükseltmiyordum.

«Bu el yazması Parşömen bana ait,» dedim. «Büyükanne bunu Rene'ye vermişti. Asıl varisine verilmeyişinin nedeni, San Sebastian'da oturan büyükanne Alvarrez'i hiç ziyaret etmemiş olmam. Gerçek bu. Benim olan bir şeyin Rene'ye verilmesi tam anlamıyla bunaklık... İstersen bana hırsız diyebilirsin. Ama, çıkar kollayan biri olduğumu söyleyemezsin.»

«Anlamıyorum.»

«Anlamazsın, çünkü siyasal çıkarlara karıştın. Vatan sevgisinin ne demek olduğunu unutmuşsun. Majeste Kraliçelerinin hükümetinde bir Özel Kalem Müdürü olarak çalıştığın için, güvenlik işi şöyle dursun, bir sabun kırıntısını bile korumayı beceremeyen kayınbiraderine yılda iki bin sterlinlik gelir sağlayan bir iş temin edecek-sin. Buna ahlakî hırsızlık derler ve bu hırsızlıkta ben yokum.»

Eğer Çince konuşmuş olsaydım onu belki bu kadar şaşırtamazdım.

«Yani adımı feda ederek seni aday gösterdiğim bir işi almaktan kaçınıyor musun?»

«Doğru anlamışsın.»

«Otur, lütfen.»

Deri bir koltuk çekerek kendisi de oturdu ve lambanın ışığı altında yüzüme baktı.

«Şimdi beni dikkatle dinle... dostum. İspanyolca konuşuyorsun. İstenen adamın ikinci bir dil bilmesi gerekiyor. Adaylığını koyarken ismimi kullanmadan önce bunu dikkate aldım. Daha önce de söylediğim gibi son karar benim değil. Kararı verecek olan Mareşal Salter hiç de çıkar kollayan bir kişi değildir. Öyle sanıyorum ki, kız kardeşin de aslında böyle bir işin olmadığını sana söylemiştir. Biraz varla yok arası birşey, yani.»

Bileğinin zarif bir dönüşüyle Parşömen'i işaret etti.

«O şeyin ne kadar değer taşıdığını sanıyorsun? On sterlin mi? Elli mi? Hırsızlık yapmaya değer bir paramı geçecek eline yani? Hem de iki binlik gelire karşı mı oynuyorsun bunu? Sahiden de sen bu kadar enayi misin?»

Omuzlarımı silktim ve şaşırılmış göründüm. Eğer Parşömen'in değerini bilmiyorsa, onu uyarmakta ne anlam vardı?

«Eğer senin için bu kadar önemliyse alabilirsin, dostum. Gece yarısı böyle hırsız gibi dolaşacağına, en başında sırf bunun için buraya gelmiş olduğunu söyleyemez miydin?»

Şaşkınlığımı saklamak için yine omuz silktim. Dikkatle onu süzerek :

«Duygusal bir mesele,» dedim. «Rene itiraz edebilir. Yine de itiraz edebilir.»

«Rene...»

Sustu, başını salladı, sonra sözünü sürdürdü :

«Onun varlığını bile unutmuştur. Bavuluna koy ve artık bundan söz etme. Salter işi ne oluyor yarın? Vazgeçtiğini anlatana kadar akla karayı seçeceğim. İşin için tutabilmek amacıyla Yönetim Kurulu'ndan ve Savunma Bakanlığı'ndan yapılan tavsiyeleri hasır altı edip duruyordum. Hiç değilse, bir kez gidip görüşmeli-sin.»

«Pekâlâ,» dedim. «Gidip görüşeceğim.»

Rahatlıkla söylenir, kolayca kabul edilirdi.

Ama Carlton yine de pek memnun değildi. Çalışma odasından çıkmadan önce, odaya ilk girdiğinde dikkatle kontrol etmiş olduğu dip gözü bir kez daha özenle inceledi. Sonra aklına henüz gelmiş gibi, masanın orta gözünden bir anahtar çıkartıp cebine attı.

Bence böyle bir davranış aptalcaydı. Dip gözde demek ki benim görmemi istemediği bir şeyler vardı. Yatak odasının kapısı evin sessizliği üzerine kapandığı za-

man Carlton'un üzerinde dikkatle durduğu çekmeceye bir göz atmaya karar verdim.

Alt gözün sarı kilidi tornavidanın ucuyla kolayca açıldığında doğrusu öyle pek önemli bir şeyler bulacağımı tahmin etmedim. Bir polis gözüyle, Carlton gibi yüksek bir devlet memurunun, kayınbiraderinin bile görmesini istemeyeceği iki şey olabilirdi. Para ya da açık saçık resimler. Tanınmış kişilerin böyle alt gözlerde neler sakladıklarını bilseniz şaşarsınız! Carlton'un beni suç üstü yakalaması gibi, ben de onu aynı koşullarda yakalayacaktım. Bu umutla gözlerim parladı. Bir dakika sonra yanılmadığımı anlayarak onu yakaladığımı düşündüm.

Dip gözde gerçekten de resim vardı : iki resim.

Resimlerden biri 20×25 cm. boyutundaydı ve bir stüdyoda çekilmişti. Resimde sert görünüşlü, kemikli geniş yüzlü, siyah saçlarını dikkatle taramış ve bir tutamını kaşının üzerine düşürmüş, çapkın bakışlı bir adam görünüyordu. Kırk yaşlarında gösteriyordu ve şık giyimliydi. Resim imzalanmadığı gibi, resimdeki adamı tanıtacak herhangi bir yazı da yoktu.

İkincisi, bir zencinin resmiydi. Belki Afrikalıydı. Onun da yaşı diğerininki gibi kırk civarında olmalıydı. Zenci de bıyıkları, bağa gözlükleri ve hap kutusuna benzeyen şapkasıyla diğeri kadar etkileyiciydi. Ama şapkası dışında, giyimi Batılı olduğunu gösteriyordu. Resmin altı kargacık burgacık bir el yazısıyla imzalanmıştı :

'Mrs. Rene Thorne'ye en derin saygı ve şükranlarımla... Solomon Bhoma.'

Masanın üzerine oturdum ve sessiz bir ısıklık çaldım.

Eğer Solomon Bhoma'yı görür görmez tanımamış ol-
saydım ve kim olduğunu bilmeseydim, bu zencinin kız
kardeşim ile olan ilişkisine kahkahalarla gülerdim.

Solomon Bhoma'yı ilk ve son olarak 1967 yılında
Inverleith'te, Komiser Galletly ile birlikte, kendisinin ko-
runması için yapılan polis kordonunda görevlendirildi-
ğim zaman görmüştüm.

Bhoma için ilk söylenecek söz, bir deli olduğuydu...
Ancak onun deli olması zararsız olduğu anlamına gel-
mezdi. Komiser Galletly her zaman, delilerin serbest bı-
rakılmalarındaki asıl tehlikenin, eninde sonunda delilik-
lerini kabul edecek bir ortam bulunmasında olduğunu
söylerdi. 'Faşistler, karikatür dergilerindeki Nazi tipler-
ri... Bunlar gelişip yayılamazlar, ama hep varolagelirler.
Bir dereceye kadar yasalar da onların yardımcısıdır. Hü-
kümetimiz, ne kadar ayartıcı olursa olsun, azınlıkta ka-
lan tüm inançlara gösterdiği anlayışın bir benzerini de
Bhoma'ya gösteriyor.'

1967 yılında, Bhoma'nın Irk ilişkileri Yasası'na göre
Başsavcılık tarafından tutuklanabileceğini, ancak Kara
Güç gruplarının ayaklanmasından korkulduğu için bu-
nun yapılamadığını yine Komiser Galletly söylemişti.
Hükümet, Bhoma'nın pazar günü öğleden sonra Inver-
leith ve Hyde Park'ta yalnız zehirini boşaltmasına fırsat
vermekle kalmamış, ayrıca onu bir de polis tarafından
korutmuştu. Bu yetmiyormuş gibi, gazetelerle röportaj
yapmasına da izin vererek, etkisini yayma olanağını büs-
bütün artırmışlardı. Onun suç sayılabilecek konu-
ması üzerine sinmiş olan Faşistler yeni bir umuda ka-
pılarak tekrar ortaya çıkabilirlerdi. Hatta, Almanya'daki

eski Nazilerin de onu desteklediği üzerine söylentiler vardı.

Bhoma soy yönünden Afrikalıydı, ama Londra'da doğmuştu; atalarının ülkesini hiç görmediği gibi, ana dilini bile konuşamıyordu. Kendisinin bir İngiliz olduğunu söylerdi ve ortam bakımından da bunun doğru olduğunu sanırım. Bhoma, Kara Güç'e bağlı bir kişi değildi. Yıllardan beri ülkenin her tarafında satışa çıkardığı siyasal öğretisi öylesine azgındı ki, kendi kendine saygısı olan hiç bir örgüt bu öğretiyi kabullenemezdi. Dünya nüfusunun dört milyarı aşkın olması nedeniyle Batılı Uygarlığın milyonlarca Asyalıyı... Çinliyi barındıramayacağını söylüyordu. 1969 yılında Amerikalıların Ay'a inmesiyle gezegenlerarası bir yayılma olanağına doğru atılmış olan ilk adım bile onun insancıl duygularını etkileyememişti. Sonuç olarak, kendi deyimiyle Cankurtaran Kuralı'nı yaymaya çalışıyordu.

Cankurtaran Kuralı vahşî ve basitti. Bir sandal dolusu kazazede düşünün. Kaptan, diğerlerinin güvenliğini korumak için hangi yolcunun denize atılması gerektiğine karar verir. Kurbanların hiç itiraz etmeden bu karara uymaları beklenir, ancak insan oldukları için karşı koyarlar. Bunun için de kaptan onları vurmak zorundadır. Diğer yolcuların sesleri çıkmaz, çünkü kendi güvenlikleri ötekilerin bu karara uymasına bağlıdır. Dünya büyük bir sandaldır ve biz insanlar da bu sandalın içindeki kazazedeleriz. Sandalımız, yani Dünya, son yirmi yıldan beri bir açlık fırtınasında batmaktadır. Denizler, açlıktan inleyen insan kayalıkları ile doludur. Kısa zamanda, Bhoma'ya göre, hiç bir gemi denize indirileme-

yecektir. Kayaları havaya uçurmak, fırtınayı yatıştırmak zorundayız. Başka bir deyimle, bir ulusu yok etmek zorundayız.

Komiser Galletly, başka koşullar altında Bhoma gibi insanların halk tarafından linç edilebileceklerini, ya da ülkeden sürülebileceklerini söylüyordu. Komiserin söylediklerinin Rusya ya da Çin için doğru olduğunu kabul ederim. Orada kurşuna dizilebilirler ya da bir akıl hastanesine atılabilirlerdi. Ancak, bazı kişilerin (örneğin Churchill, Hitler) özel bir zaman için dünyaya gelmiş oldukları tarihsel bir gerçektir. Kötülük, bir yolunu bulup akışını sürdürmek zorundadır.

Bhoma İngiltere’de dolaşıp başka bir ülkenin yokedilmesi üzerine konuşmalar yaparken, Afrika da, kendi ülkesi, özgürlüğe kavuşmak amacıyla, ad değiştiriyor ve tutarlı bir yönetim düzeni kurmak için politikacılar arıyordu. Kolayca tahmin edilebileceği gibi ustalıkla dolaşan Bhoma, en şanslı adaylardan biri oluyordu.

Bu resim, topluluk karşısında söz söyleyen bir kişinin yüz ifadesi ve arka plandaki ağaçlar dikkate alınacak olursa Bhoma’nın kendi ülkesinde siyasal bir güç olmasından çok önce, ki bu da kendi başına görülmemiş bir ahlakî çöküntüydü, Inverleith ya da Hyde Park’ta yaptığı konuşmalardan birinde çekilmiş olmalıydı.

İlk Başkan, Bhoma ile birlikte Londra’da hukuk öğrenimi yapmıştı. Birbirlerini çok iyi tanıyorlardı, Bhoma’nın bu Başkan hakkında bazı bilgileri olmalıydı... Komünistliği benimsemek, kabile yaşamına eğilim gibi... Her neyse, Bhoma’nın bildikleri, yeni bağımsız bir Devlet başkanını sıkacak kadar önemli şeyler olmalıydı. Başkan,

Bhoma'yı başından savmak için Londra elçiliğine göndermişti, ama Bhoma'nın gözü kabinedeydi. Bhoma'ya Başkanlıktan sonra ikinci derecede önem taşıyan Dışişleri Bakanlığı verildi. Kırk iki yaşındaki Bhoma, göreve atandığından üç ay sonra, Pekin'i ziyaretten dönüşünde bir kalp krizi sonucu öldü. Ölümü İngiliz gazetelerini uzun süre meşgul etti. Böylece de kendisinden kurtulmuş olundu...

Birkaç kötü tahmin yapabilirdim, ama bütün bunlar ablamın Solomon Bhoma ile olan ilişkisini açıklamaya yetmezdi. Bhoma, bir Dışişleri Bakanı olarak, Carlton Thorne ile resmî bir bağ kurmuş ve bu imzalı resmi Rene'ye bir dostluk armağanı olarak vermiş olabilirdi. Öte yandan, Bhoma çapkınlığı ile tanınmıştı ve ablam Carlton'a küçük bir ihanette bulunmuş olabilirdi. Bunun içinde, Carlton, bu resmi bir boşanma kanıtı gibi saklamıştı. Eh, bu son ihtimal bence daha kuvvetli görünüyordu. İnsan on yıl sonra bir akrabasıyla karşılaşırsa, onun nasıl bir kişilik kazanmış olduğunu bilemezdi.

İstediyimi almıştım. Geriye yalnızca, Mareşal Salter'le yapacağım konuşma kalmıştı.

Çinli şoför Lim, sabahleyin efendisini şehre bıraktıktan sonra döndü ve saat tam onda ben kapıdan çıkarken, zeytin yeşili Rover'in arka kapısını açtı.

Sözde itirazlarıma aldırmayan Rene, elime bir elli-lik sıkıştırmıştı. Hampstead'e geldiğimizde Lim'e bir elbiseci dükkânında durmasını söyledim. Beni daha ince ve zarif gösteren uzun çizgili şık bir elbise satın alıp sır-

tıma geçirdim. Dükkânda paketlettiğim eski elbisemi arka kanepenin üstüne attım.

Yirmi dakika sonra, bir fırınla at yarışları için müşterek bahis biletleri satan bir dükkân arasında sıkışıp kalmış, ölüme terk edilmiş bir gemi gibi eski bir yapının önünde durduk. Bina cephesinin gri boyları yer yer dökülmüştü. Öyle ki, buraları yama gibi duruyordu. Binanın dış basamaklarında bir saniye kadar durup korkuluktan aşağıya baktığımda, birtakım gri boya parçalarının hâlâ nemli zeminde durduğunu gördüm.

Mozaik basamaklardan çıktım, birkaç boş çöp kutusunun yanından geçtim, bej rengi muşamba döşeli koridordan yürüdüm ve bir kapının yanındaki masada oturan yüzbaşının yanına gittim. Masanın üzerindeki sarı yaldızla yazılmış küçük kimlik tabelası onun Yüzbaşı H.H. Flagg olduğunu gösteriyordu. Yüzbaşı tipik bir RAF hava subayıydı. Bıyıklarının uçları yukarı doğru kıvrılmış, şakakları da kırışmıştı. Kulaklarının arkasına doğru taradığı saçlarının arasında tutam tutam kır saçlar vardı.

Carlton'un vermiş olduğu kartı uzattım. Şöyle bir baktı, sonra :

«Bir dakika oturup beklerseniz, Mr. Prendergast, Mareşal birazdan sizi kabul edecektir,» dedi.

Uzun tahta sıraya oturup bir sigara yaktım ve diğer resimdeki o yamyama benzeyen adamı düşündüm. İş için başka bir aday mıydı? Bir polis olabilirdi : Özel Örgüt'ten belki de. Fakat insanlar dilekçeleriyle birlikte çerçeveli resim göndermezlerdi. Bu nedenle yine es-

ki düşüncelerime döndüm : ablam anasının gözü bir kadındı.

Bir süre sonra Yüzbaşının solundaki kapı açıldı. Başımı kaldırıp baktığımda, yaşlı bir kadının ağır adımlarla Mareşalin bürosundan çıkıp hemen kapının dibindeki sandalyeye oturduğunu gördüm. Yüzbaşı Flagg, merak ve endişeyle yerinden kalkıp yaşlı kadına bir taksiden söz etti. Kadın taksi istemiyordu.

«Teşekkür ederim, bir dakika burada dinleneceğim, sonra belki biraz yürürüm.»

Yaşlı kadının sert ve haşin sesi, Yüzbaşı Flagg'ın kıpkırmızı kesilerek masasına dönmesine sebep oldu.

Kadın uzun yıllar geçirmiş, artık yıpranmış ve ömrünün sonuna yaklaşmıştı. Yüzü solgundu ve sırtında uzun siyah bir palto vardı. Kadın sanki kötü bir haber almış gibiydi.

Saat onbiri biraz geçe kapının üst pervazındaki ışık kırmızıdan yeşile dönünce, Yüzbaşı, Mareşalin beni kabul edeceğini söyledi. Sigaramı ayaklı bir kül tablasına attım, ceketimin önünü ilikledim ve büroya girdim.

3

UZUN, KARANLIK BİR ODAYA GİRDİM. ODAYIN dip tarafındaki cumbalı pencerenin camı, dışarıdaki sis nedeniyle buzlu cam gibi görünüyordu. Bir köşede duran eski elektrik sobasının bir karış tozu vardı. Şöminenin üstünde Kraliçenin çerçeveli bir portresi asılıydı; altında da soluk sarı renkli bir futbol takımının resmi duruyordu. Şömine rafının tam ortasına, gül ağacından yapılmış, romen rakamlı bir saat oturtulmuştu; akreple yelkovan saatın tam altı buçukta durmuş olduğunu gösteriyordu. Pencerenin karşısındaki büyük çalışma masasının üzerinde iki telefon vardı... Biri mavi, diğeri siyah... ikisi de tozluydu. Masanın karşısına düz arkalıktı, siyah maroken kaplı, koltuk tipi iki sandalye konmuştu. Masanın öteki tarafında, odaya ilk gir-

diğimde farkına bile varmadığım, sessizce bana bakan, yaşayan bir ölüye benzer yaşlı bir adam oturuyordu.

Karşımda, üniformasının göğsü madalyalarla süslü, seçkin ve dinç bir ihtiyar bulacağımı sanıyordum. Oysa, loşlukta görebildiğim kadarıyla, karşımda bir zamanlar kıvırcık olduğunu sandığım koyu kır saçlı, kirli kar rengine dönüşmüş fırça bıyıklı, çukura kaçmış sulu gözlü, ifadesiz bakışlarını yüzüme dikmiş bir kurukafa duruyordu. Adam, yalnızca elinde ölüm belgesi eksik bir ölü kadar hareketsiz ve sessizdi...

Birkaç saniye süreyle ikimiz de konuşmadık. Sonunda ihtiyarın kurukafası yumruğunun içine, kusmak üzere olan bir kedi gibi öksürdü, sonra yumuşak ve nemli bir ses duyuldu :

«Hâlâ, öhö, öhö, bağışlayın, dışarıda sis var mı?»

«Dağılmak üzere,» dedim.

Adam yerinden kalkıp ağır ağır masanın çevresinden dolaştı. Üniforma giymiyordu. İnce boynuna eski bir atkı dolamıştı ve atkının uçlarını siyah deri ceketinin içine sokmuştu. Tüvit pantolonunun dizleri çıkmıştı ve ütüsüzdü.

Yumuşak sesle açıkladı :

«Günün birinde şu... astım beni öldürecek.»

Soğuk, kuru, fakat bakımlı elini uzattı. Mırıldandığı zaman ölümün buz gibi soluğunu hissettim.

«Scotland'dan bir delikanlı. Nasılsınız?»

Yeniden masanın çevresini dolaşıp yerine geçmesi beş yıl tuttu, bir beş yıl da koltuğuna oturması sürdü. Koltuğun kenarlarını kavrayan ellerinin kemikleri bembeyaz kesilmişti.

«Oturun, Mr. Prendergast. Sigara içmezseniz memnun olurum.»

Hafifçe öksürünce yanakları ıslak güderi gibi buruştu. Sonra ellerini cebine soktu ve farkında olmayaarak kaşınmaya başladı. Rene'nin nasıl olduğunu sordu. İyi olduğunu söyledim. Başını salladı ve parmağının ucuyla burnunun kıllarına hafif hafif dokundu.

«Carlton'un mektubu emniyetten ayrıldığınızı söylüyor, Mr. Prendergast, ama rütbenizden söz etmiyor.»

«Başmüfettiş,» dedim ve düşündüm: yok deve...

Bir şeyler yazdı.

«Şu halde güvenlik yönünden tecrübeli olduğunuzu kabul edebiliriz. Hemen göreve başlamaya da hazırsınız. Bu çok iyi.»

Baş parmağının tırnağıyla düzensiz bir biçimde sumenin köşesiyle oynamaya başladı. Parmak uçlarını birleştirip bir süre oturdu, sonra ayağa kalktı, ağzını buruşturup cebindeki bozuk paraları şingirdatarak pencereden baktı. Sonunda, düşünceli bir tavırla koltuğuna oturdu. Derin bir soluk alıp tekrar konuşmaya başlaması bana yıllar kadar uzun geldi.

«Avantalar. Avantalar hakkında bilgi istersin. Sizin yaşıңызdayken sahip olduğum en güzel şeylerdi. Sivil hayatlarında bedava yolculuklar, şirket personeline tanınan öncelik, tabii belli bir ölçü oranında. Yılda iki bin ve eğer beş yıl sonra emekli olmak gerekirse, iki bin daha. Fena sayılmaz. Özellikle içinizden bazıları maaşını hak bile etmez.»

Merakım uyanmıştı.

«Birşey var,» dedim. «İş nedir?»

«Yüksek sesle lütfen.»

Sesimi biraz yükselterek :

«Tehlike,» dedim. «Carlton Thorne tehlikeden söz etti.»

İhtiyar adamın göğsünden, kuru kuru, geçirmeye benzer bir ses çıktı. Mezarlıktan bir kahkaha.

Kaşlarını çatarak :

«Tehlike düşüncesi sizi korkuttu mu, Mr. Prendergast? Size boşuna para vermeyiz, öyle değil mi? Elbette bir başmüfettiş olarak güvenliğin sağlanabilmesi için bazı tehlikelere göğüs germesini öğrenmişsinizdir. Sabotajlar, hatta ölüm tehditleri her zaman beklenebilir. Oh, evet. Sonunda ölüm olabilir. Ölen siz olabilirsiniz. İnsan kaderinin ne olduğunu bilemez. Ama size asıl ayrıntıları vermeye gelince...»

Sağ elinin parmakları sumenin üzerinde titredi.

«...belki de, bu işi örgütlemek için emekli olmuşken geri çağrıldığımı biliyordur. Ama gerekenin dışında, Güvenlik Kanadı bana çok az şey söyledi. Bütün bildiğim, Carlton Thorne'dan, gazetelerden ve kendi gayretimle öğrendiğim küçük ayrıntılardan ileri gitmiyor. Uçakları kastetmiyorum. Uçaklar ve içindeki yolcular süratlidir. Devlet başkanlarının büyük bir zorunluluk olmadan dış ülkelere gitmediği zamanlar vardı. Seçim ya da bir savaş söz konusu olmadığı takdirde Amerikan Cumhurbaşkanı Washington'dan dışarı çıkaramazdın. Oysa şimdi saat yedide kalkıyor, saat sekizde bir jete atlıyor, öğleye doğru Moskova'da oluyor ve akşam aperitifi için tekrar ülkesine dönüyor. Teletip bir bağıntıları var. Daha ne isterler. Her zaman birbirlerinin elleri-

ni mi tutacaklar? Yılda Moskova'ya altı yolculuk, Mr. Prendergast. Arada durmaları, yani iniş kalkışları dikkate almazsak, on iki uçak yolculuğu eder. Uçağa bir sabotaj yapmak için on iki fırsat demektir. Şu Levine'e bak. Elbette Levine'i tanırsın.»

Levine hakkında bilgim olmadığını söylemek fırsatı vermedi.

«En üstün bilimsel bir beyin, Allah bilir hangi nedenle darmadağın edildi. Bir güvenlik personeli olarak bunu bilirsin. Carlton'un sözlerinde haklı bir yön olduğu gerçek.»

Gözlerini tekrar yüzüme dikmeden önce, soluklarını düzene sokmak için birkaç saniye konuşmadı ve kımıldamadan oturdu.

«Hava kazalarını inceliyoruz, Mr. Prendergast. Kesinlikle siyasal nedenler yüzünden meydana gelen uçak kazalarını. Teknik olmayan ayrıntılar. Şu anda söyleyebileceklerimin hepsi bu kadar. Yarın sabah saat onda diğerleriyle beraber üst kattaki Yedi Numaralı odaya gideceksiniz.»

Masanın üzerinden doğru bir kartı bana doğru itti ve imzalamam için ters çevirdi.

«Güvenlik kimliğiniz. Yanlış ellere düştüğünde çok para eder. imzalayın, lütfen ve çok dikkatle saklayın.»

Teşekkür ettim, güvenlik kimliğini cüzdanıma yerleştirip bürodan çıktım.

Ne yaptığımın farkına vardığım zaman caddeye çıkmıştım bile.

Aslında işi kabul etmeyecektim. Başmüfettiş olduğum konusundaki yalan dudaklarımın arasından kaçı-

vermişti. Salter'le görüşmeye gittiğim zaman ona Edinburgh'da basit bir devriye polisi olduğumu söylemek, narkotik olayını anlatmak, hapis yattığımı belirtmek ve kulağımdan tutulup dışarı atılmamı sağlamak amacını gütmüştüm. Düşündüklerim olsaydı çok sevinecektim. Çünkü yılda iki bin sterlinle devlet kapısında bir iş almakla, resmî bir evrakı imzalamak arasında çok büyük ayırım vardı. Resmî Gizlilik Yasası'nın maddesi çok açıktı; yanlış beyan vererek devlette, hem de güvenlik söz konusu olan bir örgütte iş almanın cezası büyüktü. Hele eski bir polisin yetkilileri atlatarak işe girmeye çalışması örnek bir suç olabilirdi. Eğer Başsavcılık ver yansın etmeye karar verirse, bir Özel Kalem Müdürü'nün sesi bile duyulamazdı. Başsavcı, Carlton'a dokunmadan beni kıyma gibi doğrayabilirdi. Yapmam gereken en akla yatkın iş, adaylığımı kendiliğimden geri çekmek olacaktı. Gerisini Carlton, dili döndüğü kadar anlatmaya çalışırdı. Onunla konuştuğum zaman zaten yalnızca gidip Mareşal Salter'le görüşeceğimi söylemiştim, ama işi alacağıma dair herhangi bir söz vermemiştim. Aslında hiç bir evrakı imzalamaya niyetim de yoktu.

Kaldırımda durup bir sigara yakarak oyalandığım sırada yaşlı kadın da binadan çıkmıştı. Kadın, bir eli merdiven korkuluğunda, gözlerini Kentish Town'a dikerek bir süre durdu. Sırtındaki uzun etekli siyah paltosunu çıkarmıştı; siyah elbisesinin yakasında mor renkli ince bir tül vardı, tülün uçlarını yakasının içine sokmuştu. Kadın, son derece yorgun görünüyordu.

Rover'in direksiyonunda oturan şoför Lim de gazetesinin üstünden yaşlı kadına bakıyordu. Her halde ka-

dını arabaya almak için bir teklif yapacağımı tahmin etmişti. Ağzımı açmama fırsat vermeden Lim arabadan atladı ve yeni elbisemin kolunu çekti.

Fısıltılı bir sesle :

«Yolcu alamayız,» dedi. «Bağışlayın.»

«Neden?»

«Sonra işimi kaybederim.»

Böyle bir söze karşı tartışmak anlamsızdı. Özür dilermiş gibi yaşlı kadına baktım, omuz silktim, sonra arabaya bindim.

High-Street'in sonundaki demiryolu köprüsüne varmadan önce kararımı verdim.

«Buradan geri dönelim,» dedim.

«Birşey mi oldu?»

«Evet.»

İhtiyarın bürosunun bulunduğu binanın önünde Lim'e biraz beklemesini, iki dakika sonra döneceğimi söyledim. Yine gevşek mozaiklerin üzerinde yürüdüm, boş çöp sepetlerini geçtim ve muşamba döşeli koridorun sonunda oturan Yüzbaşı Flagg'in yanına gittim. Mareşalin odasının yeşil giriş ışığı hâlâ yanıyordu.

«Mareşalle bir iki kelime daha konuşmak istiyorum,» dedim. «Bir sakıncası var mı?»

Yüzbaşı H.H. Flagg, uzun bacaklarını masanın altından kurtarıp ayağa kalkıncaya kadar Mareşal'in odasına girmiş, kapalı kapıya sırtımı dayamıştım.

Önceden de olduğu gibi gözlerim Mareşal'in bürosunun loş aydınlığına zorlukla alıştı. Cumba penceresi hâlâ sisliydi. Bununla beraber, camın bir köşesi berraklaşmıştı ve ağır ağır Highgate Road'a dönen kırmızı bir

otobüsün rengi geçici olarak cama vurduğunda camın tam ortasında birtakım lekeler belirdi. Odanın aydınlığını veren pencere olduğu için, pencerenin altını görmek mümkün olmuyordu. Görebildiğim, sadece ihtiyarın masasının üzerindeki telefonlar ve hâlâ dumanı tüten bir fincan çay oldu. İhtiyar görünürde yoktu, hiç değilse ayakta değildi. İhtiyarın bulunabileceği tek yer vardı, o da odanın döşemesiydi. Nitekim, Mareşal odanın ortasında boylu boyunca yatıyordu.

İhtiyar hergelenin siyah deri ceketinin eteğini pencereden vuran grimsi ışıktaki gördüğümde, onun ölmek için biçimsiz bir zaman seçmiş olduğunu düşündüm. Kız mıştım, ama hiç şaşırmamıştım. Daha önce onunla konuşurken, bir külçe gibi yere yıkılacağını düşünüp durmuş, ben gittikten sonra ölmesini temenni etmiştim.

Artık onun için yapılabilecek birşey kalmamıştı. Elimin tersini yanağına dokunduğum zaman yanağının buz gibi olduğunu hissettim. Yanılmıyorsa yanağı sonradan buz kesilmemişti, ihtiyar zaten on yıldan beri buz gibiydi. Boyun damarlarında ve nabzında bir hareket yoktu.

Eh, böylece adaylığımı geri çekmek için yapacağım uzun konuşmadan kurtulmuştum. Ama birden randevu defterinde adımın bulunabileceğini düşündüm. Ancak öncelikle yapılması gereken şeyi yapmalıydım.

Kapıyı açıp Yüzbaşıyı çağırdım. Yüzbaşı hemen odaya koştu, ihtiyarın yanına diz çöktü, sonra başını kaldırıp yüzüme baktı.

«Odaya girdiğin zaman böyle mi buldun?»

«Çayına elini bile sürmemiş. Herhalde son birkaç dakika içinde ölmüş olmalı.»

«Polise bildirmem gerek.»

Yüzbaşı doğruldu, dışarı çıktı; telefonda Özel Örgüt'ü aradığını işittim. Özel Örgüt adı beni biraz sarsıtı. Polisle konuşmak hayatta istediğim son şey olabiliirdi. Bu düşünceyle fazlaca korkmuş olmalıyım ki, çok aptalca birşey yaptım. Mareşal'in masasının üstündeki randevu defterini buldum ve adımın yazılı olduğu sayfayı yırtıp cebime soktum. O an için bu davranışımın doğru olduğunu düşünmüştüm. Sayfalar numaralı değildi ve telden bir helezonla tutturulmuştu. Bunun için de, birkaç sayfa ile birlikte koparılan bir sayfanın eksikliğini kimse fark edemezdi. Davranışımın aptalca yönü, adımın Yüzbaşı Flagg tarafından bilinmesiydi.

Yüzbaşının telefon konuşması biraz uzunca sürdü. Bu sırada şoför Lim geldi. Yüzbaşı eliyle ahizeyi kapatarak birkaç kelime fısıldayınca, Lim, hemen kasketini çıkardı ve Mareşal'in bürosuna girdi.

Lim'le beraber ihtiyarın cesedi başında sessizce durduk. Bu arada pencerenin önünde yine kırmızı renkli bir otobüs geçti ve camın üzerinde birşeyler gördüm.

Pencere camının üzerindeki buğu biraz dağılmıştı; camın tam ortasında düzensiz bir şekil görünüyordu. Şimdi pencereye daha yakın durduğum için parmakla yazıldığı belli bir 'A-6' şeklini fark ettim. Bunun ne çok belirli olduğunu, ne de gördüğüm şeklin 'A-6'ya benzediğini söyleyebilirdim. Şeklin ne olduğunu anlayabilmek için daha yakından ve dikkatle bakmak gerekirdi, ama bana göre bu 'A-6'ya benziyordu.

Gördüğümün Lim tarafından doğrulanmasını istedim.

«Bu nedir?»

Lim de aynı şeyi görmüştü. Omuz silkerek şapkasıyla oynadı.

«On dakika önce camın üzerinde böyle birşey yoktu,» dedim. «A-6 ne anlama geliyor?»

«Otoban.»

Yüzbaşı odaya girdi.

«Birkaç dakika sonra polis gelecek. Öyle sanıyorum ki bir kalp krizi. Ama onu canlı olarak gören son kişi siz olduğunuza göre, Mr. Prendergast, polis sizinle konuşmak isteyecektir sanırım.»

«Adımı verdin mi onlara?»

«Hayır, gerçekten vermedim.»

«Carlton Thorne'yu telefonla arayabilir misin?»

«Sanmam, ama denerim.»

Yüzbaşı Flagg birkaç dakika sonra döndü.

«Üzgünüm. Mr. Thorne, Harley Caddesi'ndeki bir doktora gitmiş. Elini göstermek için. Sekreteri adınızı verdi, fakat ne yazık ki...»

«Eşeğin boku,» dedim.

Yüzbaşı biraz kızardı.

«Saat yarımda Bakanlığa dönecekmiş. Her gün saat birde Varela'da öğle yemeğini yer. Eğer işiniz çok aceleyse onu lokantada yakalayabilirsiniz. Şoförünüz lokantanın yerini biliyor. Polise oraya gittiğinizi söylerim.»

«Pekâlâ,» dedim.

Kapıda durup yine pencere camına baktım. Buğu da-

ğılmıştı ve yazı da buğuyla beraber silinmişti. Omuz silktim ve arabaya döndüm.

Adını her ne kadar duymuşsam da, Varela'nın nerede olduğunu bilmiyordum. Böylesine tanınmış bir lokantanın nehrin güneyinde olmadığını düşünmek garip değildi, ama Lim, Carlton'un bürosuna gittiğimizi söyledi. Saat onikiyi birkaç dakika geçiyordu. Eğer Carlton'u saat yarımında bürosunda yakalamak mümkünse, saat bir kadar Varela'da oyalanmak gereksiz olacaktı. Nasılsa onunla konuşacaklarım iki dakikadan fazla tutmazdı. Bana bulduğu işi kabul etmiyordum; istediği görüşmeyi yapmıştım; şimdi adımı listesinden geri çekiyordum; Alvarez Parşömen'ini verdiği için teşekkür edecek, sonra zaman kaybetmeden yola çıkacaktım. Eğer bu davranışımı onu küçük düşüreceksen, bu daha iyiydi. Moral yargının daimî bir kurbanı olmak insanın kendi kendine olan güvencini yitiriyordu. Benim de bir görüşüm olduğunu kanıtlamak için iyi bir tartışma vermek istiyordum. Şimdi ihtiyar Mareşal Salter öldüğüne göre, işten çekilmek için daha iyi bir neden bulamazdım. Çünkü Mareşal'in ölümüne katılmak istemiyordum.

Bu karara varınca kendimi biraz daha iyi hissettim ve kendime güvenim arttı.

Sigara almak için elimi cebime soktuğumda, Mareşal'in randevu defterinden yırttığım sayfa parmaklarıma dokundu. Sayfayı çıkarıp düzelttim, sonra okudum :

Saat 10. : Madam Miroslav Haklı.

Saat 11. : E.A. Prendergast.

Madam Hakl, herhalde ihtiyar kadın olacaktı. Yaşlı kadını arabaya almak istemediği için Lim'e hâlâ kızıyor-dum. Kadın belki hâlâ bir otobüs ya da taksi arayarak kaldırımlarda sürtüyordu. Kâğıdı küçük parçalara ayırarak arabanın camından rüzgâra savurdum, sonra rahatça arkaya yaslanarak sıkıcı havaya baktım.

Mart'ın ilk günleriydi. Grimsi gökyüzü altında Black-friars Köprüsü'nün yüzeyinde hâlâ kışın yarı erimiş kar lekeleri vardı. Köprünün dubalarına bağlanmış eski tekneler görünüyordu. Vücudumdaki yağların bir kısmını atabilmek amacıyla bir okyanus yolculuğu yapmak bana iyi gelecekti.

Rene'nin Flor Giral'dan söz etmesi garipti. Çünkü, Alvarez Parşömeni'nden bin sterlin kadar aldığım takdirde bir gemiye atlayıp Barcelona'ya giderek onu aramayı düşünüyordum. Zaten 'kendi kendine İspanyolca' kitabını da bu nedenle almıştım. 1960 yılından beri İspanya'ya gitmiyordum ve İspanyolcam hemen hemen paslanmış gibiydi.

Bu düşüncelerim Rover'in köprüyü geçerek nemli duvarlı bir tünele girmesiyle dağılıp kayboldu. Tünelden çiçeklendirilmiş bir göbeğe çıktık, trafiğe uyararak göbeğin etrafında ağır ağır yarım bir tur çizdik ve mozaik kaplamalı büyük sütunlar üstüne oturtulmuş bir binanın park yerine girdik. Lim hemen arabadan inerek arka kapıyı açtı.

«Nereye geldik?»

Lim, kasketini ön kanepenin üzerine atarak :

«Bakanlığa,» dedi. «Mr. Thorne'nin bürosu dördüncü katta.»

Lim'in peşinden binaya girdim. Bir süre konuşmadan asansörün üçüncü kattan inmesini bekledik. Bina-
nın giriş holünde Danışma Bürosu vardı ve küçük sür-
gülü camın arkasında duran üç sırmalı bir memur gül-
lümseyerek bize baktı. Asansörün kapısı açıldı ve göz
kamaştırıcı bir yaratık çıktı, Arpege bulutu içinde yanı-
mızdan geçti. Kadının arkasında elinde şemsiye, gözün-
de güneş gözlüğü bulunan bir tip çıktı.

Asansörün kapısı üzerimize kapanıp yukarı doğru ha-
reket ederken :

«Bunlar bana sivil memurmuş gibi görünmedi,» de-
dim.

Lim cevap vermedi. Her katı geçerken ışıklı kat işa-
retine bakıyordu. Altıncı kata geldiğimizde, kullandığı
sahte lehçesinden vazgeçmeye karar verdi.

Ama iş işten geçmiş sayılırdı, çünkü Lim, cebinden
çıkardığı tabancasını göbeğime dayamıştı.

4

AKLIMA ÜÇ İHTİMAL GELİYORDU : BİR, YENİ GIY-siyi aldıktan sonra geri kalan otuz sterlini onun yanında cüzdanıma yerleştirmiştim; iki, Alvarez Parşömeni'nden haberi vardı ve kendisine bir pay çıkarmak istiyordu; üç Özel Örgüt'e ya da Metropolitan Müfettişlik Bürosu'na bağlı olarak çalışan yabancı bir ajandı.

İlk iki tahminim doğruysa, yapabileceğim çok bir şey yoktu; üçüncü tahminim doğruysa, beni Scotland Yard'a teslim etmekten başka şey yapamazdı.

Onu bir polis olarak nitelendirebileceğim tek şey, elindeki otomatik tabancaydı; otomatik tabancalar sık sık tutukluk yapar; bu ülkede bir polisin elindeki öldürücü güç, daima toplu bir tabanca ya da tüfeğe dayanırdı. Fakat bunlar ayrıntılardı ve anî meydana gelen durum içinde kaybolup gitmişti.

Lim, fırlak dişlerinin arasından yılan tıslamasını andıran bir sesle fısıldadı :

«Sakin sesini çıkarayım deme!»

Asansör durdu. Tabancam olmadığı kanısına varınca, otomatığı cebine sokan Lim, başıyla önden yürümemi işaret etti.

Yüz metre kareye yakın genişlikte boş bir salona çıktım. Salonun sonunda görünen pencerelere ulaşmak için epey yürümek gerekti. Binanın kalorifer sistemi olmadığı için salon buz gibiydi. Pencerenin dışında görünen gökyüzü kararmıştı ve salonun aydınlatılması yetersizdi.

Salonun boş olmadığını biraz sonra anladım. Tam orta yerde birtakım bölmelerle ayrılmış, döşemeye uygun gri renkli kapılı odalar vardı, odaların arasında lebirent gibi karışık koridorlar uzanıyordu. Lim, eli tabancasının üzerinde, dirseğiyle dürterek koridorlardan birini işaret etti. Üzerinde isim kartları olan birçok kapalı kapının önünden geçtim... Miss Wye, Mr. Morgan, Mr. Teygart. Koridorun sonundaki tek kapının üzerinde isim kartı olmadığı gibi, kapı da camlı değildi.

Lim :

«Geri çekil,» dedi.

Sonra yanımdan geçerek kapıyı tıkırdattı. Bir ses cevap verdi. Lim kapıyı açıp beni içeri itti.

Gördüğüm ilk şey, büyük bir masanın arkasında oturan kemikli bir yüzdü; adamın saçları zencefil rengindeydi, gözlüklüydü, dişleri eğri büğrüydü; kalın camlı gözlükleri, gözlerindeki ifadeyi gizliyordu. Zencefil renkli saçlar öylesine seyrek ki, arasından kafatası görünür-

yordu. Lim gibi onun da polise benzer bir yönü olmadığından, Özel Örgüt'e bağlı bir ajan olduğunu tahmin ettim, bu nedenle de savcılıktaki memurlara gösterebileceğim saygılı tavırlarımı bir yana ittim.

Telefon çaldı. Zencefil rengi saçlı adam sıska elini ahizeye uzattı ve kaşlarını çatarak dinledi. Yüzüme bakarak :

«Evet, efendim,» dedi. «Yakaladık.»

Adam, ahizeyi yerine koyduktan sonra masasının karşısındaki sandalyeyi gösterdi.

«Şuraya otursanız, Mr. Prendergast... adınız bu, değil mi?... tanışma işlemini tamamlamış oluruz.»

Elindeki kalemi gevşek bir şekilde Lim'e doğru salladı.

«Arkanızdaki adam, Hongkong polisinden Müfettiş Lim. Adım McIver, Güvenlik Kanadı. Oturun, lütfen.»

Sandalyeye oturdum.

«Şimdi işimize gelem, Mr. Prendergast. Securair, belki biliyorsunuz, Kanat'ın bir koludur. Birkaç dakika öncesine kadar olmak üzere dün öğle üzerinden beri tüm hareketlerinizi ayrıntılarıyla biliyorum. Böyle olduğunu düşünürsek, amacınızın ne olduğunu bize söylemekle bizi bir sürü sıkıntıdan kurtarabilirsiniz.»

Ağzım bir karışık açık, adamın suratına baktım, sonra bakışlarımı avuçlarıma çevirdim. Madem ki hareketlerimi tüm ayrıntılarıyla biliyordu, gerisini de kendi başına tahmin edebilirdi. Gerçekte hakkımda bildikleri tek şey olan güvenlik kartı kalbimin üstüne cayır cayır yakıyordu.

«ifade vermek ister misiniz?»

Boş gözlerle adama baktım. Zorunlu olmadığım takdirde beni kendi ağzımla suçlayamayacaklardı.

Sanki hiç sıkılmamış gibi görünmekle beraber, güvenlik ajanının yüzü biraz kızarmıştı. Sandalyesini geri itip ayağa kalkarken siyah ceketinin önünü ilikledi. Pencerenin yanındaki dosya dolabından körüklü bir dosya çıkardı. Masasına dönüp oturdu ve mırıltılı bir sesle okumaya başladı :

«Edward Alvarez Prendergast. 1938 yılında Edinburgh'da doğdu. 13 yaşında liseden ayrıldı. 1962 yılında emniyete girdi. Stockbridge'deki Mambo Kulübü'nde narkotik madde kaçakçılığına ve rüşvet almaya adı karıştığı için emniyetten ihraç edildi. Karın öylesine utandı ki seni terk etti. Onu suçlayamam.»

Dosyanın içine kurşun kalemle bir not yazdı, sonra sakın bir sesle :

«Şu güvenlik kartını isteyeceğim, lütfen.»

Güvenlik kartını masasının üstüne bıraktım.

Dosyayı kapadıktan sonra başını kaldırıp yüzüme baktı.

«Şimdi, Edward...»

Sesinde, sanki küçük bir çocukla konuşuyormuş gibi bir ifade vardı.

«...sana sormak istediğim üç soru var. Birincisi, Mareşal Salter'in bürosunda bu sabah neler oldu?»

«Öldü.»

McIver, masanın üzerine abandı ve sarı dişlerini gösterdi.

«Edward, sekiz yıl polislik yaptın. Öyle sanıyorum ki, iki santimetre küplük hidrojen siyanür enjeksiyonu-

nun bir kalp krizi gibi görüneceğini bilirsin, öyle değil mi?»

«Duymuştum,» dedim.

«Herhalde onu sen öldürmedin, değil mi?»

«Ne yazık ki hayır.»

«İkinci sorum. Mareşal Salter'e polisteki rütben hakkında neden yalan söyledin? Bunu almak için yalan söylemiş olmalısın.»

Güvenlik kartına parmağıyla vurdu.

«Böyle bir yalan nedeniyle yirmi yıl hapis yiyebilirsin.»

«Tehditlerini daha ileri götürmeden önce, yüksek kademelerle ilişkisi bulunan bir kişi olduğumu söylemek isterim,» dedim.

«Carlton Thorne'yi mi kastediyorsun?» McIver kurşun kaleminin ucunu dişlerine vurdu. «Peki, Mr. Carlton Thorne'yi nasıl tanıyorsun?»

«Eniştem.»

«Bu bir cevap değil.»

Lim'e yan yan bakarken terslendim :

«Alacağın cevap bu kadarla kalacak. Bütün bunların anlamı nedir?»

«Sinirlerine hâkim ol, biraz sonra öğreneceksin.»

McIver, yıpranmış bir tütün kesesi çıkarıp sigara sarmaya başladı. Tütün parçalarını sigara kâğıdının üstüne dikkatle dizdi, yuvarladı, kenarını tükürükleyerek yapıştırdı, parmaklarının arasında düzeltti, sonra sigarayı plastik bir ağızlığa taktı ve kibrit kutusuna uzandı. Sarı kirpikli gözleri, kalın camlı gözlüğün arkasında donuk

donuk parıldıyordu. Ellerinin üstü kılıklı ve kahverengi lekeliydi.

«Bir saattan beri Mr. Carlton Thorne'nin, Harley Caddesindeki bir doktorun bekleme odasında, Özel Örgüt dedektifleri tarafından sorguya çekilmekte olduğunu öğrenince belki ilgilenirsin. Mareşal Salter'e seni hiç göndermemeliydi. Seni tavsiye etmesi, ablanın zoruyla olmuş gibi görünüyor. Bir devriye polisi olduğunu öğrendiğinde Salter'in seni kapı dışarı edeceğini düşünüyormuş. Rütben hakkında yalan söyleyeceğini tahmin etmiyormuş. Bak, bu noktada haklı galiba. Neden yalan söyledin?»

«Yılda iki binlik gelir yalan söylemek için iyi bir neden değil mi?»

«Böylece kendini Devlet Sırları Yasası'na karşı suçlu bir duruma soktun, hem de iki bin sterlinlik bir kazanç için.»

«Bunun yasaya aykırı olduğunu nereden bilirdim?» dedim. «Eniştemin tanıdıkları çoktu. Bana bir iş teklif etmişti. Bana garanti verdi... zaten herkes garanti veriyordu. Ben de kabul ettim. Yalan söyledim. Ancak, bu görevi almak niyetinde değildim. Zaten geri dönmemin nedeni de buydu. Tanrı hakkı için bir suç işlemiş değilim.»

Mclver, kaleminin ucuyla dosyaya vurdu, sonra iki resim alıp telefona dayadı.

«Bu adamları tanıyor musun?»

Adamları hemen tanıdım. Bu resimler, Carlton Thorne'nin çalışma masasının gözündeki resimlerin aynısıydı : Bhoma ve yamyam kılıklı herif. Aradaki tek ay-

rıntı, Bhoma'nın altın çerçeveli gözlük takmış olması ve hap kutusu gibi şapkasını giymemiş bulunmasıydı.

Tereddütle durdum, sonra başımı salladım. Mükün olduğu kadar bilgisiz görünmem gerektiğini düşündüm. Çıkar tek yol bu olmalıydı.

Mclver resimleri kaldırdı.

«Bu senin mi?»

Parmağıyla işaret ettiği radyatörün üstünde benim eski bavul duruyordu.

Yerimden kalkıp bavulu açtım. Alvarez Parşömeni, İspanyolca ders kitabı ve Daily Telegraph gazetesi yerli yerindeydi.

«Benim,» dedim. «Bunu nasıl ele geçirdiniz, itler?»

«Bu sabah, eniştenin evindeki odandan aldık. Bavulun içinde, Mr. Thorne'nin sana verdiğini söylediği bir belge var.»

«Yani?»

«İki saat kadar önce belgenin değerini öğrendik. Antikacı, bu belge için Amerikalı bir alıcısından iki bin beş yüz sterlin alabileceğini söyledi. Sorum şu, mademki elinde hemen paraya çevirebileceğin bir mal vardı, neden yılda yalnızca iki bin sterlin kazanç sağlayacak olan bir güvenlik görevini almaya kalkıştın?»

«İşten vazgeçtiğim takdirde, eniştemin güceneceğini düşündüğüm için.»

«Biraz fazlaca palavra atıyorsun gibi geliyor bana, Edward. Sen, kazanç getireceğini düşündüğün takdirde herhangi bir kimseyi gücendirmekten kaçınmazsın. Şimdilik bunun üzerinde durmayacağız. Otur. Henüz konuşmanın önemli kısmını duymadın. Üçüncü sorum...»

Tekrar yerime oturmamı bekledi, sonra konuşmasını sürdürdü :

«...Ray Detwiler... ya da tam olarak Raymond Warren Detwiler. Bu ad sana birşey hatırlatıyor mu?»

«Hayır. Adamı tanımam mı gerekiyor?»

McIver ısrarla adı tekrarladi, hem de heceleyerek :

«D-e-t-w-i-l-e-r.»

«Hayır,» diye tekrarladi. «Bu adı hiç duymadım.»

«CIA diye bir örgüt duydu mu?»

«Bu örgütü kim bilmez ki?»

McIver, düşünceli bir tavırla sigarasının külünü tablaya silkeledi.

«Kesin politik görüşün olduğunu anlıyorum. Detwiler'i tanımaman garip. Çünkü o seni tanıyor.»

«Sahi mi?»

«Mr. Detwiler basit bir CIA ajanı değildir. Bir Amerikan ajanı olarak Komünist Çinlilerle çalıştığı için çok iyi tanınır. Müfettiş Lim, bunu Hongkong'da öğrendi. Bizim hakkımızdaki kanılarını çürüteceği kararına varırsak, belki bildiririz, ama şimdilik Amerikalılara haber vermedik. Detwiler, Paris'te Mareşal Salter'in bir karşıtıdır. Rue Bonaparte'tan Securair'i yürütür. Bir Fransız ajanı olan kendisinden önceki şef Mandine'in öldürülmesine yardım etti. Asıl mesele, orayı halen Detwiler'in yönetmesi, iş olsun diye araştırmacılar tutması. Ama arada sırada bazı şüpheli hava kazaları oluyor; bu kazaların uçağın ait olduğu ülkeye yüklenmesi de mümkün değil. Detwiler bu kaza soruşturmalarını kendisi yönetiyor. Biz asıl ilgilendiren, Edward, açıkça belli olan yeteneksizliğine, işin ne olduğunu bilmemene rağmen, Ray Det-

wiler, Londra'ya başvurarak, Barcelona'ya kendisiyle beraber seni göndermelerini istedi. Şimdi söyle bakalım, neden özellikle seni istiyor?»

«Beni başkasıyla karıştırdığı açıkça belli değil mi?»

«Detwiler gibi tecrübeli bir ajan böyle hata yapmaz.»

Bu konuşmayı izleyen sessizlikte kararlı olarak ağzını açmadığım için McIver konuşmasını sürdürdü :

«Bir saat önce Mareşal'in bürosunun dışında bir kadınla konuşmaya giriştin. Lim seni engelledi. Tanıdığın biri miydi kadın?»

«Yürüyemeyecek kadar yaşlıydı, hepsi bu.»

«Highgate Road'a gelince bir taksiye bindi ve Great Russel caddesindeki Yabancı Hemşireler Derneği'ne gitti.»

«Bu bir rezalettir. Umarım onu tutuklamışsınızdır.»

«Onu tanımıyor muydun?»

«Yalnızca adının Hakkı olduğunu biliyorum.»

«Senin için bir yabancı olduğu halde adını biliyorsun, öyle mi?»

«Kadının adı, Mareşal'in randevu defterinde yazılıydı,» dedim. «Adımın bu olaylara karışmasını istemediğim için adımın yazılı olduğu sayfayı kopardığım zaman onun adının da yazılı olduğunu görmüştüm. Mareşal'in ölümüyle bir ilişkisi olabileceği aklıma bile gelmemişti.»

«Onun ölümüyle kadının ilişkisi olduğunu kim söyledi?»

«Tahmin ediyorum,» dedim. «Siyanürle mi öldürüldüğünü düşünüyorsunuz? Mareşal'i son olarak gören-

lerden biri de o yaşı kadındı. Aynı zamanda kadının yabancı hemşireler derneğine gittiğini de söylüyorsun. Belki kadın da hemşireydi. Bu da kadının iğne yapmakta tecrübeli olduğunu gösterir. Akla yakın bir tahmin.»

Mclver kızardı.

«Belki mantıklı, ama hatalı. Madam Hakl, uçağı yakın bir zamanda İskoç Denizinde kaybolan bir pilotun dul karısı. Mareşal'in isteğıyle, gerekli emeklilik işlemlerini tamamlamak üzere oraya gitmişti. Suçlu olması bir yana, bu işte suçsuz olan tek kişi o kadın.»

«Hatamı anladım,» dedim. «Öyle acıklı konuştun ki neredeyse ağlayacağım.»

Dudaklarını büzerek bana baktı.

«İspanyolca biliyorsun.»

«Biraz,» dedim.

«Barcelona'da bulundun mu?»

«Evvelce Edinburgh'tan daha iyi bilirdim. Ama ne yazık ki evlilik içine düştüm. Nasıl olduğunu bilirsin.»

Mclver yine başını dosyaya gömdü.

«1967 yılında standart ateşli silahlar kursunda bulundun, iki gün içinde 38'likler ve Webley'lerle 400 mermi yaktın. İyi bir nişancıydın. 1959 ve 1960 yıllarının bir kısmını Barcelona'da geçirdin. Guipuzcoa'da oturan bir Bask ailesinin kızı olan Flor Giral adında bir kız tanıdın. Kızın babası Euzkadi Ta Euzkatzuna'da ateşli bir Bask Ulusçusuydu. Bütün aile 1958 yılında İspanya'nın batısından sürüldü. Kızın babası şimdi, Barcelona dışındaki Cabeza de Buitre'de şampanya işi yapıyor. Giral ailesiyle hâlâ haberleşiyor musun?»

«Kızın ailesiyle hiç bir zaman bağıntım olmadı,» dedim. «Yalnızca kızları Flor'u tanırım.»

«Cabeza de Buitre'de bulundun mu?»

«Hayır.»

«Anlıyorum...»

Mclver oturduğu yerde huzursuzca kımıldandı.

«Senin geçmişteki davranışlarının dış hatlarını, Detwiler'in seni neden istediğini anlatabilmek için çizdim, Edward. Detwiler senin birkaç yeteneğini dikkatle incelemiş olacak... keskin nişancı, ıspanyolca konuşur, genç... ve hepsinden önemlisi Katolik değilsin. Bir benzetme olmadığı açık seçik ortada. Tek soru, neden özellikle seni istiyor? İki taraflı çalışabilecek kadar akıllı bir CIA ajanı, elinde bir sürü yüksek yetenekli ajan varken, neden senin gibi basit bir devriye memurunu istiyor? Ayrıca, talebini neden bu devriye polisinin Londra'ya geldiği gün yapıyor? Dahası da, bu devriye memurunun görevi kabul edip etmeyeceği de bilinmiyor. Neden bu talebi, Londra'daki kendi ayarında birinin ölümüne denk geliyor? Detwiler'i hâlâ tanımadığını söylemekte ısrar ediyor musun?»

Omuz silktim.

«Carlton Thorne, Detwiler'den söz etti mi?»

Başımı 'hayır' anlamında salladım.

«Ya ablan?»

«Ablam bana yardımcı olmaya çalışıyordu,» dedim. «Yardıma sadece geri tepti, hepsi bu kadar.»

Mclver alt dudağını ısırarak sözümü tekrarladi :

«Hepsi bu kadar.»

Ray Detwiler'in adını bana bağlamaya çalıştıkları-

nı anlıyordum. O yıl, bir casusluk rezaleti olup olmadığını düşündüm. Çünkü suçun cezası çeşidine göre değişirdi. Amirallikten planları yürüten denizci aklıma geldi. Üç yıl hapis yemişti ve ilişki kurduğu adam Moskova'ya geri çağırılmıştı. Eh, pek fena sayılmazdı. Yetkili makamlara yardımcı olmak nedeniyle üç yıl. İki yıl yatar çıkardım ve şu at suratlı herif Alvarez Parşömeni'ni elimden almazsa, dışarı çıktıktan sonra kendime yeni bir yaşam kurabilirdim.

«Bakın,» dedim. «Ben suçsuzum. Davranışlarımda, niyetimde, hatta bir casus olabilme yeteneğimde bile suçsuzum. Anladığıma göre beni bununla suçluyorsunuz. Sistemin sağlığı için, bazı şeylere göz yumabilen bu ideal demokrasi içinde bunu da kabul edebilirim. Güzel. Bütün istediğim ablamla kocasının bu işe karıştırılmaması. Bu sorun da kolaylıkla çözümlenebilir, öyle değil mi?»

Mclver ters sesle :

«Zamanı gelince gereken konuşmayı yaparsın,» dedi. «Şu anda herhangi bir teklif yapacak durumda değilsin. Eğer bir casussan, seni kalabalık bir deliğe tıkamakta tereddüt etmeyeceğimiz bir gerçek. Bir kurşun daha ucuza mal olurdu. Bizim gibi karşıt casusluk örgütünde çalışanlar düzeyinde, uluslararası serserileri tercih ederler. Ama, öte yandan, inandığım gibi niyetinde suçsuzsan bu meseleyi temizlememize yardım etmeyi tercih edersin, öyle değil mi?»

«Ama ne yapabilirim ki?»

Mclver sigarasının külünü silkeledikten sonra, ucunu bana doğru çevirdi.

«Şimdiye kadar yaptığımız konuşmalardan şu sonuca vardım. Detwiler, seni bu işe uygunsuz olduğun için istiyor. Yanına bir İngiliz ajanı almak zorunluğunda olduğuna göre, bu ajanın mutlaka en iyi ajanlardan biri olması gerekmiyor. Bu da demektir ki... eminim sen de kavırıyorsun... bir şeyin kurcalanmasını istemediği için seni istiyor. Anlıyor musun?»

Anlıyordum ve anladığım hiç de hoşuma gitmiyordu.

«Böylece durum şu. Eğer iyi kalpli olduğunda ısrar edecek olursan, dosyanı doğruca Başsavcılığa göndereceğim ve üzerine bir sürü not ekleyeceğim. Bu takdirde seni en azından yirmi yıl içeri atar.»

«Ah, bir dakika,» diye itiraz ettim. «Şu suçlamalar...»
McIver sözümü kesti :

«Başka çıkar bir yol da, bizim istediğimizi yapman. Bu takdirde, belki özgür bir vatandaş olarak topluma karışırsın ve cebinde de biraz para bulunur. Seçim hakkı senin. Düşünüp karar vermen için on dakikan var.»

«On dakika! Aceleniz nedir?»

«Ray Detwiler'in senin için yaptığı istek, Londra'ya dün geldi. Bu isteği izleyen bazı evrak da bu sabahki postayla Mareşal Salter'in bürosuna gönderildi... pasaport falan. Bir gazeteci olarak yolculuk yapacaksın...»

«Ama Mareşal bunlardan söz etmemişti.»

«Mektupları bizim tarafımızdan kontrol edilir. Sözümü kesmeden dinle. Fransa ve İspanya'da geçerli olacak bir tabanca taşıma izni verilecek. Bir de 38'lik otomatik...»

«Toplu isterim.»

«Nasıl istersen. Yarın sabah saat onda Rue Bonaparte'da bulunan Securair'in Paris bürosunda Ray Detwiler'le buluşacaksın. Seni bekliyor. Herhalde yarın akşam Paris'ten Barcelona'ya beraber gideceksiniz.»

«Neden?»

«Eğer bilseydik, Edward, kendimizi bu kadar sıkıntıya sokmazdık. Detwiler'in sana söyleyecekleri üzerine bir tahmin kurabiliriz. Örneğin, seni özellikle istemesinin nedenini belki anlayabiliriz. Barcelona'daki Canaletas otelinde ikiniz için de yer ayırılmış. Oraya gittiğinde, olayları geldiği gibi karşılamak zorundasın. Çok dikkatli davranman gereken birçok nokta var.»

Mclver parmaklarıyla saymaya başladı.

«Bir. Detwiler tehlikelidir. Bunu hiç unutmamalısın. Çok çabuk öldürmek ve soğukkanlılıkla düşünmek yeteneği bir Tanrı vergisidir ve Detwiler'in bu yeteneği vardır. Bu konuda şanslı sayılırsın, çünkü seni öldüremez. Eğer seni öldürürse, yerine başka bir sersem bulmak zorunda kalır ki, bu da onun için çok zor olur.»

«Teşekkür ederim.»

«İki. Davranışları. Seni kişisel olarak istemiş olduğunu senin bildiğinden haberi yok. Sabırsızlanacak ve Londra'nın kalın kafalı birini göndermiş olduğundan yakınacaktır. Ama seni istemiş olduğu için orada bulunduğunu unutmamalısın. Görevin bunun nedenini öğrenmek. Barcelona'da ilişki kurduğu herkesin adını, yaptığı görevi ve orada Detwiler'in ne yaptığını öğrenmek istiyoruz. Ne yaptığını bilmek istiyoruz, kusurlu bile olsa. Eğer seni öğleden sonra geneleve gönderirse, oraya ne zaman gittiğini, ne kadar kaldığını ve tekrar onunla

ne zaman buluştuğunu saati saatına bilmeliyiz. Yaptığın hataları biz düzeltmeye çalışırız.»

«Bütün bunları kafamda mı tutacağım?»

«Bavulunda bir Daily Telegraph gazetesi var. Uygun zamanlarda gazetedeki yazılar arasına kopya kalemiyle notlar tutar ve gazetenin o sayfasını daima içe dönük katlarsın. Kitap şifresi kullandın mı hiç?»

Masasının orta gözünden kenarları altın yaldızlı, siyah ciltli bir kitap çıkardı ve sayfalarını parmağıyla karıştırdı.

«Askerlerin kullandığı bir incil, Edward. Cebinde taşıyabileceğin kadar küçük. Her paragraf kolaylık olsun diye önceden numaralandı. Kilit paragrafının 'Vahiy' olduğunu düşünelim. Detwiler'in şifre adı Habakkuk, senin Job'tur. Anahtarı unutmamak şartıyla kendi şifreni kendin yapabilirsin. Uygunluk yönünden meraklanma, anahtar olmasa da şifreyi kolaylıkla çözebiliriz. Notlarını yazmadan önce kapını daima kilitle. Yetersiz olduğunu gizlemeye çalışma. Unutma ki Detwiler senin hakkında birçok şey biliyor... ve seni bu nedenle seçti... göstereceğin en küçük korku, şüphe, karakterindeki değişiklik ya da ona fazlaca sokulman onu şüphelendirecektir. Son bir nokta daha var.»

Mclver, nikotinden sararmış parmağını masasının üzerine vurdu.

«Herhangi bir nedenle, Detwiler hakkında birşeyler öğrenirse, senden şüphelenirse, ya da kaza ile adımı ağzından kaçırarak olursan... onu öldür. Öldürmen gerekli. Bunu nasıl yapacağın umurumda değil. İstersen güpegündüz Plaza Cataluna'da vur. Ayrıca, eğer senin

bir İngiliz ajanı olduğunu ya da bundan şüphelendiğini ima edecek olursa, hemen silâhını çek ve onu olduğu yerde mihla.»

Mendilimi çıkartıp avcumun içinde buruşturarak top gibi yaptım. Boğuk sesle :

«Biraz fazlaca kuvvetli,» dedim.

«Böyle bir şeye belki gerek kalmaz, ama unutman gereken önemli bir nokta olmalı. Korkman için bir neden yok. Hemen İspanyol makamlarına teslim olursun, bir süre hapiste kalırsın, sonra bizim aracılığımızla kurtulursun. Amerikalılar kaçamak yapamazlar. Detwiler hakkında çok şey biliyoruz. Kabul mü?»

Gırtlığımı temizledim :

«Geri nasıl döneceğim?»

«Gittiğin gibi. Detwiler'le beraber Paris'e dönecek, oradan Londra'ya gönderileceksin. Tabii, bavulunu getirmeyi de unutmayacaksın. Seni hemen buluruz... şimdiki gibi hiç beklenmedik bir şekilde... Şimdilik Güvenlik Kanadına sana iki bin sterlin tutarında bir yıllık maaş bağlanmasını isteyeceğiz. Belki, hazineye bağlı, sana bir yıllık da emekli maaşı bağlatabiliriz. İngiltere'den göçebilirsin tabii. Senin gibi gençler için yılda iki bin sterlin harcayabilecek birçok şey bulunabilir. Ne diyor-sun?»

Durakladım, sonra :

«Pek fazla seçim hakkım yok, öyle değil mi?» dedim.

«Ne yazık ki öyle.»

Mclver bir çırpıda yerinden kalktı ve kahverengi bir zarfın içindekileri masasının üzerine boşalttı.

«Vizesi tamam bir pasaport. Silah taşıma izni. Paris'e bir uçak bileti. Sterlin, Frank ve Peseta olarak iki yüzlük. İncilini ve güvenlik kartını unutma. Müfettiş Lim seni Heathrow havaalanına götürecektir. Öğrenmek istediğin başka şeyler varsa, sana anlatır. Sorun var mı?»

«Bir tabanca, toplu.»

«Müfettiş Lim'in arabasının torpido gözünde bir .38' lik toplu tabancası var. Onu alabilirsin. Manşı geçinceye kadar bavulunda kalsın. Gümrükten çekinme, elindeki belgelerle kolayca geçersin. Başka birşey var mı?»

Masanın üzerindeki ağır ağır ceplerime yerleştirirken bir saat önceki yaşamımı düşündüm.

«Ablama telefon edip söyleyebilir miyim?»

«Ne söyleyeceksin? Rütben hakkında yalan söyleyip kocasını zor duruma soktuğunu mu? Onların kafasını yeterince karıştırdığını sanıyorum.»

Mclver yerinden kalktı ve yanıma gelip kolunu omzuma doladı.

«Bir şey daha var, Edward. Bize, fazlaca bir baskıya gerek göstermeden yardımcı olmayı kabullendin. Paris'e ayak basar basmaz, bütün bunları unutup Edinburgh'a dönmeyi düşünebilirsin. Böyle düşünceleri kafandan atmanı tavsiye ederim. Eğer yarın sabah Detwiler'in bürosunda olmazsan, seni izletip tekrar buraya yaka paça getirtirim. Öyle bir işin içindeyiz ki, seni canlı olarak geri getireceğim üzerine bir garanti veremem.»

Radyatörün üzerinden bavulumu aldım. Hergele kafamdan geçenleri okumuştur sanki. Onun söylediklerini aynen yapmayı tasarlıyordum.

5

İZLENMEKTE OLDUĞUM GERÇEKTİ.

Ertesi sabah saat onda Paris'te şık giyimli bir adamın elinde eski bir bavulla Amerikalının bürosunun bulunduğu Rue Bonaparte'ın önünde dolaştığı mutlaka izlenmişti. Lim'in anlattıklarına göre, Detwiler, Mandine'i bir hava dergisinin Paris yazarı olarak göstermişti. Securair'in Paris kolu, bu kimlik altında çalışıyordu. Londra böyle bir gizlenmeye gerek duymuyordu, çünkü İngiliz Özel Örgütü'nün telefon numarasını rehberden bulmak mümkündü.

Tabelalarda adımları aramakla zemin katta dolaşarak boşuna zaman kaybettiğim için Detwiler'in sabrını taşırdığımı söyleyebilirim, ama bu benim hatam değildi. McIver, onun kaçınıcı katta bulunduğunu söylememiştir. Hiç değilse, büronun hâlâ eski ad üzerine ka-

yıtlı olduğunu söyleyebilirdi. Büroların binanın içine dağılışı biçimlerinin de pek yararı yoktu; binanın içi bir banka gibiydi; her taraf mermerdi, som meşeden yapılmış kapılar sanki yıllardan beri hiç açılmamak üzere kapatılmıştı. Saat onu çeyrek geçe, eski bir asansörün yanındaki küçük bir tabelada Mandine'in adını okudum. Asansöre binip üçüncü kata çıktıktan sonra çeşitli okları izleyip üzerinde 'Felix Mandine, Presse Aeronautique' yazan buzlu camlı kapının önünde durduğumda saat onu yirmi geçiyordu.

Bu gecikme Detwiler'in öfkesini açıklayabilirdi. Benim inancıma göre, sersemin biriydi. Kapı birden gereksiz bir hızla açıldı ve Detwiler :

«Prendergast mısın?» diye sordu.

Sonra suratıma tükürür gibi ekledi :

«Geç kaldın, ortak... geç. Burada ne yaptığımı sanıyorsun?»

Polis komiserleri genellikle hakaret ederler. Onun sözlerine şimdilik aldırmadan eski bavulumu iki yığın derginin arasına bırakıp doğruldum ve yüzüne baktım. Elli yaşlarında olduğunu tahmin ettim. Daha da genç olabilirdi; Amerikalıların yaşlarını tahmin etmek zaten hep zor olurdu. Teni güneşten yanmamıştı, saçları kısa kesilmemişti ve sırtındaki giysinin kolları diğer Amerikalılarınki gibi uzun değildi. Düz siyah bir ceket, beyaz gömlek giymiş ve gösterişsiz bir kravat takmıştı. Tarak kullanmasını gerektirecek kadar saçı yoktu; kulaklarından kulaklarına uzanan siyah saçları, telefon kulaklığı gibi duruyordu.

Dikkati çeken başıydı; bir karikatürist onun başını

konu edinebilirdi. Kabak kafasını anlamsız bakışlı gri renkli iki göz süslüyordu.

Detwiler daha sakin sesle :

«Bavulunu yine eline alabilirsin,» dedi. «Onbir uçağında iki yer ayırttım. Havaalanına gitmek için yarım saatımız var, bunun için hemen davranmalıyız.»

Onun için kolaydı; bacakları uzundu ve koridorlardan, mermer basamaklardan inerken ona ayak uydurabilmek için koşar adımlarla yürümem gerekiyordu. Detwiler'in sağ elinde kendi bavulu vardı. Yan yana yürürken sol eliyle ensemini tuttu ve öyle sanıyorum ki bana duyduğu yakınlıktan olacak, hafif hafif sıkmaya başladı, ama bu hareketi benim için acılıydı. İkinci kata geldiğimizde ensemini bırakıp baş parmağıyla arkasını işaret etti :

«Kayıt şubesi orada, birşey öğrenmek istersen. Otomobil plaka numaraları, telefon numaraları, her şey. Sadece kızlardan birine sor yeterli, tamam mı ?»

Binanın önünde siyah bir Citroen'in bagajını açtı, bavulumu elimden aldı ve hafifliğine hayret ettiğini söyleyerek incecik ataşe çantası, portatif bir daktilo ile beraber bagaja attı, sonra bagajı kapadı ve elindeki dürülmüş gazete ile karnıma dostça vurdu.

Ön koltuğa oturup direksiyona geçmesini bekledim. Direksiyonun başına geçtiğinde beyaz bir yağmurluğun eteklerini kucağına serdi. Bir yerden yeşil renkli spor bir fötr şapka çıkarıp başına geçirince belki on yıl daha gençleşti. Arabayı çalıştırdı, lastikleri öttürerek kalktı, Rue Bonaparte'ın nehir ucuna doğru sürdü.

Sonra birdenbire durdu. Havaalanına gitmek için

otuz dakika vaktimiz olmasına rağmen, sakın sakın bir Chesterfield yaktı ve sigarasının dumanları arasından düşünceli düşünceli baktı.

«İşte burada öldü.»

«Kim?»

«Benden önceki şef. Mandine.»

Rue Bonaparte ile nehrin köşesindeki bir kahvenin önünde park etmiştik. Kahve masalarının mermer üstleri soğukta terk edilmiş gibi duruyordu.

«Ne oldu?» diye sordum.

Detwiler :

«Gece saat onda bazı evrakı almak üzere geldi,» dedi. «Aşağıdaki kayıt şubesine gitmesini istemediği bazı evrak vardı. Onu bekliyordum. İstediklerini çantasına doldurmasını bekledim, sonra tabancamı karnına dayadım. Onu öldürmek istemiyordum. Fakat adam paniğe kapıldı. Onu bir arabanın beklediğini bilmiyordum... burada. Arabayı gördüğümde bir iki el ateş ettim. Şuradaki ağacın altına yıkıldı. Arkadaşlarından ikisi arabadan indiler ve bana kompliman yaparak Mandine'i arabaya yükleyip nehre doğru gittiler. Oradaki adam tanıktı.»

Detwiler, kahvenin camlı kapısını işaret etti. Kapının camından tezgâha dayanmış beyaz önlüklü yaşlıca bir adam görünüyordu.

«Tahminime göre arabaya bindirdiklerinde Mandine ölmüştü. Ama buradan geçtiğim her gün, hep burada durur ve ağacın dibindeki kan lekesine bakarım. Orada, ağacın altındaki beton üzerinde. Ölen bir adamdan daha çok kan akması gerekir. Ne dersin?»

Ağacın altındaki beton üzerinde kan falan göremiyordum.

«Bilmem,» dedim. «Neresinden vurulmuş olduğuna bağlı. Saat onbire yirmi dakika var, Mr. Detwiler. Şu uçağa yetişmek için pek vaktimiz kalmıyor...»

Detwiler kımıldamadı.

«Salter'e ne oldu?»

«Kalp krizi,» dedim.

«Doğal mı?»

«Sanırım.»

«Sanırsın.»

Uzun bir dakika konuşmadan yüzüme baktı, sonra arabayı çalıştırdı.

Yılın bu mevsiminde yollar ıslak ve kaygandı; Detwiler bir süre dikkatini yola verdi. Onbeş dakika sonra havaalanının iki yanı otlu yoluna girdiğimizde yeniden konuştu.

«Bir şeyin kesinlikle anlaşılmasını istiyorum. Özel Örgüt dışındaki sivil polis örgütü İngiltere'nin siyasal bir fiyaskosudur. Böyle olduğu için de kokar. Profesyonel çalışırım ve amatörlerden nefret ederim. Sana Londra'da ne söylediklerini bilmiyorum. Bu şahneye çıktığımda, Pekin, Paris örgütünü parmağının ucunda çeviriyordu ve sizin hükümet Londra müdürü olarak süt ve bisküviyle yaşayan, bir kalemi kaldırırken ölmüş görünen bir ihtiyarı atamakla hiç de yardımcı olmadı. Yanlış anlama, Ed... siz hep böyle misiniz? İngiliz düşmanı değilim. Fransızlar da aptal insanlar. Paris'te Mandine'i iş başına getirdiler... senin gibi biri, ama diplomatik ilişkileri vardı, oyunun ne olduğunu biliyordu, yal-

nız nasıl oynanması gerektiğinden habersizdi. Eğer onu öldürdümse, bu nedenle öldü. Mandine, ayda iki bin Frank alan ve perdeyi yırtabildiği takdirde ayrıca yirmi-beş bin franklık prim alacak, Pekin Hükümeti'ne bağlı bir ajandı. Onu teslim edebilirdim. Şimdi de hergelenin haberleri nasıl ulaştırdığını araştırmakla uğraşıyorum.»

«Ne haberleri?» diye sordum.

Detwiler gülümsedi.

«Senin öğrenmeyeceğini umduğum bir parça bilgi, Ed. Eğer öğrenecek olursan, öğrendiğin de Pekin ya da Moskova tarafından bilinirse, uçağa binmeden, arabaya girmeden, banyonu almadan, içkini ısmarlamadan önce çok büyük tedbirler alman gerekirdi. Bu nedenle, bilmediğin için sevinmelisin. Nasılsa seni ilgilendirmez. İngiliz hükümeti tarafından, İngiliz polis örtüğünün tecrübeli bir elemanı olduğun için, yardımcı olarak yanıma verildin. Bu oyunun iyi bir yönünü görüp görmediklerini bilmiyorum, ama ipler onların elinde. Allahtan ki, işe fazlaca karışmıyorlar. İşte sen de soruşturma sürecinde bilgisizliğine şükrederek rahatına bakabilirsin. Başka bir deyimle, burnunu her şeye sokma ve ne söylersem onu yap. Benimle geliyorsun. Yılda iki binlik bir gelir için kolay bir iş, öyle değil mi?»

Fazlaca uysal olmak iyi değildi, bu nedenle konuştum :

«Bir insana profesyonel tecrübesini ilerletme fırsatı tanımıyorsunuz, Mr. Detwiler.»

«Ben de sözü buraya getirmek istiyordum.»

Detwiler saatına bir göz attı, sonra konuştu :

«Yapılacak iş olduğu gerçek. Durum şu. Beş gün ön-

ce. Mart'ın birinde. Cabeza de Buitre'de bir uçak düştü. Cabeza de Buitre, Barcelona'dan yirmi kilometre uzakta küçük bir köydür. Tanınmış Amerikalı bir gazeteciye göre, verdiği haberin değeri varsa... doğru da olabilir... 'bu uçak bilinmeyen iki kurban taşıyordu. Uçakta aynı zamanda altın da vardı. Bu gazetecinin iddiasına göre, Caudillo'nun güvenlik personeli cesetleri tanınmayacak hale sokmuşlar. Buna neden gerek gördüklerini ancak Tanrı bilir. Sonuç olarak, biz Securair, bunu soruşturup bir rapor hazırlamak emrini aldık. Ne üzerinde rapor hazırlanmasını istediklerini senin gibi ben de bilmiyorum. Belki de senin aradığın bir fırsattır. Bir tahminin var mı?»

«Herhalde önce uçağın nereden gelmiş olduğunu öğrenmek gerekecek,» dedim.

Başını sabırsızlıkla salladı :

«Yanlış amigo, yanlış. Securair hakkında sana söyledikleri çok şey olmalı. Haberalma örgütünün başına emekliye ayrılmış köhne bir R.A.F. Mareşal'i getirirsen işte böyle olur. Securair, gerektiği gibi, adaletin korkusuz bir kolu değildir. Kanun kuvvetinin ne anlamı kalıyor? Securair, Levine'nin bir uçak kazasında ölmesiyle doğdu. Yanında Fransız Hava Bakanı bulunduğu için de işe Fransızlar karıştılar. Securair, toplumun öfkesini gidermek için İngiltere ve Fransa tarafından kurulmuş bir örgüttür. Malî yönden işe bakacak olursan bunu daha iyi anlarsın. Siyasal, malî ve ahlâk yönlerinden birçok kılıklara girmek zorundayız. Ellerimiz her zaman bağlıdır. Eğer burnumuzu hangi işe sokmayacağız

diye sorarsan, o zaman değişik bir resim elde edersin. Anladın mı?»

Belirsiz bir ifadeyle başımı iki yana salladım.

«Kusura bakma, ama anlamadım.»

«Peki, kafanı fazla yorma. Sana verdiğim şu gazete. On yedinci sayfasını aç. Sayfanın sol dip tarafında 'Bilinmeyen Kurbanlar' başlığı altında bir yazı var. O yazıyı oku.»

«Yüksek sesle mi?»

«İstersen şarkı söylercesine oku. Ama kafana iyice yerleştir.»

Elimdeki New York Chronicle gazetesiydi. Gazeteyi birkaç kez katladıktan sonra, sayfayı buldum ve istediğı makaleyi okumaya başladım :

BİLİNMEYEN KURBANLAR

Carl Dobermeyer

BARCELONA, Mart 1 — Konuşacağınız halkın çoğunluğu, Barcelona'nın yirmi kilometre güneyinde bulunan (Akbaba Başı) Cebaze de Buitre kasabasında bugünlerde önemli bir olay geçmediğini söyleyecektir. Bununla beraber, geçen hafta bulutsuz bir öğle üzeri, ihmal edilmiş bu kasabada birtakım olaylar meydana geldi. Kimse ne olduğunu kesinlikle bilmiyor. Cabeza'daki tek taksi servisinin şoförü Emilio Lizardi, bilinmeyen bir uçağın boş caddelerin üzerinden hızla geçip Lerida bölgesindeki tepelerde kaybolduğunu söylüyor. Üç mil ötedeki bir bağ işçisi uçağın çarpmasından ötürü meydana gelen sarsıntının çıplak ayaklarını titrettiğini hissetmiş. Uçak kazasını izleyen sessizlik içinde resmî

makamların susmaları birçok kimsenin dikkatini çekmiştir. Şimdiye dek, kazazedelerin kimlikleri konusunda herhangi bir açıklama yapılmamıştır. İspanyol hükümetinden bilgi istenildiği zaman, nedense hükümet bu kazadan habersiz görünmeyi tercih etmiştir. Kimse uçağın cinsini, nereden geldiğini ya da nereye gittiğini bilmiyor...

Başımı kaldırıp baktım ve Detwiler'in arabayı alana döndürdüğünü gördüm.

«Devamı dördüncü sayfada,» dedi. «Birkaç dakikan daha var.»

Aynı başlık altındaki yazının devamı daha uzundu :

BİLİNMEYEN KURBANLAR

Carl Dobermeyer'in 17. sayfadaki telgrafı 1 Mart'ta alındı. Haberin basılacağı sırada durumda biraz değişiklik oldu, ama bu değişiklik pek hoş değildi.

İspanyol Hükümeti önceleri bir uçak kazası olduğunu bile saklamak istedi. Sonunda uçak kazası olduğunu kabul ederek uçağın bir tepenin kenarına çarptığını, uçağın tepe kenarından indirilmesinin haftalar süreceğini ve bu kazadan İspanyol hava trafiğinin sorumlu olmadığını söyledi.

Şubat ayında, New York Chronicle gazetesi Carl Dobermeyer'i, yabancı ülkelerdeki Amerikan üsleri hakkında bir yazı yazmak için gönderdi. Dobermeyer, Cabeza'daki uçak kazasından çok önce Barcelona'ya gitmişti ve kaza olunca da, daha ivedi bir haberi verebilmek için elindeki işini bir kenara bıraktı.

Cabeza de Buitre'deki askerî makamlarda soruştur-

ma yapan ve şoför Lizardi'yi de sorguya çeken Dobermeyer'e göre, uçağın hangi ulustan olduğunu belirtecek bir işareti yoktu. Uçağın nereden geldiği bilinmediği gibi, nereye gitmekte olduğu da bilinmiyordu.

Cesetlerin üzerinde Fransız üniforması vardı, ama Fransız hükümetine bağlı havayolları kayıp uçakları olmadığını bildirdi.

Dobermeyer, yolcuların kimliklerini saptadı : Mr. Canute McKenzie, Zambia ve Mr. David Tsui-chung, Formosa. 70 kişilik jet uçağının yalnızca iki yolcuyla hareket etmiş olması da şaşırtıcıdır.

New York Chronicle gazetesinin beş yıllık tecrübeli yazarı Dobermeyer, yolcuların cesetlerinin her nedense tanınmayacak biçimde parçalanmış olduğunu bildirdi. Dobermeyer, bu haberi, İspanyol silâhlı kuvvetlerinden Miguel Guiterrez'den aldığını söylemiştir.

2 Mart tarihinde, İspanya İçişleri Bakanı, Dobermeyer'in 48 saat içinde İspanya'yı terk etmesini istemiştir. Dobermeyer, 3 Mart tarihinde Dallas'ta oturan karısına bir telgraf çekmiş, 4 Mart tarihinde Barcelona'daki işlerini tamamlar tamamlamaz öğleden sonra 5.45 uçağıyla New York'tan hareket edeceğini bildirmiştir. Oysa Dobermeyer dönmemiştir. Ne karısı ne de gazete Dobermeyer'den 4 Mart tarihinden beri bir haber alamamıştır.

Gazete daha sonra Dışişleri Bakanlığı'ndan, Caudillo'nun tepesine binmesini ve Carl Dobermeyer'i bulmasını istiyordu. Gazeteyi katlarken düşüncemi Detwiler'e söyledim :

«Böyle bir şeyle kendini Madrid'e sevdiremez. Bir

kahvede Franco aleyhine ağzını açtığın takdirde kafadan üç ay yersin. Bunun için de birkaç milyon okuyucuya bütün bunları söylemek daha da kötü olmuştur.»

Detwiler arabayı durdururken :

«Elbette,» dedi. «Fakat neden önce onun İspanya'dan gitmesini istesinler de sonradan bırakmasınlar? Amerika, İspanya'yı elli birinci bir eyaletiymiş gibi besleyip durdu. Oysa İspanya, perdelerini çekip yüzümüze karşı kapatıyor, küçük bir uçak kazasını bizden saklıyor ve bu kazanın soruşturmasını yapmaya çalışan Amerikalı bir gazeteciyi ortadan kaldırıyor. Neden?»

Gözlerim parlayarak :

«Altından söz etmiştin,» dedim.

«İki milyon değerinde külçe altın. Caudillo, midesine vurduğu her zaman bu kadarını kolaylıkla harcayabiliyor. Hayır. Carl Dobermeyer, Cabeza de Buitre'ye gittiğinde bir şeyler öğrendi ve biz de bunun ne olduğunu öğrenmek için gidiyoruz. Bu gazetecinin üzerinde duran birçok kişi var. Hükümet, bu işe hemen karışılmasını, olayın soruşturulmasını ve aydınlığa kavuşturarak suçluların cezalandırılmasını istiyor. Uluslararası ilişkiler yönünden istedikleri şeyin yapılmasının imkânsızlığını ya bilmiyorlar ya da umursamıyorlar. Hiç bir ülkeyi sabotaj yaptı diye suçlayamazsın, hele o ülkede stratejik hava üsleri bulunduruyorsan. Suçlamalar, inkâra yol açar. inkâr, gerçeği öğrenmek isteyenlerin haykırılarına neden olur. Gerçek de öldürücü biçimde tehlikeli olabilir. Söylediğim gibi. Özel polisten başka bir şey değiliz. Oysa sen, şu uçağı izlememizi söylüyorsun...»

Detwiler başını sallayarak arabadan indi. Sanki tahminim çok saçmaymış gibi bir duyguya kapıldım.

Detwiler bagajdan çıkardığı bavulumu uzatırken :

«Yapabileceğimiz tek şey, uçağın nerede olduğunu bulmak, Dobermeyer'in konuştuğu adamlarla konuşmak ve Dobermeyer'in başına neler geldiğini öğrenmek. Şu Giterrez'i bulacağız. Görevimiz bu. Öyle sanıyorum ki bir Scotland dedektifi bile bunu yapabilir.»

«Elimden geleni yapacağım, Mr. Detwiler,» dedim.

6

1959 YILINDA BARCELONA'DA OTURDUĞUM apartman, Cataluna meydanının birkaç blok doğusunda kalan Puertaferri caddesindeki eski bir kuyumcu dükkanının üstündeydi. O yılın Şubat ayında Paris'ten bindiğim trenin kompartımanını, Barcelona'lı bir kızla evlenmeye giden, Oosterhuis adındaki bir Hollandalı'yla paylaşmıştım. Barcelona'lı kızın Flor Giral adında bir de kız arkadaşı vardı. Dördümüz Tortuga Kulübü'nde içki içip eğlenmiştik ve işte Flor'la inceden inceye başlayan ilişkim o zaman doğmuştu.

O yıl yirmi iki yaşındaydım... içine çekilmiş, sanki gençliğinden kalan kırıntıları toplamaya çalışan somurtkan bir delikanlıydım. İyi ki, önceki yılın Ocak ayında Büyükanne Alvarez bu dünyadan ayrılmaya karar vermişti... yani demek istiyorum ki, yalnızca bu konuyla

ilgili olarak, Büyükanne her ne kadar Alvarez Parşömeni'ni benden sakladıysa da, hiç değilse bana iki yüz elli sterlin bırakmak büyüklüğünü göstermişti.

Bu parayla babamın etkisinden kopyaya ve polis örgütünden kurtulmaya karar vermiştim; aslında, ablamın izinden yürümek istemiştim. Eğer Rene, yılda oniki bin sterlinlik gelir sağlayan resmî bir memurla evlenmeyi başardıysa, ben de ona paralel bir rota çizebilirdim. Böyle bir felsefeye Flor Giral'dan daha uygun kim vardı ki? Flor Giral, bulunmayacak güzellerden değildi, ama babası, Cabeza de Buitre'deki Giral Şampanyalarının sahibiydi. Sadece demek istiyorum ki, babasının varlığı onun güzelliğini tamamlıyordu; isterseniz, ona daha başka bir güzellik verdiğini de söyleyebilirsiniz.

Bununla beraber, yine dilimin kurbanı olduğumu söylemeden geçemeyeceğim. Eğer kendimi basit bir polis memurunun oğlu olarak tanıtmış olsaydım, düşündüklerimi nasıl gerçekleştirebilirdim? Sınıf ayrımları arasındaki kolay geçişin hayalî hikâyeler uydurmak olduğunu düşünüyordum. Bu nedenle, yanlış bir tutuma giriştim; tutumum hatalıydı, çünkü kıza kur yapma sürem zamanla sınırlıydı. Flor Giral'a babamın Sir Edward Prendergast olduğunu ve Parlamento Üyeliğinden emekliye ayrıldığını söyledim. Böyle bir girişim, ancak paramın dayandığı kadar sürebilirdi, nitekim son Yolculuk Çeki'mi bozdurup tren bileti almak zamanı gelip çattı. Flor Giral'a telefon ederek 'allahaismarladık' dedim ve aile işleriyle uğraşmak için gitmek zorunda kaldığımı, birkaç ay içinde döneceğimi söyledim. Kızcağız vedamı şaşkınlıkla, ama nezaketle karşıladı. O zaman kızın ba-

na karşı duygularının tahminimden de derin olduğunu, birbirimizi daha iyi tanıdıktan sonra paranın önemi olmayacağını anlayarak, kendi kendimi tekmelemek istedim.

Altı ay süreyle, mektuplaşmamızı Edinburgh'tan sürdürmeye çabaladım. Fakat yararı neydi? İnsan kendi yaradılışını inkâr yoluna sapamazdı. Çalışan bir adamdım; kazancımı sağlamak benim doğal yaradılışımdı. İnsan kendi ortamının çekimini de inkâr edemezdi. Dokuz ay süreyle İngiliz Kraliyet Hava Kuvvetleri'nde görev yaptım. İki yıl sonra da polis örgütünde çalışıyordum. Bu sırada da Opal ortaya çıkmıştı ve eski gençliğim kalmamıştı.

Gençlik yalanlarının altın yaldızlı çerçevesine bir kez daha adım atmak pek hoş gidecek bir tecrübe değildi. Ama, sinirlerini sınamak isteyen eski bir kaza kurbanı, o kazaya neden olan olaya bir kez daha erişmek ister. Bu nedenle ben de kaldığım Canaletas otelinden, Flor Giral'ın eski Muntaner numarasını aradım.

Flor Giral eski adresinde oturmuyordu ve bu da benim için büyük bir sürpriz değildi. Telefon etmemin tek nedeni şuydu: Eğer Barcelona'da tanıdıklarınız varsa, o tanıdıklarınıza mutlaka er ya da geç, Ramblas, Paseo de Gracia'da rastlayabilirdiniz; böyle bir rastlantı karşısında hiç değilse onu aramış olduğumu dürüstçe söyleyebilirdim. Bu küçük görevi tamamladıktan sonra, sağlam bir kafayla kendi işimi düşünmeye başlayabilecektim.

Otelin ikinci katında, Detwiler'in odasına bitişik bir odada kalıyordum. Tek kişilik iki yatak arasında kalan duvarın üstünde evvelce bir İsa heykeli olduğu, duvarın üzerindeki temiz izden belliydi. Odadan sürgülü bir kapıyla ayrılan, mavi ve beyaz fayans döşeli banyo vardı; Rambia de los Estudios'a bakan balkona açılan camlı kapılar tavana kadar yükseliyordu.

Detwiler'le aşağıdaki barda buluşmadan önce, havaalanından gelirken satın aldığım birkaç gömlek ve iç çamaşırını bavulumdan çıkarmaya başladığımda saat ikiyi birkaç dakika geçiyordu. Detwiler, 'Presse Aero-nautique' yazarı olarak uçak kazası için polisten bilgi almaya gitmiş ve beni götürmek istememişti. 'Yalnızca bir formalite meselesi' demişti.

Telefonu açıp bir içki ısmarladıktan sonra Daily Telegraph gazetesini alıp yatağa uzandım ve McIver'le Hazine Dairesi'nin dört bin sterlin değer biçtiği rapora geçmek için şimdiye dek neler olduğunu düşünmeye çalıştım.

Edindiğim ilk bilgi, Detwiler'in öldürdüğü adamın rolüne bürünmesiydi. Detwiler, kendisinin değil de, Mandin'in ikili ajan olarak çalıştığını iddia ederek onu öldürmüştü. Muhtemelen Londra'ya yaptığı açıklama da bu yönde olmuştu ve bu nedenle üzerinde durulması gereksizdi. Bununla beraber, böylesine açıkça bilinen bir gerçeğin bile yazılması McIver'in işi sıkı tuttuğuma inanmasını sağlayabilirdi. Bunu düşünerek bilinen olayı yazdım.

Düzeltemem gereken bir iş vardı. McIver'in bürosundayken bana gösterilen Solomon Bhoma ile İngilizin re-

simlerini tanıdığım halde, tanıdığımı inkâr etmişim. Carlton Thorne'nin kayınbiraderi olarak, o resimlerin neden ötürü Carlton'un bürosunda bulunduğunu saklamak, şu ya da bu şekilde bir çeşit zorunluluktu. Ama, daha önce de sözünü ettiğim gibi, Rene hakkındaki şüphelerimin dışında... kanıtlayamadıktan sonra kafamdan geçen çirkin düşünceleri söylemeye niyetim yoktu... o resimler için gerçek bir açıklama şekli bulamamışım. Elbette benim susmam Rene'yi koruyamazdı; polisler, düşünceleri kötü olduğu için, Bhoma'nın, resmi üzerine karaladığı birkaç kelimeden değişik sonuçlar çıkarabilirlerdi.

Asıl mesele öteki resimdi; yamyam. Yüzünü hiç bir zaman unutamazdım, ama adama bir isim bulmak benim için çok zordu.

Sonunda, Amerikalı gazeteci Dobermeyer'in New York Chronicle gazetesinde çıkan makalesinden ve kurbanlardan söz ettim: Canute McKenzie, bu ismi unutamazdım; Çinli David, ne yazık ki soyadını hatırlayamıyordum.

Bütün bunları yazdım, sonra yazdıklarımı Askerlerin incil'ini kullanmadan İngilizce yazmış olduğumu fark ettim. Yazdıklarımı yırttım, tuvalete attım ve sifonu çektim. Odaya döndüğümde içkim gelmişti.

İçkim, eski siyah elbiseli ve terlikli, hidalgo tipi çok yaşlı bir garson tarafından getirilmişti. Garson gerçekten de çok yaşlıydı. Fildişi renkli yüksek alnı, nemli yumuşak bakışlı gri gözleri, kırılacakmış gibi, iyiliksever bir görünüm veren sivri, bembeyaz sakalı vardı.

İhtiyar garson elinde tepsi, yatağın çevresinde do-

lanırken, tepsiyi komodinin üstüne bırakabileceğini söyledim. Tepsiyi söylediğim yere bıraktı. Sonra kemikli eliyle dikkatimi çekecek bir hareket yaptı.

«Ma'achino,» diye mırıldandı. «Mejor!»

Yaşlı adam ciddî bir tavırla öteki yatağın üstüne oturdu. İçkiyi bitirdiğim zaman ... rom, limon suyu ve maraschino karışımı bir içkiydi ... kadehi almak için yerinden kımıldamadı. Bacaklarının arasından terliklerine düşünceli düşünceli bakıp durdu. Sakalının nikotinle kirlenmiş deliğinden siyah, yaprak sigarayı aldı ve soru :

«Eh - periodista?»

Başımı salladım.

«Evet.»

«Londres?»

Tekrar başımı salladım.

Görkemli bir tavırla :

«Edward Heath!» dedi.

«Tanrım.»

İhtiyar anî bir hareketle siyah yaprak sigarayı deliğine soktu, elini ceketinin iç cebine attı ve buruşmuş bir zarf çıkartarak elime tutuşturdu.

Aceleci bir tavırla :

«Leer,» dedi. «Muy importante!»

Gözlerimi suratına dikerek baktım. Omzunda kirli bir peçete vardı. Sanki birden aklına gelmiş gibi peçeteyi çekip omzundan aldı, sonra yerinden kalkıp odanın içinde dolaşmaya başladı. Yatağın, sandalyelerin, komodinin sözde tozunu alıyor, arada sırada da omzunun üzerinden bana kaçamak bakışlar fırlatıyordu.

Mektup daktiloyla, bir sandviç ya da tuvalet kâğıdının üstüne yazılmıştı :

ACELE ACELE ACELE DETWILER VE/YA DA PRENDERGAST (EĞER ORADAYSAN)
İÇİNDE BULUNDUĞUM DURUMU ANLATMAK
İÇİN SARHOŞ OLARAK YAZDIĞIM BU MEKTUBU
ASLA OKUYAMAYACAĞINIZ GİBİ SAÇMA BİR KANIYA SAPLANDIM VE BU NEDENLE A ALTI TEKRAR EDİYORUM A ALTI HAKKINDA BİLGİ TOPLAMAK İÇİN BU EVDE KARŞILAŞTIĞIM YAVAŞ ÖLÜMÜ HİÇ BİLMEYECEKSİNİZ...

Kapıdan gelen ses üzerine okumayı kestim ve başımı kaldırıp baktım. İhtiyar adam boş bardağı almış odadan çıkıyordu. Hayretle okumaya devam ettim :

... BU TUVALET KÂĞIDI ÜZERİNE HER ŞEYİ YAZMAYA KORKUYORUM. ÇOK ŞEY BİLİYORUM, YAGUE BUNU BİLİYOR, SOĞUKKANLILIKLA BİR GAZETECİYİ ÖLDÜRMEİNİN NASIL BİR TEPKİ YAPACAĞINDAN PEK EMİN DEĞİL, AMA SONUNDA NASILSA BİR YOLUNU BULACAK. İSTEDİKLERİNİ HENÜZ ONA ANLATMADIM VE ANLATMAYA DA NİYETİM YOK, AMA BU DURUM BÖYLE SÜRÜP GİDEMEZ. KARIMI VE ÇOCUĞUMU DALLAS' TAN KAÇIRMAKTAN SÖZ EDİYOR. GÜNLERİM SAYILIDIR. SİZİ GÖRMELİYİM. TOMAS BUNU BAŞARABİLİR, ONDAN ŞÜPHELENMİYORLAR.

A ALTI KAYALARIN ALTINDA BATIYOR. ONLARIN İŞİĞA KAVUŞTURULMALARI GEREK.

ACELE. RİCA EDERİM. CARL DOBERMEYER.

Mektubun yazılışındaki ifade saçlarımın diken diken olmasına sebep oldu. Dobermeyer'e, utanç ve suçlulukla karışık bir sempati duyuyordum. İnsanın böyle acele durumlarda gerekli biçimde harekete geçmesi gerekirdi, ama benim ilk tepkim şöyle oldu: Neden ben? Zaten başım yeterince belâda değil miydi? Hem Cabeza de Buitre'de işi olmayan sersem bir gazeteciye yardım etmek için neden kendimi tehlikeye atayım? Caudillo'nun Yönetimine hangi gazeteci burnunu sokarsa soksun bu olurdu.

Sonra bunun bir çeşit tuzak olmadığını nereden bildim?

Şüphelendiğin zaman hiç birşey yapma, diye düşündüm.

Bir duş aldım, giyindim, mektubu cebime soktum ve Detwiler'i bulmak üzere aşağıdaki bara indim. Detwiler'e mektuptan söz etmeyecektim. Bunu kendi isteğine göre kullanmam gerekebilirdi. Bununla beraber, şu A Altı'nın ne demek olduğunu birisi çıkıp da bana açıklasa çok memnun olacaktım.

Saat üçe geliyordu. Küçük dans pistinin çevresindeki masaların çoğu boştu. Henüz mevsimi olmadığı için kalabalık yoktu. Barmen, Ramblas'ın altındaki barakalardan iki yüzbaşı ile konuşuyordu. Omuzlarına siyah bir şal atmış bir kadın, caz platformunun yakınındaki bir masada oturuyordu. Bara girdiğimde kadın bana şöyle bir baktı, sonra bir bacağını öteki bacağının üstüne atarak, ayağını müziğe uydurup sallamaya başladı. Bu arada tırnaklarını törpülüyor ve gözlerini ayaklarından ayırmıyordu. Bara gidip bira ısmarladığımda kadın gözlerini

yüzüme dikti ve bir dakika kadar ifadesiz gözlerle baktı. Bu arada ayağını sallamaktan da geri kalmadı. Sonra içki bardağını dudaklarına kaldırdı ve bana öyle bir baktı ki, Opal'den beri başka bir kadınla yatmamış olduğumu düşünmem için beni âdeta zorladı. Eğer bu sırada Detwiler, bara girmemiş olsaydı, hemen kadının yanına gidecektim.

Detwiler çiçekli bir Hawaii gömleği giymişti. Alpine şapkasını değiştirmiş, yerine tepesinde yarım bir golf topu şekli olan hasır bir şapka oturtmuştu. Kıçının bir kanadını tabureye yerleştirirken pantolonunun üzerine bir tutam sigara külü döküldü.

«Yerleştin mi?»

Başımla evetledim.

«Güzel. Polis, yarın sabah enkazın bir kısmını incelemem için gerekli izni verdi. Toplanabilen parçalar Belmonte Meydanı'ndaki arenaya yerleştirilmiş. Ondan sonra bir basın toplantısı olacak. Bunu da sen yapacaksın, tamam mı?»

«Bugün ne yapacağım?»

«Herhangi bir turistin yaptığını.»

Detwiler siyah şallı kadına bakarak sıırttı.

«Ama senin yerinde olsam iki yüzden fazla ödemezdim.»

Ellerini pantolonunun cebine soktu ve kendi kendine yumuşak bir ısıklık tutturarak bardan çıktı.

Tam McIver'in söylediği gibi davranıyordu: 'Sabırsızlık gösterecek, Londra'nın kalın kafalı birini göndermiş olduğunu ima edecek ... eğer seni öğleden sonra geneleve gönderecek olursa, orada geçirdiğin zamanı,

onunla tekrar buluştuğun zamanı tam olarak bilmek istiyoruz...'

Kadın bir sigara yaktı, derin bir soluk çekti, sonra dudaklarının arasından salıverdiği dumanların içinden gözlerini süzerek ılık ılık baktı.

Subaylar sırtttılar ve kadının yanına giderken beni izlediler.

«On dakika bekleyebilir misin?»

Kadın konuşmadan bakışlarını yüzüme kaldırdı; cevap vermesine gerek yoktu.

Yukarı, odama çıktım ve bitişik odayı bir süre dinledim, ama ses yoktu; Detwiler muhtemelen tekrar çıkmış olacaktı. Yatağın altından bavulumu çektim, içinden Daily Telegraph gazetesiyle İncil'i çıkardım, sonra McIver'in tavsiyesini hatırlayarak kapıyı kilitledim.

Bir sigara yakıp yatağın üstüne oturduktan sonra St. John'un Vahiy'ini açtım ve bir şifre kurmaya çalıştım. McIver, paragraflar önceden numaralandığı takdirde hazırlamanın kolay olacağını söylemişti; ama, şifre hazırlamak için seçilen paragrafın, şifreyi hazırlayacak olan tarafından bilinmesi gerektiğini söylemeyi unutmuştu.

Eğer insan İncil'i hiç okumamışsa, İncil şifresi kuramazdı; benim de aşağıda bir kadın beklerken burada oturup kafa patlatmaya niyetim yoktu. Bunu düşünerek ikisi ortası birşey hazırlamaya karar verdim ve karar verince de hemen uyguladım.

Gazetenin satırları arasına McIver'e hibaten, hergelelik olsun diye, İspanyolca-İngilizce karışımı bir mektup döktürdüm :

'Muy estimado senor : Legaremos en este ciudad a

las dos y media. Habakkuk donmakta olan Job'u uzak tutuyor. Hoy, zavallı ejemplo, Job kendi başına eğlenecek. Bugün öğleden sonra Habakkuk'la Job'a hitaben yazılmış bir mektup aldım, Amerikalı gazeteci Doberman'den. İkimizden birini görmek istiyor. Keçileri kaçırmış görünüyor. İşkence mi ediliyor? Borracho? A-6'dan söz etti. Aynı zamanda Yague'den. Quien es? Habakkuk'a söylemedim. H. öğleden sonra saat 3'te otelden ayrıldı.'

Sayfaları, McIver'in söylemiş olduğu gibi içe döndürdüm, gazeteyi tekrar bavula attım, üzerine Parşömen'le birkaç gömlek, çorap koydum, sonra bavulu kapayıp yatağın altına sürdüm.

Sonra aşağıya indim.

7

KADININ SÖYLEDİĞİNE GÖRE ADI CARMEN Echaverria'ydı. Otele yakın güzel bir evi vardı ve ücret yalnızca yüzelli papeldi.

Vücudu fena değildi; gerçekte, biraz fazlaca dolgundu; ama bardaki ışık pek iyi değildi ... zaten İspanya'da hiç bir bar iyi aydınlatılmaz. Cataluna meydanında kadına daha alıcı gözle baktığımda, hayal kırıklığına uğradığımı inkâr etmemeliyim. Öğleden sonrasının çıplak aydınlığı kadına birkaç yıl katkıda bulunmuştu; en azından otuzbeş yaşında gösteriyordu; Barcelona gibi bir şehrin bu yaştaki kadınlara pek ihtiyacı olmazdı. Özellikle Mart ayında. Gerektiği gibi beyaz olmayan bluzunu gizlemek için omuzlarına attığı siyah şal, fazlaca işe yaramamış gibiydi. İpli sandaletlerinin burnundan görülen ayak parmaklarının tırnakları temiz değildi. Kadından

yükselen koku, sandal odununun kokusunu andırıyordu. Fakat gerçekte, kadının karanlıkta nasıl olacağını düşünmeye başlıyordum. Ayrıca, bu işten vazgeçtiğim takdirde kadının edepsizleşeceğini ve işe polisin karışabileceğini düşünüyordum. Polisle şu anda burun buruna gelmeyi hiç arzu etmiyordum. Bir rezalet çıkması da işime gelmezdi.

iskele yönünden gelen kalabalık ilk tramvaya atladık ve kalabalığa karıştık. Tramvay sallana sallana Cataluna meydanını geçerken vücudum istemediğim halde kadının vücuduna yapıştı. Hiç konuşmuyorduk. Kadının ince gözkapakları üstünden görünen mavi damarlara bir göz attım; muhtemelen vücudunun en ince yeri gözkapakları olmalıydı. Gözlerinin altındaki kemiklerin üzeri siyah beneklerle doluydu. Burnu kemikli, fazlaca ruj sürdüğü dudakları inceydi. Saçları tozluymuş gibi mat mat duruyordu. Bütün bunlara rağmen kadın genel görünümünü yönünden güzel sayılırdı. Göğüslerinin dolgunluğunu ve yumuşaklığını hissediyordum. Acaba sattığı vücudunun o bölümü kendisinden daha mı gençti, göğüslerinin üstünde, gözkapaklarında olduğu gibi mavi damarlar var mıydı? Acaba kalçaları...?

Eğer bütün bunların nasıl olduğunu düşünecek olursam, tatmam gerekemeyecekti. Birkaç kadeh içkiden sonra, kadının karanlıkta daha değişik görüneceğini düşündüm. İşte böylesine çaresiz kalmıştım.

Tramvay durdu ve kadın birden benden ayrılıp oturdu. Şimdi pencereden dışarıyı rahatça seyredebiliyor, kuyumcuları, apartmanları, tiyatroları, Muntaner'i, San Gervasio'nun tozlu zirvesine doğru yükselen taş basa-

mâkları görebiliyordum. Eski tramvay sarsıldı, inledi, birkaç trafik lambasını geçti ve sağa dönüp de la Iglesia meydanının bombalanmış kalıntıları boyunca yol almaya başladı. Sonra, sakın ve تنها bir meydanda durdu ve bu meydanda indik.

Meydanın paket taşları, yakında yapılan bir apartmandan ötürü incecik kum taneleriyle kaplıydı. Pantolonumun tozunu silktim ve bir kilisenin sarı kulelerine baktım.

Carmen Echaverria, kilisenin büyük siyah kapılarına saygılı bir tavırla baktı, sonra çantasını kolunun altına sıkıştırarak basamaklara doğru yürüdü. Paket taşlarını tabanlarımın altında hissederek peşinden yürüdüm.

«Önce bir içki içmez miydin?» diye sordum.

Meydanın karşısında bir kahve vardı. incecik bir yağmurla yatışmak üzereydi kaldırımında duran birkaç masanın üstündeki toz. Kahvenin siyah camları üzerinde beyaz yağlıboya ile 'Cervezas', 'Minerales' kelimeleri yazılmıştı.

Kadın sahte bir gülümseyişle yüzüme baktı ve hafifçe döndü.

«İçki mi? Hareketlerimi etkiler, querido. Daha sonra belki.»

Carmen'in siyah etekliğinden belli olan külotunun çizgilerini seyrederek basamakları çıktım.

İçeri girdiğimizde, bir an için seksi unuttum.

Uzaktan bakıldığında kilise bir bütün gibi duruyordu. İnsan eski yapının perişanlığını ancak içeri girdikten sonra görebilirdi. Çevre serin ve karanlıktı. Ancak bir süre sonra insanın gözleri alışıyor, gözleri siyah boyalı,

tahta heykelleri görebiliyordu. Havada çürümüş sebze ve hayvan pisliği kokusu vardı. Tozların üzerinde parlıyordu yıkık dökük tavandan süzülen güneş ışığı. Ayrık otları bir örümcek ağı gibi bütün döşemeyi hemen hemen kaplamıştı. Acaba, tüm bu perişanlıktan kim sorumluydu? İç savaş mı? Euzkadi mi? Öğrenciler mi?

Peki, benim burada ne işim vardı?

Güneşten ötürü olacak, gözlerim kamaştığı için bir an hiç birşey göremedim. Bir yerden düşen küçük bir taş parçası Carmen Echaverria'nın varlığını belli ediyordu. Yanılmıyorsam, Carmen, dolaşmak için biraz uzaklaşmıştı. Giriş kapısına doğru baktım. Tramvay ağır ağır dönerken tekerleklerinin altından pembemsi bir toz bulutu yükseliyordu. Birden kendi kendime kızdım.

Sinirli bir sesle :

«Burada görülmeye değer birşey var mı?» dedim.
«Müşterilerini hep böyle gezdirir...?»

Sözümü tamamlamama fırsat bulamadan olanlar oldu.

Eğer meydanda bir tramvay olmasaydı, bu sesin, bir egzoz patlamasından doğan ses olduğuna yemin edebilirdim. Birdenbire bir taş parçası elimin üstüne çarparak kanattı.

Sersem gibi, yerimi belli ederek :

«Sen miydin?» diye sordum.

Sanki duyduğumda silâh sesini tanımayacak kadar acemi idim.

Uzaklaşmakta olan tramvayın sesi bir süre duyuldu, sonra ortalık derin bir sessizliğe büründü. Daha sonra da, Carmen'in huysuz sesi duyuldu :

«Bir dakika, yalnız bir dakikan var.»

Carmen'in sesi boğuktu, ama öylesine yakındı ki, bu yakınlıktan ıskalaması mümkün olamazdı. Anladığımı sandım ne istediğini.

Bütün paramı saydım ve sesin geldiği yere dönerek uzattım.

«Bin beşyüz peseta ve yirmi yedi sterlin. Bununla kendine koku giderici bir ilâç alabilirsin.»

Carmen'in sesi karanlıkta boğuk çıkıyordu.

«Ah, bin beş yüz peseta. Yague sana kaç para veriyor?»

«Yague mi? Sen neden söz ediyorsun?»

Carmen acı dolu sert sesle :

«Bunu sen söyle,» dedi. «Toptan aptal olduğumuzu sanıyorsunuz. Senin gibi insanları tanımadığımızı düşünüyorsunuz. Aldanıyorsunuz, para için Euzkadi'yi satacağımızı düşünmekle. Seni tanıyoruz. Bu kez aptallık eden Yague oldu.»

Bu sözleri iyice kafama yerleştirebilmek için birkaç saniye susmam gerekti.

«Anlamıyorum,» dedim. «Yague kim?»

«Gizli polis. Cabeza de Buitre'deki uçak kazasını rapor etmek üzere bir gazeteci gibi geldin. Sen gazeteci falan değilsin. Buraya gelişin kimsenin gözünden kaçmadı. Yague'nin bunu çok iyi bilmesi gerekirdi. Otuz saniye kaldı.»

Tanırım.

Dudaklarımda sersemce bir gülüş, bir elimde cüzdan, bir elimde para, Carmen'in ne söylediğini anlamaya çalışarak terlemeye başladım.

«Yanlış adama çarptın,» dedim. «Euzkadi'ye ihanet sözüyle ne kastediyorsun? Bu kiliseyi uçurmak için, böyle işlerle mi uğraşıyorsun?»

«Buraya Quinqueras'ı bulmak için gönderildin.»

«Peki bu herif de kim oluyor?»

Carmen cevap vermedi. On saniyelik vaktim kalmıştı.

Birden haykırdım :

«Yanlış adamın peşindesiniz... Quinqueras diye birini tanımadığım gibi Yague adında biriyle de hiç tanışmadım. Buraya şu uçak kazası için geldim o kadar. Benim annem de bir Basque'ydi, bunun için de Euzkadi'yi ele vermem söz konusu olamaz. Anlıyor musun? Özgeçmişim hakkında herkese sorabilirsin. Tomas'a sor ... Canaletas otelindeki ihtiyar garsona, o sana söyler.»

Karanlıkta körlemesine yapılmış bir blöftü, ama işe yaradı. Uzun bir süre sonra, pek inanmış görünmemekle birlikte, merakla yanıma sokuldu.

Elindeki 38'lik tabancayı alırken hiç itiraz etmedi. Tabancanın namlusunu salak kaltağın kafasına indirebildirdim. Çünkü sinirlerim çok bozuktur.

Carmen'i meydanın karşısındaki kahvede bir masaya oturtup kendimi tuvalete zor atarak kustum. Sonra barda bir Fundador yuvarladım ve iki kadeh de masaya getirmelerini söyledim.

Carmen'in karşısına oturdum, bir sigara yaktım ve içkilerimiz gelinceye kadar meydanın köşelerinde gölgelerin uzayışını seyrettim. Sinirlerim tamamen yatışmıştı. Beyaz bir Volkswagen Muntaner'den meydana burnunu soktu. Direksiyonun başındaki adam elindeki

haritayı inceledi, sonra başını camdan çıkartıp kiliseye baktı.

Carmen Echaverria'ya baktım.

«'Biz' dedin, 'biz' dediğin kimler?»

«Önce sen anlat. Tomas hakkında ne biliyorsun?»

Boğuk sesle :

«Şart koşmaya hakkın yok...» dedim.

Sonra McIver gibi konuştuğumu fark ettim.

Carmen'e, ihtiyar Tomas'ın odama gelişini anlattım ve Dobermeyerin mektubunu gösterdim. Carmen, mektubu aldı, ağır ağır okudu, sonra yeniden katlayarak bana uzattı.

«Carl'ın imzası olduğu gerçek,» dedi.

«Sanki onu tanıyormuş gibi konuşuyorsun.»

İfadesiz bir kahkaha attı.

«Ona yemek pişiririm. Evini temizlerim. Onun hayatındaki tek kadın benim.»

«Yani hapiste değil mi?»

«Avenida del Nuevo Rey'de ev hapsinde. Yirmi dört saat göz altında tutuluyor.»

Fundador'u yudumladım.

«Peki, şu 'biz' kelimesinden kastın nedir?»

Carmen cevap vermeden bakışlarıyla beni şöyle bir tarttı.

«Eğer annen bir Basque'yse, sana Euzkadi'yi anlatmam gereksiz. Bütün bildiğimiz senin Scotland Yard'da bir polis şefi olduğun. Gazeteci değilsin. Bunun içinde, Katalonya'da gerilla operasyonunu yöneten Quinqueras'ı yakalamak için Yague tarafından getirilmiş olduğunu

düşünmemiz mantıklıydı. Biz ... Quinqueras ... öldürülen gerektiğine karar verdik.»

«Peki, Euzkadi ülkenin bu bölgesinde ne arıyor?»

Carmen omuz silkti.

«Kendi çöplüğümüzde zorlanıyoruz. Burada, sürprizlerimiz var.»

«Peki, Detwiler?» dedim. «Onu da öldürmeye niyetli misiniz?»

«Detwiler, Paris'teki bir uçak dergisinin yazarıdır. Aynı zamanda Amerikan Hava Kuvvetlerinde subaydı. Şüphe edilemez.»

«Detwiler CIA ajanı,» dedim. «Aynı zamanda Komünist Çin'in bir ajanı.»

Carmen üzüntüyle gülümsedi.

«Çin buradan çok uzaktır.»

«Tomas da Euzkadi'nin bir üyesi mi?»

«Bir bakıma.»

«Ne demek istiyorsun?»

«Tomas yaşlıdır. Ayrı tutulduğu takdirde üzüleceği için Euzkadi'nin bir üyesidir. Her zaman ne yaptığımızı ona söylemeyiz. Söylediklerinden anladığım kadarıyla, Quinqueras'a bağlı olmayan, Euzkadi'yi ilgilendirmeyen bir iş üzerinde Carl Dobermeyer adına bağımsız çalışıyor olmalı. Seni öldürme kararı Tomas'ın yanında alınmadı, bu nedenle bilgisi yoktu ve bize haber veremedi. Seninle bağıntı kuracağından da bizim haberimiz yoktu. Nasıl olduğunu bilirsin ... değil mi?»

«Polis Dobermeyer'i neden tutuyor?»

«Bilmiyorum. Ondan birşeyler istedikleri açıkça belli. Ev hapsi, Yague'nin yumuşak bir ceza çeşidi. Önce-

leri onu Yague'nin karargâhında bir hücreye atmışlardı, Nuevo Rey'deki eski Tüccarlar Kulübü'nde. Sonra yeniden evine götürdüler. Carl'ın bir tutuklu olduğunu unutmasını istiyorlar. Onun konuşmasını istiyorlar. Her şeyi deniyorlar. Şu sıralarda iyi yiyor ... buna özellikle dikkat ediyorum. Kimi zaman geceleri polis onu dövüyor, ama çoğu kez hiç bir iz bırakmıyorlar, bunun için pek emin değilim. Dün gece onu görmemi istemediler, belki yine dövmüşlerdir. Tomas, ona içki ve her istediği şeyi aldığı için onu tanıyor. Ona böylelikle özgür olduğunu anlatmak istiyorlar. Hatları kontrol edilen bir telefonu bile var.»

«Tomas beni Dobermeyer'le buluşturabilir mi, dersin?»

«Senin bileceğin iş. Sana pahalıya mal olur.»

«Paranın önemi yok. Dobermeyer'in bizi neden görmek istediği hakkında bir fikrin var mı?»

Carmen bu soru üzerine biraz düşündü.

«Belki pilot nedeniyledir. Uçak, Cabeza de Buitre'deki Quinqueras'ın karargâhına çok yakın bir yere düştü. Pilotu kurtaran Quinqueras'ın kendisi oldu. Dobermeyer bunu biliyor. Belki de bu nedenle tutuklanmıştır.»

Carmen'in söylediklerindeki gerçek ancak birkaç saniye sonra kafama dank etti.

«Ağır ağır tekrarla,» dedim.

«Neyi?»

«Pilot meselesini.»

Carmen sözlerini tekrarladı.

«Yanılıyor olmalısın,» dedim. «O uçaktan kimse kurtarılamadı. Hepsi ölmüştü.»

«Hayır, hepsi ölmemişti. Pilot, uçağın düşmesinden» birkaç dakika sonra paraşütle indi.»

«Kesinlikle emin misin?»

«Elbette.»

«Pilotu gördün mü?»

Carmen şaşırması göründü.

«Pilotu görmedim, ama eminim.»

«Quinqueras'ın dışında pilotu gören oldu mu?»

«Birkaç kişi. Birkaç dost. Çok az kişi.»

«Dost mu?»

«Euzkadi'nin dostları.»

«Bu adam pilot olduğunu mu söylüyor?»

Carmen, elini çantasının içine attı. Bazı kanıtlar ortaya koyacağını sandım, ama çantasından yalnızca bir mendil çıkardı.

«İsmi Guiterrez. İspanyolcayı iyi konuşamıyor. Quinqueras, onu hastaneye yatırmak için kandırmaya çalıştı, ama korktuğu için istemedi. Hatta ismini bile Quinqueras'a söylemedi. İsmi ancak pasaportundan öğrenebildik. Belki de uçağı düşürdüğü için cezalandırılmaktan korkuyordur. Bilmiyoruz. Düşmesi nedeniyle iki baçağı da kırık olduğundan hasta. Hiç değilse şimdilik, korktuğu şeyden ya da kimselerden yana güvenlik içinde sayılır.»

«Hangi ulustan?»

«Pasaportu İspanyol. Fransızca konuşuyor. Ama İspanyolcası seninki kadar bozuk. Quinqueras onun Fransa doğumlu olmadığını söylüyor.»

«Bunu nasıl anlamış?»

«Elmaçık kemiklerinden. Başının şeklinden. Çek falan olmalı.»

Fundador'umu bitirdim ve bir sigara daha yaktım. Beyaz Volkswagen'le gelen adam kiliseden çıkmış, arabasına biniyordu.

«Anlamıyorum,» dedim. «Bir uçak tepenin yamacına bindirip parçalanırsa pilot paraşütle nasıl atlayabilir? O hızla giderken pilotun atlaması mümkün olamaz. Kazadan birkaç dakika önce atlayabildiğine göre neden ötekileri de kurtarmadı? Sonra yolcular da vardı ... Canute McKenzie ... ve Çinli ... David Bilmemne?»

Carmen omuzlarını silkerek cevap vermedi.

«Quinqueras'ın karargâhı nerede?»

«Cabeza de Buitre'de Lizardi isimli bir taksi şoförü var. Onu arayıp ismini bildireceğim. Daha fazlasını öğrenmek istiyorsan onunla konuşabilirsin.»

Carmen içkisini bitirip ayağa kalktı.

«Tabancamı lütfen verir misin?»

Küçük, ceviz kabzalı 38'liği çantasına koydu ve çantayı kapadı.

«Artık gitmeliyim. Carl'ın akşam yemeğini hazırlamam gerekiyor.»

«Seninle gelemey miyim? Para söz konusu olmasa bile, zaman kazanmış olurum.»

«Hayır. Nöbetçi sorunu var. Bu işi Tomas'la ayarlamalısın.»

«Gitmeden önce...»

«Evet?»

Carmen'in yüzüne dikkatle baktım.

«A-6 sana birşey ifade ediyor mu?»

Carmen hayır anlamında başını salladı. Kibar bir tavırla selâm verdi.

«İçkiye teşekkürler.»

Muntaner'den meydana dönmüş olan tramvaya doğru acele adımlarla uzaklaştı.

Beyaz Volkswagen'deki adam sigarasını pencereden fiskeledi, haritasını katladı ve tramvayın arkasına takılarak uzaklaştı. Adam, sanki kilisenin haline üzülmüş gibi başını sallıyordu.

8

YÜZ ELLİ PESETALIK SEKSTEN HOŞLANMAMIŞ gibi bir süre oturdum ve düşünmeye başladım. Her şeyden önce kendi canımı düşünmek zorundaydım, ancak McIver'le Güvenlik Kanadı'nın gözüne girebilmek için önüme çıkan bir fırsatı kaçırmak da istemezdim.

Yapabileceğim iki şey vardı: Kıcıımı kımıldatmaz, Dobermeyer'in mektubunu unuturdum. Bu takdirde, Londra'ya güvenlik içinde dönüşümü sağlamış olurum, ama yararlı bir bilgi vermeyişim McIver'in hoşuna gitmeyebilir, üstelik alacağım dört bin sterlin de suya düşebilirdi. Ya da burnumu bu işe sokup kokusunun ne olduğunu anlamaya çalışabilirdim.

Tek engel Detwiler'di. Eğer Dobermeyer'den bazı bilgiler alırsam ve özellikle bu bilgilerin üzerine oturmayaya çalışırsam, Detwiler, McIver'le ilişkim olduğunu mut-

laka öğrenirdi. O zaman da, gerçek ortaya dökülür, McIver'in söylediği gibi, Amerikalıyı öldürmek zorunda kalırdım. Elimden geldiği takdirde Detwiler'i öldürmeye niyetim olmadığı gibi, onun tarafından öldürülmeye de hiç niyetim yoktu.

Ancak bu durum kaçınılmaz bir gerçektir. McIver'e göre, Detwiler'in gözünde bir salaktım. Detwiler, mademki benim aptal olduğumu kabul ediyordu, şu halde aptalca davranışlarımı da yadırgamayacaktı. Dobermeyer'in mektubunu alır almaz körlemesine yardıma koşmak istemem onu hiç de şaşırtmazdı. Öyle ya, benim gibi salak bir herifin böyle bir mektubu alır almaz yardıma koşması kadar normal birşey olabilir miydi?

Dobermeyer'in mektubunu yeniden okudum. Cümlelerden pek birşey anlamamakla birlikte, yazının havasındaki önemi kavırıyordum. A-6'nın ne demek olduğunu bilmediğim gibi, bir uçak kazasında ölen kişilerin cesetlerinin ne sebeple parçalanmak isteneceğine de bir anlam veremiyordum. Böyle birşey, bildiğim kadarıyla, zaman zaman insanların kulağına gelen karanlık söylenilerden olabilirdi: Hristiyan ikiye bölünmesi, Tembel-Köpek bombaları, nükleer bir çatışma sonucu küllerimizi koymak üzere bir milyon karton tabut; doğru ya da değil, ama kimin umurunda? Bütün bildiğim, uluslararası ayrıntılar ne olursa olsun, casusluğun normal polis görevine indirilebileceğiydi. Böylece, Dobermeyer'in ev tutuklamasına karışmakla büyük bir suç işlemiş olamazdım. Ayrıca, çalışan bir kişi için de dört bin sterlin ücret büyük paraydı.

Saat dört civarında üçüncü kadeh Fundador'u yuvar-

ladım, anî bir duyguyla, taksiye atlayıp Parque Guell'e gittim ve şehre kuşbakışı bakan Serpent Terrace'ye kadar yürüdüm. Oraya gidişimin nedeni İspanyol mimarı Eduardo Gaudi'ye hayranlığımdan ötürü değildi; birçok kez Flor Giral ile burada buluşmuştum; bundan dokuz yıl önce, taş terasların altında, taş sütunların arasında onunla konuşmuştum. Teraslarda çok az kişi vardı. Hayal kırıklığına uğrayarak geri döndüm, çünkü gerçekten de Flor Giral'ı orada bulacağımı düşünmüştüm.

Cataluna'ya giden tramvaya atladığım zaman saat dört buçuktu. Meydanda indikten sonra otele kadar yürüdüm. Odama çıktıktan sonra, aşağıya telefon ederek özel bir maraschino ısmarladım. Birkaç dakika sonra Tomas görüldü ve içki tepsisini komodinin üzerine bıraktı. Tam çekilmek üzereyken onu durdurdum.

«Dobermeyer,» dedim. «Carl Dobermeyer.»

«Ah, si.»

Tomas'ın yüzüne üzüntülü bir ifade geldi, tepsiyi saygılı bir tavırla göğsünün önünde tutarak başını eğdi.

«Onu görmek istiyorum,» dedim. «Ayarlayabilir misin?»

Başıyla evetledi.

«Dos mil.»

Yanımdaki bin beş yüz pesetayı verdim ve kalan beş yüzü de çeki bozdurunca ödeyeceğimi söyledim.

«Ne zaman?»

«Yedi. Bu gece.»

Tomas parayı yeleğinin iç cebine soktu; sonra birşey hatırlamış gibi parmağını göğsüme dokundurdu.

«Reginald Maudling,» dedi.

Başımla olumlu bir işaret vererek gülümsedim. Tomas'tan hoşlanıyordum. Çünkü benden daha aptal görünüyordu. İngiliz Kabinesi'nde bulunan diğer bakanları hatırlamasına imkân vermeden onu başımdan savdım, sonra Daily Telegraph gazetesini çıkartıp raporumu hazırladım :

'Önemli : Pontuis Pilate yaşıyor. Bu gece C.D. ile buluşacağım. Habakkuk otelde yok.'

'Yague kim?' diye sormuş olduğum önceki sorunun üstünü çizdim ve şöyle yazdım :

'Gizli polis görünüşte Euzkadi'nin peşinde, ama uçak kazasını da yönetiyor.'

Saat beş olmuştu. Dobermeyer'le buluşuncaya kadar aylak geçireceğim iki saatim vardı ve kilisedeki olayın etkisinden hâlâ kurtulamamıştım. Canım seks istiyordu. Paralelo yakınındaki genelevler saat dört buçukta açıldığı için, saat beş sularında Barcelona'da fahişe yakalamak ekseriyetle kolaydır. Carmen Echaverria ile ilişkim boşa çıktığından, eğer yine eskisi gibiyse, bir kadın bulmak için en iyi yer Conde del Asalto olmalıydı. Ama yerler de insanlar gibidir. İnsanlar nasıl değişirse, yerler de öyle değişir.

Ama, önce masanın başına geçtim ve ablama bir mektup yazdım. İyi olduğumu, Mareşal Salter'e yalan söylediği için kendisini bağışladığımı, nihayet benim iyiliğimi düşünerek böyle bir öneride bulunduğunu söyledim ve Carlton'un sakat elinin nasıl olduğunu sordum.

Mektubu bitirdikten sonra tekrar okudum ve yırtıp attım. Devlet Sırları Yasası'nın düzeltilen bir maddesine göre, bir adreste oturan alıcı, göndericinin düşman aja-

nı kabul edilirdi. Bu nedenle, eğer McIver'in uzattığı sopanın yanlışlıkla boklu ucunu kavrayacak olursam, soluğu Old Bailey'de alabilir ve Rene'yi de tehlikeye atmış olurum. Aslında gerçek düşmanın kim olduğunu bilmiyordum. Bütün bildiğim açıklanmamış 'A-6' bilmececi ve McIver'in ifadesine göre, Detwiler'in Çinliler hesabına çalışmasıydı. Mao ile Madrid'deki şişko arasında bağıntı kurmaya çalışmak da anlamsızdı. Fakat yanılmıyorsam, Mao'dan daha tehlikeli bir örgüt Dünya'yı parmağına dolamıştı. Yırttığım mektubu tuvalete attım, sifonu çektim ve aşağıya indim.

Otel son bir kez dolaşarak Detwiler'i aradım. Ne yalan söyleyeyim, tahta perdenin öbür tarafına geçmemi engelleyebileceğini düşünerek onu bulmamayı temenni ediyordum ... fakat korkum boşunaydı, çünkü Detwiler otelde yoktu. Hiç değilse, kötü durumda yakalanacak olursam, danışmak için kendisini bulamadığımı söyleyebilirdim.

Otelden çıktım, tramvay yolunu geçtim ve Rambla Canaletas'ın ortasına doğru yürüdüm. Gazete satan bir barakadan The Times gazetesini aldım ve ihtiyar Salter'in ölümünü okudum. İhtiyarın bir resmini basmışlar ve altına uzun uzun makaleler yazmışlardı. Onun gerçek bir havası olduğu, ölümüyle çok büyük bir insanın kaybedildiği ve ihtiyar hergelenin ne kadar iyi bir insan olduğu yazılıydı. Muhtemel bir cinayetten hiç söz edilmiyordu. Ölümün normal görünmesi McIver'in işine gelmiş olacaktı. Ya da önemli olmadığını düşünmüştü. Belki de haklıydı.

Bununla beraber, Times'ın ölüm haberlerini veren

yazarı böyle düşünmüyordu: 'İngiliz Hükümetinin bitkinliği bir kez daha kamuoyunun önüne serilmiştir. Eğer Başbakan, Profesör Levine'in ölümü üzerine kamuoyu fikrini yatıştırmak isteğinde samimî olsaydı, Kraliyet Hava Kuvvetlerinin yetmiş üç yaşındaki emekli bir subayını tekrar iş başına getirmekten daha başka şeyler yapabilirdi.'

Levine ismi zihnimi bulandırdı. İhtiyar ölümünden önce kısaca şöyle söylemişti: 'En iyi bilimsel beynimiz, Tanrı bilir hangi nedenlerle paramparça edildi.'

Düşünceli bir tavırla tam Rambla de las Flores'in ortasında durdum. Detwiler de Levine'den söz etmişti. Nasıl olur da Levine'in ölümünden benim haberim olmazdı? Ben de her vatandaş gibi başmakaleleri okurdum. Levine'in kim olduğunu biliyordum, ama öldüğünü, Salter'in ağzından duyuncaya kadar, bilmiyordum. Böylesine tanınmış bir bilgin bile olsa, ölümü gözümünden kaçmış olabilirdi, ama böyle bir ismin 'havada parçalandığını' veren makaleyi kaçırmam mümkün olamazdı. Makaleyi nasıl kaçırmıştım?

Tortuga'ya girdim, bir kahve ısmarladım ve düşünürken gözlerimi ayaklarımın ucundan ayırmadım. Aradığım sorunun cevabı oradaydı. Giymekte olduğum yeşil lastik ayakkabıyı Londra'da çıkarmıştım ve şimdi ayağымda burnu demirli, kaba bir ayakkabı vardı. Hapishaneden çıktığımda ayağымda lastik ayakkabı vardı. Üç ay hapishanede kalmıştım. Aralık ayından Şubat ayına karar; Mart'ın yedisinde de serbest bırakılmıştım. Hapishanede gazete okumak ve televizyon seyretmek gibi özel bir izin verilmişti. Ama hapishaneye girdikten sonra Ko-

miser Galletly beni bir türlü rahat bırakmamıştı. Beni sıkıştırıyor, Stockbridge'deki uyuşturucu madde trafiği hakkında ayrıntılı bilgi istiyor ve o işe karışmadığıma bir türlü inanmıyordu. Onu son görüşümde yanımdan kovmuştum ve o günden sonra da gazete okumama ya da televizyon seyretmeme izin verilmemişti.

Bunun için, Lavine'in Aralık'la Şubat arasında ölmüş olması gerekirdi, aksi halde bu haberi mutlaka gazeteden okurdum. Kahveme elimi bile sürmeden kalktım ve Barcelona'daki birkaç gazeteye telefon ettim, son üç ay içindeki gazeteleri incelemek istediğimi söyledim, ama sonuç hep aynıydı :

«Ne arıyorsunuz?»

«İngiliz bilgini Profesör Levine'in ölümü.»

«Kusura bakmayın, elimizde ayrıntılı bilgi yok.»

La Prensa gazetesindeki adam da şöyle bir teklifte bulundu :

«Ya Amerikan Elçiliği'nden, ya da Londra Kulübü'nden aramalısınız.»

«Londra Kulübü mü?»

«Evet, Puertaferriş'a'da. Daily Express, Telegraph ve The Times gazetelerinin aylık ciltleri vardır. Fakat üç aylık gazetenin incelenmesi uzun ve sıkıcı olur. Ne arıyordunuz?»

«Ne aradığımı söyledim.» Adam düşünceli bir tavırla dilini şaplattı, sonra konuştu :

«Aralık ayında öldü, başlarında. Neden ilgileniyorsunuz?»

«Babasıyım,» dedim ve telefonu kapadım.

Eski gazeteleri karıştırmak gerçekten de sıkıcıydı.. Ayrıca insanın, emeğinin karşılığını alacağı da şüpheliydi. Aralık ayı ile Şubat ayı arasında dünyada yalnızca dört büyük suikast olmuştu. Bunlar arasında Profesör Levine de vardı ve Şubat sayısı profesörden yarım ağızla söz etmişti. Amerika Cumhurbaşkanı sağ eliyle Hanoi hükümetini uyarıyor, sol eliyle askerlerini, Güney Vietnam'lıların yerine koyamayacakları bir hızla, Vietnam'dan çekiyordu. İsrail, yine Suriye'ye kafa tutmuştu; Cuba'ya kaçırılan uçak sayısı kabarıktı; Nasır sonunda Süveyş Kanalı'nı temizlemeye karar vermişti.

Bütün bu haberler o zamanın, en büyük haberiyle karşılaştırılmazdı.

Rusya, Çin'i bombalamıştı.

Bu haber önceleri pek ilgi uyandırmıyor, 1969 yılından beri Ussuri Nehri üzerinde sürüp giden sınır çatışmalarından biri olarak nitelendiriliyordu; böyle bir düşünceyle haberi okuduğum için önceleri önemsemedim.. Zaten Ocak gazetelerinde de bu habere pek önem verilmemişti. Ama gazeteleri geriye doğru karıştırıyordum. Ruslar'ın Çin'e karşı giriştikleri bu saldırı artık kapanmak üzereydi. Aralık ayına girdiğim zaman haberin büyük manşetlerle verildiğini gördüm. Bombalamanın ertesi günü, yani iki Aralık'ta, Daily Telegraph gazetesi, 'RUSYA ÇİN'İ BOMBALADI: NÜKLEER ALANLAR HAVAYA UÇURULDU.' diye yazıyordu; The Times, aynı haberi başka türlü veriyordu: 'RUSYA ÇİN'İN NÜKLEER DİŞLERİNİ ÇEKİYOR.' Daily Express gazetesi haykırıyordu: 'RUSYA BECERDİ!' Çin'deki deneme alanları haritalarla gösteriliyor, nükleer merkezlerin isimleri veri-

liyordu: Aqsu, Koko Nor, Lop Nor, Lanchow. Ayrıca her gazete bu haberin yorumunu yapıyordu. Daily Express gazetesi şöyle yazıyordu: 'Çekoslovakya'nın istilâsı gibi önceden haber verilmeden yapıldı, ama önemli bir ayrımla: Rusya'nın bu davranışıyla dünya şimdi daha çok güvenlik içinde.'

Belki doğrudur, diye düşündüm, fakat Londra Kulübü'ndeki gazeteleri incelemek için üzerine tündüğüm tabureden inerken, Çinlilerin öldürülmesi nedeniyle midemin bulandığını hissettim ... Endonezya'da Sukarno'nun düşmesi üzerine bütün komünistlerin öldürülüşünde de aynı şekilde midem bulanmıştı ... böyle olduğu halde midemin bulantısı uzun sürmedi, çünkü nükleer bombayı yaptıktan sonra hergelelerin ne yapacağı belli olmazdı. Şimdi ellerinde bomba yoktu, sekiz yüz milyonu bulan sayılarının önemi olamazdı. Ama Daily Express gazetesi haklıydı: kaçınılmaz bir olaydı. Amerika bunu yapmamış, Rusya tek başına bombardımana girişmişti. Teorik olarak, Batı için çok yararlıydı; Çinlilerin nükleer tehdidini ortadan kaldırdığı gibi, Çekoslovakya olayından sonra Rusların inlerine çekilmesine sebep olmuştu.

Çinlilerin bu yenilgisi Raymond Warren Detwiler için şiddetli bir darbeydi; elinde nükleer silâhı olmayan bir ülkenin ajanı olduğu için ondan artık eskisi kadar korkmuyordu.

Rambla San Jose'ye çıktığım zaman Levine'in ölümlüyle ilgili haberi unutmış olduğumu fark ettim; Rusya olayı kafamdaki her şeyi silip süpürmüştü. Aman boş ver, diye düşündüm. Saat altıya geliyordu. Hâlâ bir ka-

dın istiyordum, ama isteğim eskisi kadar kuvvetli değildi.

Rambla Capuchinos'un sonuna kadar yürüdüm, sonra Conde del Asalto'ya geçip kırmızı ışıkla aydınlatılmış caddeye çıktım. Yıllar önce, bu caddedeki her beş evden biri eğlence yuvasıydı, ama sonradan Papa'nın yasaklaması üzerine kapatılmıştı. Şimdi işler Habitaciones'e taşınmıştı. Bir bara girince onları hemen tanırdınız; başka bir neden olmasa bile, bacaklarını daha cömertçe gösterirler, iç çamaşırı giymezler, yalnızca sutyen kullanırlar ... aynı zamanda ara bulucuları, onlara gerektiğinden daha çok yakındırlar.

Öğretmen maaşıyla geçinemediği için bu oyuna girmiş gibi görünen, kısa beyaz elbiseli bir kadını seçtim. Kadının peşinden yürüdüm, karanlık ve gıcırtılı merdivenleri çıktım, loş bir koridordan geçip küçük bir odaya girdim. Odanın bir duvarı tavana kadar aynaydı. Kadın bir çırpıda soyundu ve hemen yatağa uzandı. Onun bu hareketine nedense birden sinirlendim.

Ceketimi çıkartırken :

«Gülümsemene izin var mı?» diye sordum.

Kadın sutyenini yukarı çekerek göğüs uçlarını meydana bıraktı ve yüzüme baktı.

«Eğlenecek vaktim yok. Aşağıda bekleyen başkaları da var.»

«Ya! Hiç değilse yaptığın işten memnun olduğunu gösteremez misin?»

Kadın başını çevirip seslendi :

«Fabrega!»

Fabrega, merdiven sahanlığında yanından geçtiği-

miz, siyah saçları fırça gibi kesilmiş olan adamdı. Fabrega kadının işvereni (!) idi. Ne olduğunu öğrenmek istedi. İki yüz papelini ödeyip ödemeyeceğimi sordu. Ödemeyeceğimi söyledim. Fabrega elini iç cebine attı. Elini cebinden çıkarmasına fırsat vermeden suratının ortasına yumruğumu patlattım. Kız bacaklarını toplamış, yastığın üzerine büzülmüş küfür üstüne küfür sallıyordu. Ceketimi kavradiğim gibi merdivenleri üçer üçer atlayarak sokağa fırladım. Caddeye çıktığım zaman şaşkın ve sinirliydim. Hiç bir erkek, tiksinti duyduğu bir kadınla seks yapmaktan hoşlanmaz. Eğlencenin de gururlu bir yönü olmalıydı. Kendi kendime yaptığım açıklama buydu; belki de dünyanın başka bir yerinde bir zavallı ölüren eğlenmeyi suç saymıştı. Öfkeyle Conde del Asalto'dan Paralelo'ya kadar amaçsız yürüdüm ve tramvay yolunu izleyerek rıhtıma doğru gittim.

Çok hafif bir yağmurun başlaması hiç hoşuma gitmedi. Rıhtımın iskele tarafına bir vapur yanaşmıştı. Yolcular başlarını eğmiş; bir lokantanın tentesi altına sığınmak için Puerta de la Paz Meydanı'nı geçiyorlar, ya da Paseo de Colon boyunca sıralanmış taksilere biniyorlardı. Bir tentenin altındaki masalardan birine oturdum ve bira ısmarladım. On dakika içinde meydan tamamen boşalmış ve yağmur hızlanarak Columbus heykelini dövmeye başlamıştı. Yolcu vapuru yine hareket ediyordu. Şimdi iskelede yalnızca, sol tarafa bağlanmış eski bir bar ko kalmıştı, *Ysabel*. iskele tahtasının dibinde, tam Giriş Tabelasının altında, siyah beresinin üstüne gazete-den yapılmış bir külah geçirmiş, dudaklarının arasına sıkıştırdığı sarımsı renkli sigara izmariti ıslanarak sön-

müş, bir adam oturuyordu. Adam, barkodan çıkıp lokantaya girmek için meydanı koşarak geçen ziyaretçileri seyrediyordu. Ben de onları seyrediyordum, çünkü ortada seyredilecek başka şey yoktu. Eğer günlük güneşlik bir gün olsaydı, iskelede bir sürü tekne bulunur ve insanın dikkati birçok şey üzerine dağılabilirdi. Bu takdirde de Detwiler'i göremeyecektim.

Detwiler, barkoyu terk eden son ziyaretçiydi. Ellerini cebine sokup yağmura aldırmadan merdivenlerden inmesinden önce iskele tahtası üzerinde durup çevresine bakındığı zaman onu hemen tanımıştım. Detwiler hiç acele etmeden koşarak giden insanların arkasından yürüdü, Puerta de la Paz'ı geçti ve tentenin altında bana öylesine yakın durdu ki, fısıldasam orada olduğumu bile direbilirdim. Fakat sesimi çıkarmadım. Tentinin altına şöyle bir baktı, fazlaca kalabalık bulmuş olacak ki, arkasını döndü ve Paseo de Colon yönünden uzaklaştı. Sol eli kanıyordu, ama farkında değilmiş gibiydi.

Yağmur kesilir kesilmez Ysabel'in ilk ziyaretçisi ben oldum. Burnumu kaptanın kamarasına soktum ve güverteyi aradım. Ne Detwiler'in bu gemiyi ziyaretine, ne de elinin kanamasına sebep olabilecek herhangi bir şey göremedim. Tek aklıma gelen şey eniştem Carlton'un yaralı eliydi, acaba McIver sonunda onun Harley Cadesindeki doktora gitmesine izin vermiş miydi?

Burada zaman kaybediyordum. Bir araba kiralayıp Dobermeyer'in bulunduğu eve gitmek için ancak yarım saatım kalmıştı.

9

DOBERMEYER'İ, ŞEHİRDEN ÜÇ MİL UZAKTA, YENİ Avenida del Nuevo Rey boyunca uzanan sığ dere yatağının üzerine kurulmuş tek katlı bir eve kapatmışlardı. Sokak kapısının her iki tarafında bulunan ıııklı pencerelerin yeşil perdeleri çekilmişti. Evin içinden yükselen hafif müzik, uzak sahile vuran dalgaların hışırtılı sesleri arasında kaybolurmuş gibi oluyordu. Kapıyı vurduğumda müzik sesi kesildi; sonra gecenin sessizliğı, yas tutarmış gibi şarkı söyleyen bir kadın sesiyle bozuldu; müziğın kesilmesiyle kadın sesinin duyulması arasındaki kısacık zamanda, evin içinde birinin hareket ettiğini duyar gibi oldum; fakat kapıyı açan olmadı. Kapıyı tekrar vurdum ve tuvalette olması ihtimalini düşünerek uzun süre bekledim, sonra hâlâ kapının açılmaması üzerine kiralamış olduğum arabaya gidip torpido

gözünden bir elektrik feneri aldım ve evin altındaki gara-
raja doğru yürüdüm.

Nöbetçi falan görünmüyordu. Tomas'la yaptığım anlaşmaya göre, iki bin pesetaya karşılık nöbetçi beni yarım saat Dobermeyer'le yalnız bırakacak ve herhangi bir aksilik karşısında sorumlu olmayacaktı. Garaj kapısının üstünde, camı kırılmış, karanlık bir pencere vardı; muhtemelen banyo penceresiydi. Elektrik fenerini küçük pencereye tuttum ve tuvalette işini bitirdikten sonra kapıyı açmak üzere gitmiş olabileceğini düşünerek biraz daha bekledim, ama sahilin iniltisiyle şarkısının sonuna gelmiş olan kadının ... Piaf, belki de Mi-reille Mathieu ... sesinden başka ses yoktu.

Garajda, bir tekerleği noksan, boş bir cip duruyordu. Cipin arkasında, sarı ışıkla soluk bir şekilde aydınlatılmış, yukarı doğru uzanan birkaç basamak görünüyordu. Dobermeyer'e seslenerek basamaklardan çıktım, ama cevap veren olmadı. Merdiven sahanlığından mutfığa giriliyordu. Mutfaktan baktığım zaman, daracık koridorun sonundaki, müzik gelen odayı görebiliyordum... Kırmızı abajurlu bir gece lambasının altında, düz arkalıklı sazlardan yapılmış bir sandalye, duvarda horoz dövüşünü gösteren empresyonist bir ressamın tablosu vardı. Koridora girdim ve odaya doğru yürüdüm. Koridor da kapalı iki oda kapısı vardı. Kapılardan birinin altından incecik bir ışık sızıyordu. Kapıya kulağımı yapıştı-rarak dikkatle dinledim, sonra aydınlık odaya geçtim.

Birisi benden önce buraya gelmişti. Odada ilk gördüğüm şey boş bir viski şişesi ve hemen yanındaki ezilmiş iri bir püro parçası oldu. Plakta boş dönen iğnenin

ısrarlı sesi dışında, oda sessizdi ... tıpkı büyük bir fırtınadan önceki sessizlik gibi. Plak dolabı dibinden çekilmiş, baramerikan şekline sokulmuştu. Kanepenin döşemesi paramparça edilmiş, lime lime kesilmiş, içindeki kıtık ve pamuklar bütün odaya saçılmıştı. Medeniyetsiz hergelenin biri kapının arkasına işemişti.

Pikabı kapadım ve bir dakika durup, altından ışık süzülen sessiz odayı düşündüm. Eğer Dobermeyer evdeyse, mutlaka o odada olmalıydı. Belki yine sarhoştur; zaten mektubu yazdığı zaman da sarhoş değil miydi? Ama beni beklediğine göre, sarhoş olmasının anlamı neydi? Bulunduğum odanın bütün pencerelerini açtım, sonra hole çıkıp yatak odasına girdim. Yatak odası küçüktü ve kimse yoktu. Odada iki kişilik bir karyola, iki gardırop ve pencerenin altına konmuş bir çalışma masası vardı. Masanın üstündeki kitaplar ve dergilerin arasında deve boynu bir çalışma lambası vardı; lamba yanıyordu ve altında eski tip bir daktilo duruyordu. Sırf alışkanlığımdan ötürü, deve boynu lambayı ayarladım ve masanın gözlerini karıştırmaya başladım.

Sol taraftaki üst gözde, bir kâğıt maşasına sıkıştırılmış telgraflar vardı. En üstteki telgraf New York'tan çekilmişti ve şöyle yazıyordu : 'HER ŞEYİ BIRAKIP ÇOK ACELE ÜLKEDEN ÇIK TEKRAR ÇOK ACELE ÜLKEDEN ÇIK.' Telgrafın tarihi 2 Mart'tı, yani Dobermeyer'in kaybolduğu tarih. Fazla birşey yoktu ... eski basın telgraflarının ikinci kopyaları, Dallas'taki adresinden adres düzeltilerek gönderilmiş Gazeteciler Cemiyeti'nden bir sirküler, bir paket doğum kontrol hapı, yarım şişe Johnny Walker, güneş gözlüğü, bir şişe mürekkep, ya-

rım düzine kadar renkli kalem. Bir de Çin haritası vardı. Sinkiang Bölgesi kırmızı kalemle daire içine alınmıştı ve yer isimleri elle yazılmıştı: 'Tarim Çölü (Güdümlü Mermi Menzili)', 'Tushantzu Rafinerileri', 'Ala Tau Dağları (Çarpışma)'.

Lambayı söndürüp yerimden kalktım ve odayı havalandırmak için pencereyi açtım. Yatağın ayakucunda çizgili bir pijama duruyordu. Yastığın altına sıkıştırılmış, kırmızı dantel işlemeli siyah ipekli bir geceliğin ucu görünüyordu. Geceliğe bakmak bile içimin gıcıkklanmasına sebep oldu. Geceliği tekrar yastığın altına tıktım ve hole çıkıp, Nuevo Rey boyunca güneye doğru uzanan trafiğin sesini, okyanusun gürültüsünü dinledim. Aramadığım tek oda kalmıştı.

Yatak odasının yanındaki kapıyı açtım. Elektriği el yordamıyla ararken ayaklarımın altındaki gevşek mozaikler oynuyordu. Işık yanınca, beyaz fayanslar gözlerimi kamaştırdı; pembe ve kırmızımsı bir görüntü gözlerimin önüne geldi ve bir dakika sonra akşam yemeğimi tuvalete boca ettim. Ne yapayım, midemin bulantısını önleyemiyordum.

Dobermeyer, ancak bir ölünün durabileceği gibi, sakin ve sessiz, pembemsi bir renk almış suyun altında yatıyordu. Başı geriye kaymış, çenesi yukarı kalkmış ve açık sağ sözünün irisi donmuştu.

Delik deşik edilmişti; iki kez sağ kolundan, üç kez vücudundan vurulmuştu. Ölüme sebep olan kurşun kalbi delip geçmişti. Yerde, tuvalet kâğıdından meydana gelmiş çarşafın altında, ceviz kabızalı 38'lik bir tabanca vardı. Bütün mermiler kullanılmıştı. Tabancayı tek-

rar bulduğum yere koydum. Kurşun deliklerinden başka, vücudunun üzerinde çürükler ve çirkin görünüşlü siğara yanıkları vardı. Dobermeyer'in ziyaretçileri, onun üzerinde çalışırken, doğal ihtiyaçlarını da ihmal etmemişlerdi. Islak zemin yüzlerce yarda tuvalet kâğıdıyla doluydu. Tuvaletin kapağı kırılmış, yerde duruyordu. Püro külü bazı yerlerde çok daha fazlaydı. Tuvalet pis kokuyordu. Birisi tuvaleti kullanmış, ama sifonu çekmemişti.

Sifonun zincirini çektim ve banyodan çıktım. Yatak odasında yerdeki kitapların arasında telefonu buldum ve Detwiler'i aradım. Sonra Carmen Echaverria'nın, telefonun dinlendiği üzerindeki uyarısını biraz geç hatırladım. Fakat umursamayacak kadar hastaydım.

Detwiler'in yanımdan geçip banyoya daldığını hayal meyal gördüm. Detwiler banyodan çıktıktan sonra ellerini bir mendile kurulayarak karşımda durdu.

Yumuşak sesle İspanyolca sordu :

«Que pasa?»

Anlattım.

Mendili avuçları arasında ağır ağır oğuşturdu, sonra iki parmağının ucuyla Hawaii gömleğinin cebine soktu.

Dobermeyer'in mektubunu gösterdim.

«Bu mektubu ne zaman aldın?»

«Bugün öğleden sonra, oda garsonundan, Tomas adında yaşlı bir adam. Danışmak için seni bulamadım. Birinin bu işe el atması gerektiğini düşündüm.»

Detwiler'e bu kadarını söyledikten sonra, Carmen Echiverria'nın pilot hakkında söylediklerini de sözlerime ekledim.

Detwiler hırıldar gibi bir sesle :

«Orospunun biri,» dedi. «Ne bilir ki?»

«Ne yazık ki orospu değildi. Basque ulusçuları - Euzkadi - hesabına çalışıyor. Catalonia'da Quinqueras adında biri tarafından yönetiliyorlar. Quinqueras, Yague tarafından getirtilen bir ajan olduğumu düşünmüş. Carmen Echiverria, beni öldürmek için benimle yalnız kalmak istedi, öldürecekti de, ama yanılmış olduğuna inandırabildim. Elinde 38'lik bir otomatik vardı...»

«Onu nasıl inandırdın? Kıçını okşayarak mı?»

«Ona Tomas'tan söz ettim. Aynı zamanda Dobermeyer'in mektubunu gösterdim.»

Detwiler başını salladı, arkasını döndü ve yatak odasına girdi. Masayı, gardırobu, hatta yatağı araştırdı. Dobermeyer'in Çin haritasını buldu ve pantolonunun arka cebine yerleştirdi. Sonra siyah geceliği görünce sıırttı.

«Gitmek istiyorsan, işte gidilecek yol burası.»

«Kadın yapmamıştır,» dedim.

Detwiler :

«Banyodaki şu pencere,» dedi. «Ancak bir kadın hedefini bulamaz ve bütün kurşunları boşaltır, bir de pencereden dışarı sallar. Kadının bir 38'lik tabancası olduğunu mu söylüyordun?»

«Hemen bir yargıya varıyorsun,» dedim. «Geceliğin ya ta tabancanın kadına ait olduğunu nereden biliyorsun?»

«Kadında 38'lik bir tabanca olduğunu söyledin. Eğer tabancada kadının parmak izleri varsa ... finito.»

Oturma odasının karmakarışıklığına işaret ettim.

«Bir kadın bunu yapamazdı.»

«Kadının yalnız olduğunu kim söyledi? Dobermeyer, günlerinin sayılı olduğunu söylüyordu. Miss Echa-verria'nın bunu fırsat bilerek suçu polise yüklemek istemediği ne malum?»

«Tabancasını burada bırakmazdı.»

«Belki de senin düşündüğünden çok daha zekîdir.»

«Sen istersen buna inanabilirsin,» dedim. «Ama ben durumu şöyle görüyorum. Birkaç kuş beyinli kişi buraya doldu. Dobermeyer'i patakladılar, vurdular ve birşey aradılar. İlk kurşunla onu öldürdükten sonra, bir kadının yaptığı kanısını uyandırmak için vücudunda birkaç delik daha açtılar, pencereden ateş ettiler.»

«Peki, kadının tabancasını nasıl aldılar?»

«Sen tabancanın kadına ait olduğunu peşinen kabul ediyorsun.»

Detwiler, yaptığım tahmini kabul etmiyordu. Konuşa konuşa arkasından oturma odasına girdim.

«Dobermeyer'in mektubundan, polisin ondan birşey istediği açık seçik belli. Polisin istediği bu şey, öylesine büyük olmalı ki, söylediği takdirde buradan sağ çıkamayacağından korkuyordu. Bu gece buraya geleceğini biri polise yumurtlamıştır ... Tomas, hatta Carmen söylemiş olabilir. Polis, ondan istedikleri şeyi, Dobermeyer'in bana söylemesinden korkmuştur. Bunun içinde, konuşmasını önlemek için buraya birkaç serseri göndermişlerdir. Tabanca önemli sayılamaz, çünkü herkes

38'lik tabanca temin edebilir. Geceliğe gelince, gecelik özellikle bırakılmış olmalı. Eğer Carmen Echiverria'yı tanımış olsaydın, bu geceliğin ona göre olmadığını anlardın. Polis suçu kadına yüklemeye çalışıyor, ama sökmez, çünkü yüzlerine gözlerine bulaştırmışlar.»

Detwiler, pikabın üstünden birkaç plak alıp kaldırdı, dalgın dalgın baktı, sonra şaşırması gibi bana döndü.

«Devam et ... dinliyorum.»

«Asıl amaç, Dobermeyer'i benimle konuşmasından önce öldürmektir,» dedi. «Bunun için de bir adama ihtiyaç vardı. Diğerleri araştırma ekibiydi. Önce ona işkence ederek, ağzından laf almaya çalıştılar. Sonra onu öldürdüler. Sonra tabancayı pencereden dışarı boşalttılar. Sonra odayı aradılar. Sonra yapmamaları gereken birşey yaptılar. Dobermeyer'in viskisini içmeye başladılar. Buldukları şeyleri tekrar yerine koymayı unuttular. Polis, bu işi Carmen Echiverria'nın üstüne tek şekilde yıkabilirler, o da tabancanın ona ait olduğunu kanıtlayarak ki bunu kanıtlayabileceklerini hiç sanmıyorum.»

Detwiler yorgun bir tavırla plakları zarflarının içine soktu, sonra omuz silkti.

«Yague'nin bu işe karışması gerekir ... eğer halen yolda değilse şaşarım. Telefon muhtemelen dinlenmiştir. Ben gelinceye kadar burada bekle ve hiç birşeye dokunma. On beş dakika sonra dönerim.»

Arabasının uzaklaştığını duyuncaya kadar bekledim, sonra araştırmaya başladım. Dobermeyer'in haritasını neden aldığını sormalıydım. Hiç şüphe yok ki, akla yakın bir açıklama yapacaktı; bununla beraber, kafasının hangi yönde çalıştığını anlamak ilginç olacaktı.

Açık seçik ortada olan birşey vardı. Dobermeyer'i her kim öldürdüyse, kıtapların arasına saklanabilecek bir mektup, resim, belge gibi birşey aramıştı.

Katilin ihmal etmiş olduğunu düşündüğüm her yeri aradım; halıyı kaldırdım, perdelerin kenarlarını yokladım, horoz dövüşünü temsil eden tablonun arkasını söktüm, plak dolabının arka vidalarını açtım, dolabın kenarlarına parmaklarımla vurdum. Mutfakta, parmaklarımı her kahve, şeker, un kutularına, bulabildiğim her şeye daldırdım. Yatak odasını yeniden aradım, gardıroptaki giysileri teker teker yokladım, aynaların arkasına bıçağın ucuyla dokundum. Sonra bir de banyoyu aramaya karar verdim.

Banyo küvetinin içindeki suyun rengi koyu pembe-ye dönüşmüştü. Donmuş iris tabakası ampulün altında hâlâ parlıyordu. İlk bakışta banyo fazlaca ıslak ve herhangi birşeyi saklayamayacak kadar çıplak görünüyordu. Kısa bir muşamba şeritin sonundaki tuvalet tam karşıma geliyordu. Tuvaletin arkasındaki fayans çıkıntının üzerinde kullanılmamış bir rulo tuvalet kâğıdı vardı; daha ince, başka bir tuvalet kâğıdı rulosu da kâğıtlığın üzerine asılmıştı. Altmış saniye kadar gözlerimi tuvalet kâğıtlarına dikerek baktım ve farkında olmadan cebimdeki Dobermeyer'in mektubunu yokladım. İşte o zaman jeton düştü. İspanyol polisi bir tenis sahasındaki fili bulamazdı.

Kullanılmış tuvalet kâğıdını yerinden çıkardım ve parmağımla ortasındaki ruloyu dışarı ittim. Islak zemine bir zarf düştü. Zarfı yerden alıp açtım.

Zarfin içindeki, yaklaşık bir tahminle 5×7 santim

boyutunda, bir film kendiliğinden rulo olurken parmağımı çizdi. Filmi düzeltip ışığa tuttum. Gördüklerimin anlamını kavrayacak zamanım yoktu.

Ön kapı açılıp boğuk bir ses haykırdığında filmi sersem gibi elimde tutuyordum.

«Donde esta él? Donde?»

Zarfı ve filmi cebime soktum, tuvaletin sifonunu çektim ve pantolonumun düğmelerini ilikleyerek oturma odasına çıktım. Belki tarihe geçmez, ama o an için parlak bir buluştu. Kendi kendimi kutladım, ancak buluşumun pek yararı olmadı.

Önce bir ses tükürür gibi haykırdı :

«Que hace Vd en este lugar?»

Kaya gibi birşey omzuma çarptı; yüzüme bir yumruk indi ve biri İspanyolca küfür ederek yanımdan geçti.

Detwiler, sakın bir tavırla kanepenin üstüne çöreklenmiş, düşünceli düşünceli sigarasının dumanını süzüyordu. Konuşmama fırsat kalmadan banyoyu işaret etti ve dudaklarıyla uyarıcı bir 'O' işareti yaptı. Banyodan çarpan su sesleri geliyordu. Bir dakika sonra sesler kesildi ve bir adam elindeki kamçıyı pantolonunun ıslak paçasına vurarak oturma odasına girdi.

Adamın sırtındaki kısa kollu beyaz gömleğin ve toz mavisi pantolonun üniformaya benzer bir yanı yoktu, ama çevreye verdiği ağırlığa bakılacak olursa, bu adamın, Carmen'in sözünü ettiği gizli polis Yague'den başkası olmadığı açık seçik belliydi. Adamın kısa kesilmiş saçları kırışmıştı, gözündeki altı köşeli çerçevesiz gözlük ona yumuşak bir ifade veriyordu; ama çenesinin hatları oldukça sertti.

Çerçevesiz gözlüğünün camı bir an benim tarafıma doğru parıldadı. Uzun adımlarla kapıya gitti ve dışardaki birine emirler verdi. Üstlerine biraz büyükçe gelen üniformalı iki delikanlı ellerinde kauçuk bir çarşafı banyoya daldılar; su sesleri yeniden duyuldu. Onlar orada uğraşırken Yague, ağır ağır yaklaştı ve kamçısının ucuyla mideme bastırdı. Ellerimi yüzümden çekip mideme götürdüğümde, burnum yeniden kanamaya başladı, ama Yague bunun farkında değilmiş gibi görünüyordu. Leş gibi sarmısak ve ter koktuğunu farkettim.

«Echaverria nerede?» diye sordu.

«Öğleden sonra saat dört buçukta benden ayrıldı,» dedim. «Buraya geleceğini söylemişti. O zamandan beri onu görmedim.»

İki delikanlı cesetle banyodan çıkarken kenara çekilmek zorunda kaldım. Domuz polis de peşimden geldi ve bu kez kamçısının ucuyla kaburga kemiklerimi yokladı. Sonra parmaklarını şaklattı.

«Bir mektup aldın. Ver, lütfen.»

Yague'nin kâğıdın yapısına bakarak aynı sonuca varabileceğini kavradığım zaman artık çok geçti. Mektubu okudu, tırnağıyla kâğıda dokundu, sonra kaşlarını çatı; Dobermeyer'in gazeteci kısaltması onu şaşırtmış olmalıydı. Gözleri, çerçevesiz gözlüğün camları arkasından donuk donuk parlıyordu. Birden sesi yumuşadı.

«Bu mektubu alır almaz hemen polise vermeliydiniz, Mr. Prendergast. Dobermeyer sizi ilgilendirmez. Bu ülkede yapacağınız iş, yalnızca bu kaza hakkında rapor hazırlamaktan ileri gitmez. Bu da demektir ki, burnunuzu hiç bir işe sokmayacaksınız. Anlaşıldı mı?»

Başımla anladığımı belirttim.

«Gelecekte, Devletin bir tutuklusu ile görüşmek isteyecek olursanız, büromdaki formlardan birini doldurabilirsiniz. Büromun yerini biliyor musunuz? Nuevo Rey'deki Tüccarlar Kulübü. Gidebilirsiniz.»

Detwiler, geçmem için kapıyı açtı.

«Sonra görüşürüz, Ed.»

Yolun karşısına geçtim, arabaya bindim, pencereden kanlı bir tükürük salladım, sonra arabayı çevirdim.

Yague'ye gerçekte hiç kızmıyordum. Bana böyle vurmaya hakkı yoktu, ama ondan başka şey de beklemiyordum. Sonunda, yanılmıştım, hepsi o kadar. Beni asıl iğneleyen, Detwiler'in ona mani olmak için parmağını bile oynatmamış olmasıydı. Her ne kadar, başım belâya girdiği takdirde Detwiler'in bana yardımcı olamayacağı belliyse de, McIver'in düşüncesine katılarak onun bir katil olduğuna inansam da, Çinliler adına çalışan bir ajan olduğunu, ya da her çeşit hergelelik yapabileceğini düşünsem de, Yague'yi durdurmak için birşeyler yapması, bir yolunu bulup itiraz etmesi gerekirdi. Amerikalı olduğunu düşününce, çok şaşıyordum doğrusu. Kendi durumum aklıma geldikçe biraz olsun rahatlıyordum. Daha da kötü olabilirdi. Bulduğum filmde söz etmemekle çok iyi yapmıştım. Durumumun tam olarak ne derece kötü olduğunu bilmiyordum; ayrıca filmin neyi anlatmak istediğini de tahmin edemiyordum.

Evden bir mil kadar uzaklaştıktan sonra, arabayı yolun kenarına çektim ve filmi elektrik fenerinin ışığında inceledim. Sanki biri yatağa uzanmış yatıyordu. Vücudunda, yüzünde beyaz lekeler vardı. Bu filmler her ne

ise, Dobermeyer'in evinin aranmasının ve vermek istemediği için öldürülmesinin başlıca nedeniydi. Dobermeyer'in istenen şeyi niçin vermediğine bir türlü akıl erdiremiyordum. Eğer film gerçekten onun için bu kadar önemliyse, filmi elinde tuttuğu sürece eninde sonunda öldürüleceğini biliyor olmalıydı. Başka bir ihtimal daha vardı. Eğer katillerin biraz akıllı varsa, onunla tatlı tatlı konuşur, ona son bir fırsat verir, film karşılığında serbest bırakılacağına söz verirlerdi; böylece de Dobermeyer'in ısrarlı susuşu bir anlam taşımazdı. Yague'nin adamları tarafından sık sık dövülen Dobermeyer, er-geç kendisini öldüreceklerini tahmin etmiş olabilirdi. İsa'nın dışında, işi böylesine kadere bırakan bir insanın var olduğunu hiç duymamıştım. Dobermeyer susmasının, hayatından daha üstün olduğuna inanmış olmalıydı. Bununla beraber, duyguların bir insanı, hayatını vermeye kadar götürebileceğini dikkate alırsak, yazılan birkaç kelimeye güç kazandırabilmek için çekilmiş, görüntüsü bulanık bir film için ölmek bence bir anlam taşımıyordu. Hem burnum yüzümün ortasını cayır cayır yaktığı şu sırada, umurumda bile değildi.

Filmi tekrar zarfına yerleştirip cebime koydum ve arabayı şehre doğru sürdüm. Şehre girdikten sonra da Paseo de Gracia'dan aşağı inerek Canaletas oteline yöneldim.

Anahtarı odanın kilidinde döndürmeden önce, bir terslik olduğunu sezdim. Odanın bütün ışıkları yanıyor-
du. Odaya girdiğimde ilk dikkatimi çeken, yatağın dar-
madağınık oluşuydu. Komodinin gözü ters çevrilmiş, ya-
tağın üzerindeydi. Bavulum yerde açık duruyordu. Par-

şömen hâlâ yerinde duruyordu, ama Telegraph gazetesi alınmıştı.

Telefonu elime alıp resepsiyonu aramak üzereyken, arkamda bir kımıltı hissettim ve sakın bir ses :

«Hoş geldin, Edward,» dedi.

Telefonun ahizesini göğsüme bastırarak döndüğümde, bir kadının banyodan çıktığını gördüm. Kadın, Flor Giral'dan başkası değildi.

10

HAFIZA, GEÇMİŞİN HEP EN İYİ TARAFLARINI HATırlatır. Gurur, dünya olaylarını daima acıklı gösterir. Flor Giral'ı gördüğümde, Londra'da ablam Rene'yi tahminlerimin çok üstünde güzel bulduğum zamanki kadar şaşırdım, ama Flor'un bendeki anıları, bir ablanın bıraktığı anılardan çok daha değişikti.

Uzun zaman kımıldamadan sessizce birbirimizi seyrettik ... ikimiz de düşünüyorduk ... Öyle sanıyorum ki, ben bundan dokuz yıl önce neleri terk edip gittiğimi düşünürken, o da, odamda bulunuşunu nasıl açıklayabileceğini düşünüyordu.

Flor, pamuklu kumaştan yapılmış bir bluz giymişti ve bluz yıkanmaktan öylesine yumuşamıştı ki, midesinin üstünü yaş peştemal gibi sarıyordu. Kısa ve daracık eteğinin açıkta bıraktığı, yumuşak, siyah deri çizmeli ba-

cakları dolgun ve düzgündü. Bir elinde fil ayağına benzeyen yeşil deriden bir çanta vardı, çantanın kenarından La Prensa gazetesinin ucu çıkmıştı. Yeşil gözleri 1960 yılında onu bıraktığım zamanki gibi, şaşkın bir ifadeyle, dikkatle bana bakıyordu.

Bütün bunlar bir anlık izlenimlerdi, üzerinde fazla durmadım. Bir insan sevindiğini ancak tehlike kokusu sezdiği zaman saklar. Karşımda duran kız için bir zamanlar deli divane olduğumu bildiğim halde, onu, Cabeza de Buitre'deki yaşantısını bırakıp, kendini ayaklarımın altına atmak için gelmediğini tahmin edecek kadar da iyi tanıdım.

Flor'un, alaylı bakışlarıyla bavulumun etrafından dolaştığını görünce, bütün nezaket kurallarını bir anda unuttu. Yine de kontrollü bir sesle konuştum :

«Bavulumdan aldığın gazeteyi geri verecek olursan, bu konuyu unutturuz.»

Bunu söyler söylemez utandım. Yıllar geçmişti ve ikimiz de artık eski insanlar değildik; ancak kızın değişmiş olduğunu düşünürken, onun kötü anlamda değişmiş olduğunu kabul etmem yersizdi. Hem Flor'un yeşil gözlerinin meydan okunamayacak kadar dürüst bakışlı olduğunu da unutmuş olmalıydım. Bu yüzden, Flor'un gözlerinde beliren şaşkın ifadeden yanıldığımı anladım; gazeteyi Flor almamıştı.

Bununla beraber, babasının Euzkadi olayına adının karıştığını da hatırladım.

«Burada ne arıyorsun?»

«Bekliyordum.»

«Niçin?»

«Geçmişi tekrar yaşamak için. Unuttun mu?»

Eski bavuluma bakarak gülümsedi :

«Edward Alvarez Prèndergast, Parlamentodan emekli Sir Edward Prendergast'ın oğlu. Navarre'li Kaptan Don Eduardo Alvarez'in torunu. Hijo del país!»

Yüzümün kızardığını hissettim.

«Beni nasıl buldun?»

«Bir gazeteci arkadaşım, Canaletas otelinde iki yabancı gazetecinin kaldığını söyledi. Adından söz etti. Senin, yıllar önce tanıdığım efsanevî iskoçlu olup olmadığından emin değildim.»

«Buraya sadece eski günlerin hatırı için mi geldin?»

Flor omuz silkti.

«Başka ne sebep olabilir?»

«Yukarı çıkarken koridorda kimseye rastladın mı?»

«Kimseyi görmedim.»

Balkona açılan camlı büyük kapılar içerden sürgülüydü; elimle kapamıştım. Odamı arayan Detwiler de olamazdı, çünkü onu Yague'nin yanında bırakmıştım. Flor'un dışında odamı arayabilecek tek kişi vardı. Yaşlı hergele Tomas.

Telefonu açarken, Flor'a :

«İçki ister misin?» diye sordum.

Flor, komodinin gözünü yerleştiriyordu. Omzunun üzerinden cevap verdi :

«Martini, çok sert.»

Bir martini ve 'maraschino özel' ısmarladım, sonra yatağın üzerine eğilen Flor'un poposunu seyrederek bekledim. Birkaç dakika sonra garson geldi, ama gelen Tomas değildi.

«Tomas nerede?» diye sordum.

Garson, omzunun üzerinden parmağıyla işaret etti.

«Ha muerto. Öldü. Akşamüstü.»

Anlamadan baktım.

«Nasıl?»

«Kalp krizi.»

Garson odadan çıkarken midem bulanarak döndüm ve Flor'a martinisini uzattım. Flor'un bakışları soru doluydu.

«Böyle kalp krizinden ölmüş olan bir başkasını tanırdım,» dedim. «Ama onun damarlarına siyanür enjekte edilmişti sanırım. Tomas, beş yıl daha yaşayabilecek kadar sağlıklı görünüyordu. Ona da aynı şeyi yapmış olduklarından şüpheleniyorum.»

Sanki sarhoşluğumdan ötürü saçmalamaya başlamışım gibi şaşkın bakışlarını gözlerime dikti.

«Onlar mı?»

Dikkatle Flor'un yüz ifadesini inceleyerek tekrarladım :

«Onlar. Ya da sen, hangisi uygunsa.»

«Anlamıyorum.»

«Anlamamam mümkün. Durumu nasıl anladığımı söyleyeceğim. Benim Barcelona'da olduğumu bir rastlantıyla öğrendikten sonra geçmişte kalan bir hanım gibi buraya geldin.»

«Evet.»

«Sökmez. Ne olduğunu iyi bilmiyorum, ama bu oyunun içindeyim. Senin sınıfındaki bir piliç, sırf eski günlerin anılarını tazelemek için - Cabeza de Buitre'den, ya da her nereden geliyorsa - kendisini 1960 yılında alda-

tan çilli bir herifin güzel gözlerinin hatırı için kalkıp bu-
raya kadar gelmez. Bir şeyin peşindesin ve o şey de es-
ki anıların değil. Belki eşyayı sen aramadın, ama buna
inanmam için Dış Moğolistan'da beynimin beş yıl sü-
reyle yıkanması gerekir. Biri hesabına çalışıyorsun. İyi.
Ben de biri hesabına çalışıyorum. Eğer ikimiz de aynı
kişinin hesabına çalışıyorsak, bu daha da iyi. Hatta sa-
na babanın şampanyalarından bile ikram edebilirim.
Ama yanılıyorsam, işte kapı orada.»

Bir dakika için, elindeki kadehi göz yaşlarıyla dol-
duracağını sandım; ama bunun yalnızca bir ışık oyunu
olduğunu kavradım. Flor dalgın dalgın arkasını döndü
ve martinisini bir dikişte bitirdi. Sonra dönüp gülümse-
yerek yüzüme baktı.

«Yalnız Giral '62 marka var. ihraç edilen en iyi cins-
tir.»

Başım la evetlerken rahatladığımı hissettim. Boy-
nundan yukarısının, gitmesini; vücudunun, kalmasını is-
tiyordum. Aşağıya telefon ederek Giral '62 marka şam-
panya ve yiyecek birşeyler ısmarladım. Saat sekiz bu-
çuktu ve Detwiler gelinceye kadar konuşacaklarımızı bi-
tirebilmek için zamanımız yoktu, ama şampanya ve ka-
dın rahatlıkla açıklanabilirdi. Bu nedenle Detwiler'in ge-
lişi üzerinde pek durmadım. Şu anda beni endişelendi-
ren tek şey vardı; kartlarımızı açıkça ortaya koymadan
eski samimiyet ilerliyordu.

Bu düşünceyle :

«Üç köşeli bir durum, Flor,» dedim. «İngiliz Özel Örgütü, Euzkadi ve A-6 adı verilen örgüt.»

«Ve sen İngiliz Özel Örgütü'ndensin, öyle mi?»

«Böyle birşey. Peki, sen?»

«Euzkadi, elbette. Bunu sen de biliyorsun.»

«A-6 örgütü hakkında birşey bilmiyor musun?»

«Hiç birşey. Adını bile yeni duyuyorum.»

«Eh, şimdi bilmeyen iki kişi olduk.»

Gözlerimi Flor'un dizlerine diktim. Flor, dizinin birini kaldırıp ellerinin arasına almış, yatağın üzerinde oturuyordu; sol bileğinden uğur getirmesi için takılan gümüş bir bilezik sarkıyordu.

«Buraya gelmenin asıl sebebini artık söyleyebilirsin,» dedim.

«Senin iyi olup olmadığını görmeye ve senden özür dilemeye geldim. Büyük Carmen'in seni öldürdüğünü düşündük. Masnou'da bulunuyordum ve Barcelona'ya döndükten bir saat sonra Quinqueras'ın seni öldürmek için harekete geçtiğini öğrendim.»

«Carmen beni neredeyse öldürüyordu,» dedim. «Ama şimdi onun başı dertte. Carl Dobermeyer bu akşam vurularak öldürüldü. Ceviz kabzalı bir 38'likle vurulmuş. Polis, Carmen'de böyle bir silah bulunduğunu biliyor. Cinayeti Carmen'e yüklemeye çalışıyorlar. Öğleden sonra dört buçukta benden ayrıldıktan sonra, onu gören yok. Acaba Cabeza de Buitre'de bulunan Quinqueras'ın yanına mı gitti?»

Flor, ağır ağır başını salladı.

«Seni kiliseye götürmek için nasıl kandırdı?»

Omuzlarımı silkince, Flor gülümsedi.

«Eğer ücreti peşin ödediysen, sana geri verebiliriz.»

Bir kahkaha attım ve garson şampanyayı getirdiğinde ayağa kalktım.

Şampanya fena değildi; biraz ılıktı, ama Londra'da beş sterline mal olabilecek bir şeyi burada doksan pesetaya içtiğim için şikâyetçi değildim; şampanyanın yanında, insanın ancak rüyasında görebileceği kadar güzel bir kadın vardı; Flor Giral'ın tatlı bakışları altında yediğim şey, isli som balığı ya da geçen yıldan kalma uskumru olabilirdi; ama ben ne bunun farkına varabilirdim, ne de umursayabilirdim.

Flor'la tanıştığımızdan beri ilk kez, onun davranışlarında, kolayca elde edilebileceğini ima eden birşeyler hissediyordum. Kafamda bir delik açması için Büyük Carmen'e yüz elli, aldığı para karşılığında gülümsemesini bile esirgeyen sıska orospuya iki yüz papel verebileceğimi düşündüm.

Bu kadar didinmeden sonra, odama döndüğümde, rüyalarımın incisi olabilecek kadar güzel bir kadının beni beklediğini görünce şaşırmamak elden gelmez. Şimdi o güzel kadın yatağımın üzerine oturmuş. 'Seni kiliseye götürmek için nasıl kandırdı?' diye sorarak beni tahrik ediyordu.

Carmen'in beni kiliseye götürmek için nasıl kandırdığını bal gibi biliyordu; ona hayran olan çilli suratlı Edward Alvarez Prendergast'ın zevkine uygun bir erkek olduğunu gördüğü için bu konuyu deşmeye çalışıyordu, o kadar. Kötümser biri, onun sevişme hastası olduğunu düşünebilirdi.

Flor, babasının şampanyasından iki kadeh çektikten sonra elini dizime koydu ve yumuşak sesle :

«Biliyor musun, kendini küçümsüyorsun,» dedi.

Bu söz üzerine kaşlarımı hayretle kaldırarak baktım.

«Kendini tanıdığını söylüyorsun. Nasıl söylemiştin? Sırf eski günlerin anılarını tazelemek için Cabeza de Buitre'den kalkıp buraya kadar gelmezmişim. Hiç de düşündüğün gibi değil. Bak, sana göstereyim.»

Elimi tutup göğsüne bastırdı. Elim onun göğsüne dokunur dokunmaz Yague'nin yumruğunu indirdiği burunum acımaya başladı. Sonra kulaklarım uğuladı ve odanın soluk ışığı altında soluğum kesildi; Flor yerinden kalkmış, başını hafifçe yana eğmiş daracık etekliğinin fermuarını açıyordu. Eteklik bacaklarından sıyrılıp düşünce, morumsu siyah pırıltılarla yanan kalçaları ve çizmeleriyle karşımda durdu, sonra gururla göğsündeki hazineyi açmak için ellerini kaldırdı. Göğüsleri çok güzeldi ... hiç abartmıyorum, çünkü kullandığı yarım sutyeni ancak düşük göğüslü kadınlar kullanabilirdi, oysa Flor'un sutyene bile ihtiyacı yoktu.

Ondan sonra hatırladığım şey, bir eliyle yanağımı okşarken öteki eliyle kravatımı gevşetmesiydi.

«Querido,» diye mırıldandı.

Bu 'Sevgilim' sözü, bir şeref ve izin sözüydü ... hiç tereddüt etmeden bütün varlığımla karşılık verdim. Bunun aşk olduğuna bir an olsun inanmadım; ama Euzkadi'nin özür dileme şekli böyleyse, buna ben mi itiraz edecektim?

Flor, sabah saat ikide gitti; karanlıkta alelacele giyinme, parfüm kokusu, bir öpücük, sonra sessizlik. Detwiler, muhtemelen dönmüştü, ama geldiğini duymamıştım. Zevkin kazanılması gerektiğini düşünerek, dik-

katimi eldeki meseleye vermiştim. Euzkadi'nin bu özür dileme sistemi, Flor'la gereken şeyleri konuşmamızı önlemişti. Flor'a pilotu sormadığım gibi, Flor da bana Detwiler'i sormadı. İkimiz de A-6'nın ne olduğunu bilmiyorduk. Flor'a, Euzkadi'nin birdenbire Catalonia'ya gelmesinin nedenini de sormak isterdim. Acaba Euzkadi'nin gelmesi, Carmen Echayerria'nın söylediği gibi, sürpriz yapmak için miydi? Yoksa onlar da uçakta bulunması gereken altının peşinde mi koşuyorlardı?

İki buçuğa doğru uykum tamamen dağıldı ... yani, gözlerimi kapadım ve iki kanatlı büyük balkon kapılarının ardından gelen, Rambla'da dolaşanların ayak seslerini dinledim. Yüzümü balkona çevirmiş, başımı yastığa rahatça bırakmış yatıyordum. Birden yüzümde bir serinlik hissettim; odada vantilatör olmadığı için rüzgâr ancak balkondan gelebilirdi; ayrıca, balkon kapısından içeri vuran sokak lambasının ışığı da bir an için gölgelendi. Balkon tarafından gelen rüzgâr kuvvetlendi ve bir erkeğin ağızını şapırdatarak odaya girmek üzere olduğunu hissettim.

Bir erkek sesi :

«Büyük bir gösteriydi, Edward,» dedi.

Gözlerimi açtım. Karşımda McIver duruyordu.

II

MCIVER'İN NE HERGELE BİR HERİF OLDUĞUNU neredeyse unutmak üzereydim. El yordamıyla ışığı bulup yaktığımda, McIver, odaya girmiş balkon kapısını kapatıyordu. Sarı dişleri sanki daha da uzamış gibi görünüyordu. Uzun at suratı solgundu ve tıraş olurken çenesini çizmişti. Gözlüğü, gözlerinin ifadesini gizliyordu. Sıksa omuzlarını örten, pahalı cins ceketinin önü açıktı, sol eliyle siyah bantlı yeni bir Panama şapka, sağ elinde de gevşek bir şekilde tuttuğu 38 Centennial Airweight marka tabanca vardı.

Ceketinin cebinden ucu görünen Daily Telegraph gazetesini yatağın üzerine attı.

«Pek verimli değilsin, Edward, değil mi? Bütün gün işin üzerinde olduğun halde, sadece elli kelimelik bir yazı. Hem sana kitap şifresi kullanmanı söylemiştim.»

Kitap şifresi hakkında ne düşündüğümü söylemek için kendimi zor tuttum.

«Buraya nasıl girdin?» diye sordum.

«Balkon kapıları her iki taraftan da açılabilir.»

«Bir güvenlik personeli olarak büyük bir tehlikeyi göze alıyorsun,» dedim. «Detwiler yandaki odada kalıyor.»

«Mr. Detwiler, şu anda Yague ile kafayı çekiyor. Bir süre endişe etmemiz gereksiz. Otur.»

«Sen bilirsin,» dedim.

Yatağın kenarına iliştim ve tekerlekli masanın üzerindeki tabaktan bir avuç karides aldım. McIver'in bir rontgenci olabileceği aklıma gelmezdi, ama herif bu suratla zaten bir işe yaramazdı.

McIver öteki yatağın üstüne oturdu, tabancasını cebine soktu, sonra Daily Telegraph gazetesini alıp incelemeye başladı. Sonra yan yan bana baktı.

«Detwiler'le aran nasıl?»

Omuz silktilim.

«Tam söylediğin gibi. Benim, sorumluluk verilemeyecek kadar aptal olduğumu sanıyor.»

McIver Daily Telegraph gazetesini işaret ederek :

«Bir bakıma haklı da olabilir,» dedi. «Eğer Londra'da konuştuklarımızı hatırlarsan, Edward, görevin Detwiler hakkında tam rapor vermektir. Şu birkaç ... sen buna ne dersin bilmem ... karalama düşünüldüğü kadar değerli değil, yani Hazine Dairesi'nin verdiği dört bin sterlin değerinde değil. Biraz ayrıntılı bilgi istiyorum. Birkaç dakika öncesi dışında, bütün gününü nasıl geçiriyorsun?»

«Anlatırım,» dedim. «Önce benim birkaç soruma cevap verecek olursan tabii.»

«Sor bakalım.»

«Bir, seni buraya kadar getiren önemli değişiklik nedir? İki, A-6 ne anlama gelir?»

McIver, gazeteyi bıraktı ve kendisi için çok önemliymiş gibi sigara sarmaya başladı.

«A-6'yı sana kim söyledi?»

«Mareşal Salter, ölmeden önce penceresinin camına yazmıştı.»

Sigarasının kenarını yapıştırmak için çıkardığı dili dışarıda kaldı ve bana dik dik baktı.

«Londra'dayken neden bunu bana söylemedin?»

«Londra'da sana sözünü etmediğim çok şey var.»

«Ne gibi?»

«Gösterdiğin fotoğrafları tanıdığım halde tanıma-mazlıktan geldiğim gibi.»

«Onları tanıyor muydun?»

«Bhoma'yı, evet. 1967 yılında Inverleith'te yapılan polis kordonunda bulundum. Ben ve Komiser Galletly.»

«Peki, öteki adam?»

«Onu hiç görmedim.»

«Sonradan rastlamadın mı?»

«Hayır.»

«Anlıyorum.»

McIver, sigarasının iki ucunu bir kibrit çöpüyle düşünceli düşünceli yokladı.

«Peki, ilk sorunun cevabı şöyle: Tecrübesiz birine ajanlık görevi verdiğimden ötürü, Güvenlik Kanadı'ndaki amirlerim tarafından zılgıt yedim. İşi yönetecek, sa-

na yol gösterecek ve seni koruyacağım, sonra da ilk fırsatta geri çekeceğim. Herhalde sevinmişsindir.»

Sigarasını parmaklarının arasında düzeltti, sonra kaşlarını çatarak :

«İkinci sorunun cevabına gelince,» dedi. «Yanılmıyorsa önce bu soruyu Müfettiş Lim'e sordun. Belki sonradan Yüzbaşı Flagg'e de sormuşsundur. Senin sınıfındaki bir kişiye açıklama yapılamaz.»

«Yani ne demek istiyorsun?»

«Şu demektir ki, A-6'nın bir anlamı var ... bana, Müfettiş Lim'e, Yüzbaşı Flagg'e ve Güvenlik Kanadı personeline. Ancak bunun anlamı, tecrübesiz birine söylene-meyecek kadar önemli ve tehlikelidir. Başka bir deyimle, A-6'nın anlamını öğrenmen senin için endişe verici olacaktır. Bu takdirde de bize yararın kalmaz.»

Sigarasını sarı plastik ağızlığa geçirerek yaktı.

«İyi, ama gülünç,» dedim.

«Gülünç olan nedir?»

«Bana gösterdiğin ilgiyle, Detwiler'in bana gösterdiği ilginin birbirine çok benzemesi.»

Mclver sigarasından derin bir soluk çekti.

«Bir insanı öldürmektense onu bilgisiz bırakmak daha iyidir.»

«A-6 seni hiç de üzmüşse benzemiyor.»

«Hayır.»

Mclver'in yüzündeki gülümseme birden kayboldu.

«Hayır, dostum, üzüyor.»

Ceketinin iç cebinden bir Asker incili çıkardı ve parmağını dalgın bir tavırla cildin kenarlarında dolaştırdı.

«Herkes söylemediğim birşeyi sana söyleyeceğim,

Edward. Bana göre, bu incil yalnızca bir şifreleme kitabı değil. Okudum. Tanrıya inancım büyük. Benim işimde bulunan insanlardan birçoğu, üstesinden gelemeyecekleri bir işle karşılaştıklarında intihar etmişlerdir. Eğer sen de casusluk mesleğinde benim kadar eski olsaydın, Edward, tarihdeki suçlamaların hepsinin Tanrının çocuklarına ait oyuncaklar olduğunu ve endişelenmeye değmediğini kavrardın.»

Ağzım bir karış açık, şaşkınlıkla baktım.

«Bhoma gibi insanlar da buna dahil mi?»

Mclver kızardı.

«En değersiz çocuklar bile çocuktur.»

incilini yanına koydu ve ciddileşti.

«Karşılıklı konuşmalarımız zorunlu olduğun şeylerden seni uzak tutmaz. Başsavcılık tarafından hâlâ suçlanabileceğini, senin için tek kurtuluş yolunun güvenlik kanadına gerekli bilgileri sağlamak olduğunu tekrarlamayı gereksiz buluyorum. Hâlâ ne Detwiler'in ne de kendi yaptıklarının hesabını vermiş değilsin.»

«Pekâlâ,» dedim. «Ama eğer Detwiler şu kapıdan girer de iki kaşının ortasında bir delik açarsa, seni uyarmadığımı söyleyemezsin.»

Söylediğim ilk şey ... çünkü her şeyden çok onu düşünüyordum ... Dobermeyer'in öldürülmesi oldu.

Mclver sordu :

«Nasıl?»

«Banyoda vurulmuş,» dedim. «Muggins cesedi buldu.»

«Bu olay sırasında Detwiler neredeydi?»

Omuz silkтім.

Mclver dudaklarını büzdü.

«Onu gözlemek senin için çok basit bir mesele değil miydi?»

Yine omuz silktim.

«Aynı zamanda iki yerde bulunamam, öyle değil mi?»

«Cesedi nasıl oldu da sen buldun?»

Dobermeyer'in mektubunu ve Carmen Echaverria'yı anlattım. Carmen'in pilot hakkında anlattıkları benim gibi onu da şaşırttı.

«Olamaz. Pilot kazada ölmüştü.»

«Bana söyleneni tekrarlıyorum,» dedim. «Pilot bacağında birkaç kırıkla Quinqueras'in karargâhında kalıyormuş. Dahası da var.»

Cebimden filmin bulunduğu zarfı alıp Mclver'e verdim.

Komodinin üzerindeki lambayı yaktı ve filmi uzun uzun inceledi.

Sonra ensesini oğuşturarak başını iki yana salladı.

«Ne olduğunu biliyor musun?»

«Vincent Price mı?»

Esprime gülmedi.

«Bunu hemen Özel Büro'ya göndereceğim.»

Zarfı incilin arasına koydu, incili tekrar iç cebine yerleştirdi. Sonra ayakkabılarının burnuna bakmaya başladı.

«Şöyle düşünelim. Dobermeyer bir şeyin üstündeydi ve bunun için öldürüldü. Film bu ihtimali doğruluyor. Ne yazık ki, ne olduğunu öğreninceye kadar bizim için faydalı değil. Film bulman büyük bir başarı, Edward.

Başsavcılık kararında bunu dikkate alacaktır. Fakat iş bu kadarla bitmiyor. Yarın ne yapacaksın?»

«Sabahleyin Belmonte Meydanı'nda basın toplantısı. Uçak enkazının bir kısmını orada toplamışlar.»

«Günün geri kalanını nasıl geçireceksin?»

«Bildiğim kadarıyla yapacak bir işim yok.»

«Anlıyorum. Detwiler hâlâ seni karanlıkta bırakıyor. Şu halde bir teklifim olacak. Pilot hakkında şu kadının söylediklerini doğrulamak zorundayız. Kadının güvenini kazandığına göre, onun tavsiyesine göre hareket etmelisin. Taksi şoförü Lizardi'yi bul ve pilot hakkında bilgi almaya çalış.»

«Ah, elbette,» dedim. «Neden daha önce düşünemedim acaba? Detwiler bunu haber alınca, popomda bir delik açmaya tereddüt etmez.»

McIver kıpkırmızı kesilerek terslendi.

«Böyle bir durumda ne yapman gerektiği sana önceden söylendi. Bu işe burnunu sen kendiliğinden soktun, sana bunu hatırlatırım. Bazı tehlikeleri göze almaya alışmalısın. İngiliz hükümeti adına çalıştığını da unutmamalısın.»

«Bunu papağan gibi tekrarlayan gereksiz,» dedim. «Seni nerede bulacağım?»

«Burada, Canaletas'ta kalıyorum, yandaki odada. Gerekmedikçe beni odamdan aramanı istemiyorum. Günümün çoğunu Cataluna Meydanı'ndaki Tortuga'da geçireceğim. Çok önemli bir haberin olmadıkça, beni oradan da aramanı istemiyorum. Anlaşıldı mı?»

«Hem de nasıl,» dedim. «Amirlerin beni korumanı ve ilk fırsatta geri çekmeni söyledi, ama bakıyorum sen

tamamen tersini yapıyorsun. Senin pis işini ben yapacağım, sen de yılda dört bin papelini rahat rahat alacaksın.»

Mclver sırıttı.

«Bu kadar kızmamalısın, Edward. Bütün adayların ateş altında başarı sağlayabileceklerini ispatlamaları gerekir ve senin, bütün adaylardan daha çok kazancın var.»

Mclver yerinden kalktı ve cebinden birşey çıkardı.

«İşte ablandan bir mektup. Belki sevinirsin.»

Mektubu açtığı zaman Mclver çoktan gitmişti.

Ablam mektup yazmak sıkıntısına katlanmasaydı da olurdu. Saçma bir mektuptu ve bana bir yararı yoktu; Özel Büro personelinin evi ve Carlton'un eşyalarını didik didik aradıklarını yazıyordu. Carlton'un masasında bulacakları resimler hakkında ne düşüneceklerini merak ettim. Mağara adamı gibi uzun saçlı, yamyam herif için bir fikir yürütemeyeceklerdi, ama Solomon Bhama'nın resmini görünce birbirlerine bakacaklardı. Mektubun sonunda, Rene, beni soktuğu durumla ilgilendiğini belirten birkaç kelime yazmıştı: '... seni bu işin içine soktuğum için kendi kendime nasıl kızıyorum bilemezsin ... döndüğün zaman bunun acısını çıkartırım. Şimdilik söyleyebileceğim, kardeşim, kendine iyi bakman ve Emniyet Amiri Mclver'in söylediklerini yapman olacak...'

Demek ki Mclver, Emniyet Amiriydi ve muhtemelen Özel Kanat'a, Özel Büro'dan aktarılmıştı. Bu haberle ne şaşırdım ne de etkilendim, çünkü, bizim polis örgütündeki bütün emniyet amirlerinin ne salak şeyler olduğunu biliyordum.

Mektubun altına yazılmış küçük notta, Parşömen'i aldığıma iyi ettiğimi, nasılsa onu bana vermek istediğini söylüyordu. Aman ne cömertlik. Zaten hayatım baştan sona sıkıntılarla dolu geçiyordu. Rene, ne Bhoma'dan ne de yamyam heriften söz ediyordu.

Işığı söndürdüm ve günün olaylarından biraz olsun uzaklaşmak için battaniyenin altına kıvrıldım. Karışık bir beyni dinlendirecek en son şey yalnızlıktır. Saat üç buçuğu geçiyordu ... Rambla'da gelip geçenler azalmıştı. Karanlık ve sessizlik içinde beynimin günün olaylarını kırıntılar halinde açığa çıkarmaya çalıştığını fark ederek kendi kendime bir küfür savurdum.

Hapsedilmekle tehditten öteye gitmeyen bir adaletle tehlikeleri üstlenmek ve birkaç bin sterlin verileceğine dair belli belirsiz bir söz, ebediyen sürüp gitmeyecek bir durumdur. Bazen öyle bir zaman olur ki, size verecekleri ödül, tehlikesi karşısında hiç kalır. Şimdiye kadar McIver'in Detwiler'i bir katil olarak suçlamasını doğrulayacak kanıt yoktu. Yalnız Amerikalı, Paris'te Bonaparte Caddesinde Mandine'i kovalayıp vurduğunu söylemişti. Onun bu şekilde konuşması da beni korkutmak için olabilirdi, çünkü Mandine'in öldüğü de ispatlanamıyordu.

İki taraflı çalışan bir ajan olarak, ayağından biri Çin'de bulunan Detwiler'in böyle bir aldatma yapması için geçerli nedenleri olmalıydı. McIver daha önce Mandine'in öldürüldüğünü doğrulamıştı; bunu unutmuyordum. Oysa bu kez McIver, ortaya kanıt süreceği yerde, sadece kısacık bir rapor vermekle yetinmişti. İşte canımı sıkan da buydu. Gerçekte, Amerikalıları iyi tanırdım

ve Detwiler, söylendiği gibi acımasız bir insana benzer miyordu.

Eğer bir insanın göze görünüşünün nasıl olduğunu bilmiyorsanız, o insanın görünüşüne uyamazsınız. Eğer bütün kişiliği tanıtıldığı gibi değilse, bir katille kolayca konuşamazsınız; öte yandan, eğer gerçekte, olması gerektiği gibi görünmüyorsa, elde edilen bilgileri kafanızdan çıkartıp atamazsınız. Detwiler ya bir katildi, ya da değildi. Eğer katilse, McIver'in dört bin sterlini bana vız gelirdi. Ama katil değilse, onu deneyecek kişi neden ben olacaktım?

Detwiler, ertesi sabah saat sekizde odasında kahvaltı ediyordu. Yeni garsona çıktığını duydum: 'Café solo - solo - no quiero leche?' Arkasından da küfürü bastı.

Bir süre kımıldamadan yattım. Bavulumu kaptığım gibi bir taksiye atlayıp Paseo de Colon'dan istasyona gitmek ve hiç değilse soluğu Fransa'da almak isteğini yenmeye çalıştım. Sonunda, bu isteğimi, hatalı bir kişinin öfkesine dönüştürmeyi başardım ve şiş burnumu odasına sokarak kabadayı bir tavırla bütün gece nerede olduğunu sordum.

Detwiler ağzına büyük bir parça omlet atarken :

«Yague ile kafayı çekiyorduk,» dedi. «Şu uçak meselesi hakkında bilgi almaya çalıştım. Umutsuz. İspanyol kanyağı korkunç.»

Oturdum ve bana bir fincan kahve doldurmasını bekledim.

«Dobermeyer'i hâlâ Carmen Echaverria'nın vurduğunu mu düşünüyor?»

«Öyle. Ben de onun gibi düşünüyorum.»

«Neden olduğunu sorabilir miyim?»

«Elbette.»

Detwiler, bıçağını ve çatalını tabağının içine bıraktı, sonra eline aldığı bir tost parçasını inceler göründü. Detwiler'in avcunun içinde derin bir yara vardı; dün öğleden sonra yağmurun, elindeki kanı yıkayışını hatırladım, ama birşey söylemedim.

«Dün gece Dobermeyer'in polis tarafından öldürülmesi ihtimalinden söz etmiştin. Mümkün olabilir, ancak gözden kaçan küçük bir nokta var. Çok düzenli çalışılmış. Öylesine düzenli ki, katillerin, olayı düşündüğün biçimde yorumlamamızı istedikleri açık. Polis, Dobermeyer'i istediği an öldürebilirdi. Oysa, onu ev hapsinde tutmayı tercih etti. Söylediğin gibi Dobermeyer'den öğrenmek istedikleri birşey varsa, onun ölmesi işlerine gelmezdi. İstedikleri şeyi almadan onu öldürmeleri mantık yönünden saçma olurdu. Bütün bildikleri - ölümü ya da ortadan kaybolması halinde, bir çeşit sigorta olarak - Dobermeyer'in bildiklerini başka birine aktarabileceğinden ibaretti. Dobermeyer'in elindeki bilginin bir yönden devlet için tehlikeli olabileceğini sanıyorum... Belki de, Yague için tehlikeli olabilirdi. Aynı zamanda, Dobermeyer'in başka biri için tehlikeli olması da mümkündü.»

«Örneğin?»

«Euzkadi. Dobermeyer, Quinqueras'ın yerini bilen çok az kişiden biriydi. Polisin, Quinqueras'ın yerini öğ-

renebilmek için sağ kolunu bile verebileceği bilinen gerçeklerden. Polisin, Dobermeyer'den istediği bilgi, Quinqueras'ın nerede bulunabileceğiyle ilgili olabilirdi ve polis bunu öğrenmeden onu öldürmezdi. Yanılmıyorsam, Quinqueras, polisin Dobermeyer'e yaptıklarını Carmen Echaverria aracılığıyla öğreniyordu. Quinqueras kendi kendine sordu: 'Bir insan, konuşmadan bu işkenceye ne kadar dayanabilir?' Dobermeyer konuşursa ne olur? Quinqueras tutuklanır, ülkenin bu bölgesinde bulunan Euzkadi'nin beyni dağılmış olur. Şu halde bu sorunun cevabı ne olabilir? Sen olsan ne yapardın? Dobermeyer'e işkence yapılması, Quinqueras'ın aradığı insancıl sonu oluşturur... Zavallı Dobermeyer artık fazla işkence çekmesin, onun acısına son verelim.»

«Bu tahmin doğru bile olsa, Carmen Achaverria'nın Dobermeyer'i vurduğuna inanmıyorum,» dedim.

«Ama dün senin beynini dağıtmaya hazırdı.»

«Bunun için sağlam bir nedeni vardı. Hem yanlış adam olduğumu anladı, hepsi bu.»

«Quinqueras'ın da Dobermeyer'i öldürmesi için sağlam nedeni vardı. Yague böyle düşünüyor. Ülkenin bu bölümünde Basque'lerle hiç çatışmamışlar. Dün akşam Yague seni temizlemediği için şanslısın. İçişleri Bakanı'ndan başkasına hesap vermek zorunda değil. Quinqueras'ın yakalanması söz konusu olunca, bir gazetecinin ölümüne kim aldırır?»

Bu noktanın daha fazla tartışılmasının kuşkulandıracığını düşünerek sesimi çıkarmadım. Garson taze kahve getirdi. Garson odadan çıktıktan sonra kelimelerin üstüne basarak :

«Tomas öldü,» dedim.

Detwiler, sakin bir tavırla başını salladı.

«İstatistiklere bir göz atacak olursan, ihtiyarlardaki ölüm oranının gençlere göre çok yüksek olduğunu göreceksin. Bazı kişilerin bunu kabul etmesi nedense hep zor olur, ama gerçek bu.»

«Çok garip,» dedim.

Gözlerini masum bir tavırla iri iri açarak baktı.

«Oh, hiç de değil, bu bir gerçek. Barcelona'daki her dört kişiden üçünün, şehir nüfusunun dörtte üçünü meydana getirdiğini biliyor muydun?»

«Şakanın sırası değil,» dedim.

Detwiler hemen terslendi :

«Ne yapmamı istiyordun yani? Şikâyet falan mı edeyim? Sana kimse bu heriflerin işlerine burnunu sok demedi. Belmonte Meydanı'ndaki arenada yapılacak basın toplantısı saat dokuz buçukta. Giyinsen iyi olur. Eğer zamanında gitmezsen Yague'yi gücendirirsin.»

Ayağa kalktım.

«Sahi aklıma geldi,» dedim. «Dün akşam Yague'nin bana vurmasına seyirci kaldın.»

Detwiler :

«Biliyorum, ama biz burada gazeteci olarak bulunuyoruz,» diye mırıldandı. «Gazeteciler arada sırada dayak da yerler. Buna alışmalısın.»

Detwiler'in bu sözü çok doğruydı.

Odama döndüm, tıraş oldum ve Londra'dan aldığım yeni elbisemi giydim. Dünkü yağmur pantolonun ütüsünü bozmuş, dizlerini çıkartmıştı. Dokuza birkaç dakika kala Cataluna Meydanı'nı geçiyordum. Sabahın bu

erken saatında şehir oldukça tenhaydı. Cataluna Meydanı'nda trafik başlamıştı, ama dükkânlardan çoğunun kepenkleri hâlâ kapalıydı. Bir araröz, Paseo de Gracia'nın altındaki mazgal deliklerini yıkıyordu.

Cataluna'nın doğusunda, Primo de Rivera üzerinde bulunan Belmonte meydan arenası, otelden yürüyerek yaklaşık olarak yarım saat çekiyordu. Arena, aslında eski Monumental'ın yerine yapılmıştı, ama boğa güreşlerinin yasaklanması nedeniyle şimdi futbol sahası olarak kullanılıyordu.

Arenanın önünde tüfekli Sivil Savunma personeli ve bir ağır makineli tüfek vardı. Tam arenaya gireceğim sırada, siyah gözlüklü bir yüzbaşı eldivenli elini uzatıp beni durdurdu.

«Basın kartınız, lütfen.»

Basın kartım yoktu. Giriş vizelerim de subayı kandırmadı. Detwiler'in, eğer varsa, basın kartını ödünç alabileceğimi düşünerek bir taksi çevirip otelin yolunu tuttum.

Odama girdiğimde bazı sesler duydum. İki odayı ayıran kapı kapalıydı. Önce Detwiler'in hâlâ kahvaltı ettiğini ve garsonla konuştuğunu sandım, ama bir dakika sonra konuşmaların İngilizce olduğunu farkettim. Kapıya kulağımı yapıştırıp dinlemeye başladım. Rambla'dan geçen tramvayların gürültüsü tüm sesleri bastırıyordu. Yine de duyulmaması için ağızımdan nefes alıyordum.

Detwiler'in yanındaki her kimse, ses tonundan kültürlü bir kişi olduğu anlaşılıyordu. Adamın sesi yükseliyor, alçalıyor, ama bütün odayı dolduruyordu.

«Olağanüstü bir gelişme,» diyordu. «Gerçekten çok ilginç.»

Detwiler'in sesinin yaklaşıp uzaklaşmasından odada dolaştığı belliydi.

«Evet. Gariptir ki adamdan hoşlanıyorum. Ne kadar bildiğini hiç tahmin edemiyorum. Yeni elbisesinde bir delik açmak da istemiyorum. Eğer bildiği yoksa bırakalım yaşasın.»

Öteki adam cevabı hemen yapıştırdı :

«İşe devam etmesi doğru değil. Bizim için de tehlikeli olabilir. Bana kalırsa, hemen öldürülmelidir.»

«Oh, hayır...!»

Bu bir kadın sesiydi ve sesi hemen tanıdım. Anah-tar deliğinden odada bulunanları görmem mümkün değildi. Dışarı çıktım, kapıyı sessizce kapadım, ayakları-mın ucuna basarak Detwiler'in odasının önünden geç-tim ve yangın merdivenlerinin kapısını açtım. Sahanlık-ta durdum, holü görebilecek şekilde kapıyı aralık bırak-tım. Detwiler, konuklarıyla birlikte hole çıkıncaya kadar üç sigara içmiş ve aşağı yukarı on beş dakika beklemiştim.

Hole ilk çıkan Flor Giral oldu ... bu kez sırtında daha derli toplu bir giysi vardı. İkinci konuk ... onu hemen tanıdım ... Carlton'un çekmecesinde bulduğum iki resimden birindeki adamdı; siyah gözlük takmıştı, ama mağara devri insanları gibi bıraktığı uzun saçlarından onu tanımamak mümkün değildi.

Holün öteki tarafındaki merdivenlere gidecekleri yerde yangın merdivenlerinin bulunduğu tarafa doğru

yürüdüler, çünkü asansörün kapısı, arkasına saklanmış olduğum kapının hemen yanındaydı.

İngiliz huysuzdu.

«Detwiler, duygulu olmanın yeri değil...»

Detwiler kesin dille :

«Miss Giral'ın düşüncesine katılıyorum,» dedi. «Turnusol kâğıdıyla baz denemesi yapalım. Eğer ters renk verirse hemen temizlerim. Hangi tarafa yöneleceğini anlamak üzere ona iki gün tanıyorum. Nasılsa sizin Londra'da işleriniz başınızdan aşkın olacak. Siz merak etmeyin.»

«Ama...»

İngilizin sesi asansör kapısının kapanmasıyla kesildi. Flor Giral da onunla inmiş olmalıydı. Detwiler, onları uğurladıktan sonra odasına döndü.

Detwiler'in katil olduğuna bir kanıt gerekse, duyduklarım yeterliydi.

Yangın merdivenlerinden oteli terk ettim ve McIver'i uyarmak üzere Tortuga'ya gittim ... benim için bazı şeyler yapabileceğinden emindim. Ne yazık ki onu Tortuga'da bulamadım. Eğer McIver burada değilse, bunun tek nedeni, Detwiler ve arkadaşlarının onu nerede bulacaklarını bilmeleri olabiliirdi, belki de çoktan işini bitirmişlerdi.

Oturdum, ısmarladığım kahveye elimi sürmeden ne yapmam gerektiğini düşündüm. Artık Paseo de Colon'daki istasyondan kaçmaya çalışmam boşuna bir çaba olacaktı; Detwiler, havaalanlarını olduğu kadar tren istasyonlarını da tutacaktı. Her ne olursa olsun, Alvarez Parşömeni'ni almadan bir yere adım atmayacak-

tım. Yapabileceğim tek şey vardı. Detwiler, hangi yöne eğileceğimi anlamak için bekliyordu. Asıl mesele doğru tarafa atlayabilmektir. Bu tarafın da kazanan taraf olması gerekli değildi. Yani, sözün kısası kendimi İngiliz Örgütü'ne adamam gerekiyordu; McIver'in emirlerine uyarak Cabeza de Buitre'ye gidecek ve gerekli soruşturmayı yapacaktım. Bu kararlar - bir Basque torunu olduğum halde - gerçek bir İngiliz olduğumu ortaya koyuyordum.

12

TREN İSTASYONUNDAN BÜTÜN CABEZA DE BUTRE'yi görmek mümkündür. Aylardan Marttı, Barcelona soğuktu, ama Cabeza meydanının paket taşları güneş altında kavruluyordu. Sıcak taşlardan yükselen sıcak hava, beyaz evlerin pencerelerini, hareketsiz portakal ağaçlarını ve tek olan her şeyi bulanık gösteriyordu.

Eski bir Ava Gardner filminin reklâmını yapan sinek pisliğiyle dolu bir afiş, ilân tahtasına asılmıştı; kullanılmayan küçük bir yemiş barakasının yanına park edilmiş, eski Plymouth arabanın kirli ön camı güneşte parlıyordu. Arabanın cam silecekleri arkasına yerleştirilmiş küçük bir levha taksi olduğunu gösteriyordu. Yemiş barakasının gölgesinde oturan adam, meydanı geçişimi merakla izledi; ona seslendiğim halde cevap verme-

di. Sırtını yemiş barakasına dayamış, oturuyordu. Göğsüne doğru çekilmiş bacakları açtı; kolları dizlerinin üstündeydi ve elleri bacaklarının arasına sarkmıştı. Dudaklarının arasındaki püro izmaritinin dumanı yanağını yalayarak yükseliyor ve yarı kapalı gözkapağının önünden geçiyordu.

Başında durarak tekrarlardım :

«Lizardi misin?»

Püroyu dudaklarının arasından aldı, ıslak ucuna dikkatle baktı, sonra yaşından büyük gösteren kırışıklıklarla dolu yüzünü kaldırdı. Kaşları kalındı ve uçları neredeyse birbirine dokunuyordu; kulaklarına kadar geçirdiği siyah, tozlu beresinin kenarı kaşlarının ucuna dokunuyordu. Elini bacaklarının arasında uzattı, bir avuç toprak aldı ve tartarmış gibi okkaladı, sonra fazlaca sigara içtiğini belirten hışırtılı bir sesle :

«Soy Lizardi. Que quiere?» dedi.

«Adım Prendergast,» dedim. «Carmen Echaverria'nın dostuyum. Quinqueras'ın yanında kalan adamı görmek istiyorum ... pilotu.»

Lizardi, elinin tersiyle pantolonunun tozunu silkeleyerek ağır ağır ayağa kalktı. Tırnakları kirli elini cekeatinin altına soktu ve düşünceli bir tavırla sırtını kaşdı.

«Quinqueras da kim?»

«Ben polis değilim,» dedim. «Yague tarafından gönderilmediğim için numara yapmayı bırak. Carmen'in dün sana telefon etmesi gerekirdi.»

«Carmen kim?»

Sert sert adamın suratına baktım. Onunla nasıl ko-

nuşulabilirdi? Dobermeyer onu nasıl konuşturmuştu, bunu ancak Tanrı bilirdi. Başka çarem kalmamıştı.

38'lik tabancayı çektim ve namlusunu burnunun ucunda salladım.

«Sen beni Quinqueras'a götür yeter,» dedim.

Uzun süren tereddütten sonra, Lizardi omuz silkti. Arabasının arka kapısını açtı; arabaya bindim ve sert yaylı kanepeye çöktüm. Eski araba ham yolda sarsıla sarsıla ilerledi ve üzüm bağlarının koyu gölgeleri arasından geçti. Birkaç mil kuzeyde San Sadurni de Noya bulunuyordu ve orada Giral'ın şampanyalarından daha iyisi yapıldı, ama biz kuzeye gitmiyorduk. Lizardi, arabayı yavaşlatmadan ana yoldan çıktı ve yan bir yola saptı. Yolun sonuna kadar başımı en azından altı kez tavana vurdum. Araba bir mil kadar taşlık yolda ilerledi, birkaç portakal korusunu geçti ve yolun biraz altındakalan, tek katlı uzun, taş bir yapının önünde durdu.

Büyük bir kısmı düzgün kesilmiş uzunca çalı çitinin arkasında kalan binanın sadece damı ve siyah boyalı pencere çerçevelerinin üstü görünüyordu. Çitin ortasında bir açıklık vardı ve birkaç basamaklı merdivenden bir yan kapıya iniliyordu, kapının üzerinde bir levha asılıydı : CASA GIRAL : LA CHAMPANA MAS MEJOR DEL NORTE.

Binaya girmedik. Lizardi, arabanın torpido gözünden bir elektrik feneri aldı ve iki üzüm ezici makinenin ötesinde görünen beton bir düzlüğe gittik. Lizardi, yanlara açılan kapakları kaldırdı ve elektrik fenerini aşağıya doğru tuttu. Onun arkasından taş basamakları inerek, karanlık ve duvarları nemli bir tünele girdim. Li-

zardi, bir elektrik düğmesini çevirince, biraz altımızda kalan mahzenin tavanındaki ampuller yandı; sonra geri kalan birkaç taş basamağı indik. Lizardi, mahzenin zeminine döşenmiş dekovil hattının arasından hızlı hızlı yürümeye başladı. Mahzenin duvarlarında delikli raflar vardı ve her deliğin içinde bir şampanya şişesi duruyordu. Tonlarca şampanya olduğunu tahmin ettim.

Lizardi, rayların üzerinden atladı, elektrik fenerini cebine sokarak etrafı dinledi.

«Bir terslik var,» dedi. «Hissediyorum.»

Kırışıklarla dolu gözlerini bana dikti.

«Sen de gazeteci misin?»

«Onun gibi birşey.»

Başıyla olumlu bir işaret yaptı, sonra elini duvardaki bir deliğe soktu ve kuvvetle çekti. Tuğla duvar olduğu gibi döndü ve arkasından bir mağara ağzı çıktı. Lizardi, elektrik fenerini cebinden çıkardı, biraz tereddüt etti, sonra feneri bana uzattı.

«Sen bak,» dedi.

Ona, gözümünden kaybolmayacak kadar uzaklaşmasını söyledim ve 38'liği cebime soktum. Tuğla bölmeyi mümkün olduğu kadar iterek içeri daha fazla ışık girmesini sağladım. Işık mavimsi çimento döşemenin üzerine belli belirsiz aydınlattı ve birkaç sigara izmariti, bir halı püskülü, bir adamın yüzü göründü. Adamın yüzü, yeni çekilmiş bir fotoğraf gibi görünüyordu.

Lizardi, sabırsızlıkla kolumu çekiştirdi.

«İçeriye biraz daha aydınlat.»

Elektrik fenerinin ışığını mağaranın kenarlarında do-laştırdım, arada sırada kırık dökük mobilya parçaları

üzerinde oyalandım ... saç bir sandık, portatif bir gaz-ocağı, bir karyola ve duvarda asılı kutsal bir tablo vardı. Karyola doluydu. Yatağın üzerindeki insan şekli, sırtı bize dönük, ellerini başının üzerine kaldırmış, birşeyi sıkı sıkı tutmuş yatıyordu. Adamın çıplak ayaklarının tabanları da bize doğru dönüktü.

Lizardi, içeriye girdi, bir kibrit çaktı, eski bir gaz lambasının şişesini çıkartıp kibriti fitile tuttu, sonra lamba şişesini tekrar yerine oturttuk kibriti üfledi, sonra çevresine bakındı.

«Ölmüşler,» dedi. «ikisi de.»

«Quinqueras hangisi?» diye sordum.

Quinqueras yataktaki adamdı. Yirmi sekiz yaşlarında genç biriydi. Kendi halinde bir yüzü, uzun İspanyol çenesi, kalem gibi incecik bıyıkları vardı ve siyah kıvrıkcık saçlarının arasında kırışmış teller görünüyordu. Birisi kafasını dağıtmadan önce, sanırım dişleri de muntazamdı. Yastığının altındaki iri Smith-Wesson tabancaya sarıldığı sırada vurulmuş gibiydi.

İkinci adam, tahtalarla bağlı bacaklarını öne uzatmış, sırtını duvara dayamış, yerde oturuyordu. Krem rengi pantolonu kirliydi, sırtındaki beyaz gömleğin açık yakasından göğsündeki kırışmış tüyler görünüyordu. Adamın üzerine eğildim ve dikkatle yüzüne baktım. Carmen Echaverria yanılmamıştı; pasaportunda Guiterrez yazılı olabilirdi, ama adam İspanyol değildi. Slav ırkına has niteliği olan başı enseye doğru düzleşiyordu. Elmacık kemikleri çıkıktı ve kırışmaya yüz tutmuş saçlarının evvelce sarı olduğu belliydi. Elli yaş civarında, ya da biraz daha genç olmalıydı. Gözleri açıktı ve söyleyeceklerle

rimi dinleyecekmiş gibi bakışları sol omzuma dikilmişti. Dudaklarının arasından süzölmüş incecik bir kan şeriti çenesinin üzerinde pıhtılaşmıştı. Beyaz gömleğinin önündeki kan hâlâ yapışkandı. Ölümünün üzerinden ancak birkaç saat geçmiş olmalıydı.

Yere çömeldim, dişlerimi gıcırdattım ve parmaklarımı pantolonunun cebine soktum. Kalçaları sıcaktı. Frank ve Peseta olarak biraz bozuk para, kirli bir mendil, çakmak, Gitane sigarası ve iki küçük ampul insülin-den başka birşey bulamadım.

Adamın yanında kirli bir havlu vardı. Sedef kabızalı otomatik bir tabanca, plastik pasaport kabının üstünde duruyordu. Tabancanın şarjörü doluydu; zavallı hergele tabancaya uzanmak fırsatını bulamamıştı. Tabancanın yanında gıcır gıcır bir deste İspanyol banknotu, birkaç paket Gitane sigarası ve bir enjektör vardı. Pasaport İspanya'dan verilmişti ve 1967 yılında alınmıştı. Pasaportun içindeki resim, hayal gücüyle, yerde yatan ölüye benzetilebilirdi. Ancak hayal gücünün çok geniş olması gerekirdi. Çünkü ben nasıl Ho Chi Minh'e benzemiyorsam, o da bir İspanyola benzemiyordu.

Boynunda incecik altın bir zincire takılmış, altından düz bir kutucuk vardı ve tırnakla kolayca açılıyordu. Kutucuğun içinde, makasla kabaca kesilmiş bir kadın resmi vardı; kadın yabancı gelmiyordu, ama nerede gördüğümü hatırlayamadım; belki annesi belki de karısıydı, hangisi olduğunu tahmin etmek benim için zordu. Ayrıca, önemli de değildi.

Otomatik tabancanın numarasını, pasaport numara-

sını not defterime kaydettim. Yerimden doğrulurken kemiklerimin çıtırdadığını hissettim.

Lizardi sordu :

«Ne zaman ölmüşler dersin?»

«Ne önemi var ki,» dedim.

Buradan bir an önce çıkmaktan başka birşey düşünmüyordum.

Tortuga'nın mermer masalarının üzerinde küçük sofraya tepsileri ve temiz sigara tablaları vardı. İlk kahvemi bitirmiş ikinci kahvemi önüme çekmek üzereydim. Yanımdaki masada oturan birinin Skoç aksanıyla İspanyolca konuştuğunu duydum.

McIver okumakta olduğu gazeteyi indirdi ve bana bakmadan içini çekti. Sonra La Prensa gazetesini dikkatle katlayarak peçete gibi kucağına koydu. Kahvesine bir şeker attı, sanki üstünde birşey varmış gibi, kaşığı silkeledi, sonra kahvesini karıştırdı. Başını kahve fincanından kaldırmadan konuştu :

«Nasıl gitti?»

«Birisi benden önce oraya gitmiş,» dedim. «Quinqueras ölmüş.»

Kaşığıyla daha yakından ilgilenirmiş gibi göründü.

«Peki, pilot?»

«O da ölmüş.»

«Bir tahminin var mı?»

«Yague. Başka kim olabilir ki? Ya da Detwiler. Ya da ikisi beraber. Hareketlerimi işin başından beri gözlüyorlar. Belki senin hareketlerin de kontrol altındadır.»

Detwiler, Flor Giral ve İngilizin arasında geçen konuşmayı tekrarlardım.

«İngiliz hergelesi Detwiler'e beni öldürmesini söylüyordu. Benim hakkımdaki her şeyi bildiklerine göre, seni de tanıyor olmalılar.»

«Şu İngiliz, resmini Carlton'un çekmecesinde gördüğün adam mı?»

«Evet, tıpkısı.»

«Bir katil mi dersin?»

«Nereden bilirim? Bütün bildiğim dünden bu yana bir hergelenin daha ortaya çıktığı. Güvenlik Kanadı'nın talimatını uygulamanı ve ikimizi de buradan aldırmanı tavsiye ederim.»

«Acele etme.»

Yüzüme anlayamadığım bir ifadeyle baktı.

«Pilotun kimliğini ortaya koyabilecek herhangi birşey var mıydı?»

Kahvemi karıştırdım.

«İspanyol pasaportu Guiterrez adında birine verilmiş. Onun İspanyol olduğunu sanmıyorum. Tabancasının seri numarasını aldım, ama bunun ne yararı olur bilemem. Şeker hastası olmalı. İnsülin buldum. Vallahi bunlardan neden söz ediyoruz anlamıyorum. Detwiler yeni elbisemde bir delik açmak istediği gibi, bir de Yague peşimde. Yague pek sevimli bir herif değil. Hem hiç hoşlanmadığım şu İngiliz hergelesi de var.»

Mclver sakın sakın durdu, sonra :

«Yague'nin Nuevo Rey'deki bürosuna girip kayıtlarına bir göz atmanı istiyorum,» dedi.

Kelimelerin üstüne basa basa :

«Cehenneme kadar yolun var,» dedim.

Mclver sırttı :

«Yague'nin bürosu binanın doğu kanadındadır. Bina eskiden tüccarlar kulübü olduğu için henüz pence-
relerinde demir parmaklık yok. Doğudaki pencere kolay-
lıkla açılır. Önde bir nöbetçi vardır. Binanın arka tara-
fında çalılıklardan ve ağaçlardan başka birşey yok. Hiç
sanmıyorum ama, bir alarm sistemi falan varsa, karan-
lıktan yararlanarak kolayca kaçabilirsin, çünkü seni giz-
leyebilecek doğal örtü çok. Bir çift eldivene ve bir ça-
kıya ihtiyacın olacak. Bu işi kıvırdın mı, artık geleceğe
güvenle bakabilirsin. Daha önce sana söylemek isteme-
miştim. Hazine Dairesi ile görüşmüştük. Securair yasa-
larına göre, bir yıllık maaşla, emeklilik için iki bin ster-
lin alabilecektin. Buna ek olarak, hakkındaki polis so-
ruşturması kalkacak ve bu işten kârlı çıkacaksın.»

«Eğer bu işten bir bütün olarak çıkabilirsem,» de-
dim. «Kirli işlerini yaptırmak için beni kandırmadığını
nereden bilirim?»

«Güvenlik Kanadı bu iş biter bitmez sana ödeme ya-
pılmasında ve ağzını sıkı tutman için de bol para veril-
mesinde ısrar ediyor. Ek güvenlik olarak da, senin baş-
ka bir ülkeye yerleşmenin uygun olacağı kanısında.»

«Peki, işi neden sen kendin yapmıyorsun?»

«Her şeyden önce senin kadar genç değilim. Ayır-
ca, öldürülecek olursam, Londra'da ölümümünden sen so-
rumlu tutulabilirsin. Anlıyorsun ya!»

«Bu işi yapacak kadar deli olduğumu düşünelim,»
dedim. «İstedğin nedir?»

«Carl Dobermeyer, Quinqueras ve pilot öldü ... De-

mek oluyor ki, Detwiler daima senden bir adım önde gidiyor. Elimize canlı tanık geçmemesi için, kanıtları ortadan kaldırıyor. Belge olarak kanıt bulmalıyız. Yague'nin dosyalarından Guiterrez hakkında bilgi. Cesetler uçaktan getirildiği zaman Cabeza de Buitre istasyonunda Miguel Guiterrez adında bir nöbetçi vardı. Güvenlik yasalarını çiğnediği için Yague tarafından yakalandı. Tutuklanmasına karşı koyduğu için Mart'ın birinde vuruldu. Dobermeyer'den rüşvet aldığı için Güvenlik Yasaları'na karşı gelmiş oldu. Gazeteler Dobermeyer'in ona neden rüşvet vermiş olduğundan söz etmediler. Bunu öğrenmek istiyorum. Guiterrez'in son günleri, soruşturmayı kaldığı yerden yürütmemize yardımcı olabilir. Ayrıca, Detwiler'in bu olayla ilgisini, bizden ne sakladığını aydınlığa kavuşturabilir. Eğer pilot, Guiterrez adındaki adamın pasaportunu almışsa, pilotun asıl pasaportunun Yague'nin bürosunda bulunması akla yakın.»

13

KAYIT BÜROSU, BİR KAYALIK ÜZERİNE KURULmuştu ve Nuevo Rey'in Montjuich ucundan limana bakan, şekilsiz yıldız biçimindeki çim bir sahayla çevrilmişti. Binanın duvarları yine yumuşak sarı taştandı ve binanın Tüccarlar Kulübü olarak kullanıldığı zamandan kalma eski park yeri hiç değişmemişti. Güneş altında yanan çim sahayı ve okyanustan esen hafif rüzgârla dalgalanan bayrağı görünce, içeride en kötü ihtimalle bir kokteyl parti verildiğini düşünebilirdiniz.

Sütunlu giriş kapısının üstünde asılı bezden bir sancakta 'Todo Por La Patria' kelimeleri yazılıydı ve silâhlı bir nöbetçi, taş basamaklara oturmuş avcunun içinden ağzına birşeyler atıştırıyordu. Çim sahadaki bayrak direğinin yanında normal büyüklükte bronzdan yapılmış bir insan heykeli vardı; heykelin kolu kalkmış, par-

mağıyla limanı gösteriyordu. Tabii bu heykel, Kaptan Don Eduardo Alvarez'in değildi.

Mclver'e verdiğim sözü yerine getirmek için henüz iki saatım vardı ve hava henüz kararmamıştı. Ne yapacağımı düşünmek için vaktim boldu. Tabii yapmaya karar verecek olursam. Bütün düşünebildiğim, yakalanırsam başıma neler gelebileceğiydi. İşin tehlikeli yönü olmadığını söyleyen sadece Mclver'di ... Detwiler'i gerektiğinde öldürmemin tehlikeli yanı olmadığını da yine Mclver söylemişti. Mclver'in güvenliğimle ne dereceye kadar ilgilendiğini kesinlikle söyleyemezdim. Alabileceğim tek tedbir, binayı, uzaktan olsun, baştan başa inceleyebilmektir. Mclver'den ayrıldıktan sonra otele dönmemiştim; cesaret edememiştim.

Yolun kenarına çektiğim arabada otururken başımda hasır bir şapka vardı ve dürbünü binanın verandasına ayarlamıştım. Tam bu sırada, yüzleri verandanın gölgesi altında pek belli olmayan iki kişi görüldü. Adamlardan biri, ayağının burnuyla nöbetçinin kışına dokundu. Nöbetçi elindekileri atarak ayağa fırladı ve tüfeğini omuzladı. Nöbetçiye tekmeleyen adam gün ışığına çıkınca kır saçları belli olmuş oldu; Yague. Öteki adamın gözünde siyah güneş gözlüğü ve arkasında parlak kırımızı ve sarı karışımı bir Hawaii gömleği vardı. Adam bir adım öne çıktı, Yague'ye birşeyler söyledi, sonra binanın batı kanadına doğru uzanan araba yolunda kayboldu. Bir dakika sonra gri renkli bir Citroen 2CV yola çıktı. La Prensa gazetesini yüzüme kaldırıp Detwiler'in yanımdan geçmesini bekledim. Yague tekrar binaya girdi.

Hava kararınca kadar yapabileceğim hiç birşey yoktu. Tortuga'ya döndüm, birkaç kadeh kanyak içerek saat yediye kadar oyalandım. Bu arada McIver'in gelip bu işten vazgeçmemi söylemesini umdum, ama boşunaydı. Sonunda, arabaya atladım, Barrio Chino'dan Paralelo'ya, oradan da Nuevo Rey'e çıktım.

Arabayı Kayıtlar Bürosu'ndan yüz yarda kadar geride, yolun ters tarafında bıraktım ve ağaçların arasından Büro'ya yaklaştım. Saat yedi buçuktu. Biraz aşağıda şehir, karanlıkta pırıl pırıldı. Büronun ışıkları yanmıyordu. Çim alanı çevreleyen alçak duvarın üzerinden aştım, beyaz bir Volkswagen'in yanından geçtim ve doğudaki pencerenin önünde durdum, sonra ellerimi gözlerime siper ederek içeriye baktım. Odada büyük bir çalışma masası, iki dosya dolabı ve iki sandalye vardı.

Parmaklarımın ucuyla camı yukarı doğru ittim. Gürültüsüzce kalktı. Ellerimle pencerenin pervazını tutup kendimi yukarı çektim ve bir bacağımı kaldırdım. Sonra olduğum gibi donup kaldım. Ayakkabımın pervaza sürtünmesi neredeyse nöbetçinin öksürüğünü duymama engel olacaktı. Yakalanacağım korkusuyla, rahatsız bir halde, başka zaman olsa dayanamayacağım kadar uzun süre durumumu bozmadım. Nöbetçinin öksürüğü bu kez biraz daha uzaktan gelince, içeri girdim, pencereyi kapadım, perdeyi çektim, elektrik fenerini yaktım, ama hemen söndürmek zorunda kaldım, çünkü bana tüm bina aydınlanmış gibi geldi.

Bu işi demokrasi uğruna yaptığımı düşündüm.

Önce masadan işe başladım.

Yague, görüldüğünden çok daha yöntemli çalışı-

yordu. Masanın üzerinde, ertesi güne bırakılmış sadece sigara tablasındaki izmaritler vardı.

Masanın iki üst gözü kilitliydi, aşağıdaki gözler de hemen hemen boş sayılırdı. Masanın alt gözlerini kapayarak dosya dolaplarından birine gittim, üst gözü çektim ve ortaya çıkan dosyaları karıştırmaya başladım. Dosyalar birer resim iliştilerle numaranmıştı ... Resimlerden bazıları yeniydi; bazıları büyük resimlerden, bazıları ise gazetelerden kesilmişti. Pasaportumdan çekilmiş olan benim resmim de bir dosyanın üzerindeydi ve hakkımdaki bütün kişisel bilgiler daktilo ile yazılmıştı. Adları karıştırdım: Arellanos, Tomas; Detwiler, Raymond Warren; Prendergast, Edward Alvarez. Adlar da alfabetik sıraya göre dizilmişti. Detwiler, New York Eyaletinin Buffalo şehrinde doğmuştu ve kırk dört yaşındaydı. Bu bilgi benim için yeni sayılırdı, çünkü Detwiler'in yaşını tahmin edememiştim.

Guterrez, Miguel, orta yaşlı, siyah saçlı, beyaz açık yakalı gömlek giymiş biriydi ve boynunda da altın zincirle küçük bir kutucuk asılmıştı ... tıpkı onu bulduğum gibi. Hakkındaki bilgilerin üzerinde kırmızı bir damga vardı : 'Tutuklamaya karşı koyduğu sırada vuruldu. İspanyol. Akrabası yok.'

Gözün arkasında, daha elime alır almaz tanıdığım iki büyük resim vardı. Solomon Bhoma'yı hemen tanıdım: resim, Londra'da McIver'in bana gösterdiği resmin eşiydi. İkinci resim, tahmin ettiğim gibi, yamyam suratlı İngilizin resmi değildi. Önce, Müfettiş Lim'in resmi sanmıştım, ama yüz çok yaşlıydı, ancak bir Çinli olduğu gerçektir; adamın arkasında yüksek yakalı, ber-

ber gömleğine benzeyen siyah ipekli bir ceket vardı. Evrensel olarak tanınan Başkan Mao'nun dışında tanıdığım tek Çinli Başbakan Chou En-Lai'ydi, ama bu adam Mr. Chou değildi.

Mclver'in istediği pasaportu biraz daha araştırabilirdim, ancak bu araştırmayı kendi çıkarım yönünden gerekli gördüğüm için, resimleri ve Guiterrez'in dosyasını ikiye katlayıp ceketimin iç cebine soktum ve araştırmamın burada bittiğine karar verdim. Eğer Mclver, pasaportu bulamadığım için kafa tutacak olursa, ne yapması gerektiğini kolaylıkla söyleyebilirdim.

Dosya dolabının gözünü kapayıp elektrik fenerini söndürdükten sonra pencereye döndüm. Bu sırada bir ses İspanyolca sordu :

«Kim var orada?»

Ağzımdan nefes alarak sesimi çıkarmadan durdum. Sol tarafımdaki duvarın kenarından bir 'klik' sesi duyuldu ve yerdeki halı aydınlandı.

Kendime güzel bir tekme yapıştırabilirdim. Sekiz yıl polis olarak çalıştıktan sonra, Yague gibi birinin karakterinde yanılmamam gerekirdi; Yague'nin, kendisi için böylesine değerli olan belgeleri korumak üzere bürosunda yatabileceğini tahmin etmeliydim!

Yague'nin sesi yine hırladı :

«Ya cevap verirsin, ya da ateş ederim.»

Yague'nin elinde bir maden parıltısı vardı.

«Benim,» dedim. «Soy yo.»

Yague'nin eli hareket edince oda birden aydınlandı. Yague ağır ağır yaklaştı. Hergele çıplak ayakla bile uzun boyluydu. Gözlerinde gözlük olmadığı zaman, ba-

kışları daha berrak, daha genç, daha acımasızdı. Yüzüme dikkatle baktı ve yumuşak sesle adımı söyledi. Sonra dirseği kalktı, kolu indi, sağ gözümün kenarına soğuk birşey indi. Yapılacak en akıllı şey yere yuvarlanmak olacaktı, ben de öyle yaptım. Bacaklarının arasından, açık yatak odasının kapısını görebiliyordum. Öfkeyle bunun McIver'in hatası olduğunu düşündüm. McIver böyle birşeyi tahmin etmeliydi.

«Seni kim gönderdi?»

«Kimse...»

Hızlı ve ağır birşey mideme çarpınca soluğumun kesildiğini hissettim. Gözlerimi kaldırıp baktığımda Guiterrez dosyasıyla resimleri elinde gördüm. O an belki onu mıhlalayabilirdim; ama bu düşünce kafama saplandığı sırada, Yague, 38'liği cebimden aldı, dosyayı ve resimleri yine dosya dolabına koydu. Sonra omzunun üzerinden hırladı :

«Kalk ayağa.»

Yatak odasından çıktı ve ayaklarımın dibine bir paket kâğıt mendil attı.

«Yüzünü sil. Haliya dikkat et.»

Yague pijamasının üstüne yeşil ipekli bir sabahlık giymişti, ayakları hâlâ çıplaktı, ama gözlüğünü takmıştı. Yüzümün kanını temizlerken beni izledi, sonra bir sandalye yakaladı, yere çarparak çalışma masasının önüne koydu :

«Otur.»

Burnumun kanını silerek oturdum; kan görünce yumuşayacağını umdum; ne yazık ki yararı olmadı. Yague, yassı bir Rhumbo sigarasını yaktı, iki dosya dolabının

arasındaki duvara dayandı, ama elinin birini sabahlığının cebinden çıkarmıyordu. Tabancamı dosya dolaplarından birinin üstüne koydu, küçük parmağıyla fırıldak gibi çevirirken gözlerini benden ayırmadı.

«Bir mesele olup çıktınız, Mr. Prendergast. Önce, Devlet'in bir tutuklusuyla yasa dışı görüşme yapmak için adamlarımdan birine rüşvet verdiniz ve dolaylı olarak yaşlı bir garsonun ölümüne sebep oldunuz, şimdi de yasak bilgileri temin etmek üzere büroma girdiniz. İstedğiniz bilgiler için bize başvurmanızı söylemiştim ... resmen başvurmak size çok mu zor geliyor? Yoksa, Mr. Prendergast, görüldüğünüz gibi olmamanız mümkün mü?»

Telefona baktım.

«Eğer tutukluysam, Senor Yague, İngiliz Konsolosluğu'nun durumdan haberi olması gerekir.»

«Cebelitarık'taki şimdiki durumu göz önüne alırsak, Mr. Prendergast, İngiliz Konsolosluğu'nun artık var olup olmadığından bile emin değilim.»

Sigarasını sol eline geçirdi. İpek sabahlığının cebi, bir ağırlıkla sarktı.

«Fakat Guiterrez... Guiterrez hakkında bilgi mi istiyorsunuz? Evet mi? Pekâlâ. Not alabilirsiniz.»

Kımıldamadım. Yague kendi kendine sırtarak dosya dolabının alt gözünü çekti, bir defterden kopardığı yaprakları kalemle birlikte masanın üzerine koydu. Parmaklarıyla işaret etti.

«Not almanız için. Steno biliyordunuz, değil mi, Mr. Prendergast?»

Kalemi parmaklarımin arasında çevirerek yüzüne

baktım, ama cevap vermedim. Yague yine eski yerini aldı ve Rhumbo sigarasından derin bir nefes çekti.

«Cesetler Cabeza istasyonuna getirildiğinde Guiterrez nöbetçiydi. Sabahleyin etrafa bol bol para saçıyor-du; kendisine ödediğimiz maaştan fazlasını. Kumarda kazandığını söyledi. Mentira! Yalan. Parayı Dobermeyer'den almıştı. Dobermeyer ona rüşvet vermişti. Bunu mu öğrenmek istiyordun?»

Gözlerini kısarak sigarasını ağır ağır içti. Gülümsemesi öylesine hafifti ki hayal gördüğümü sandım.

«Hayır, bunu öğrenmek istemiyordun, çünkü sizin McIver'inizi bunu nasılsa biliyor. Evet, Mr. McIver'den haberim var. Gerçeği bilmek istersiniz. Bütün gazeteciler gerçeği öğrenmek isterler. Muy bien, işte gerçek.»

Sigarasından bir nefes çekti, ağzından saldığı du-manların arasından konuşuncaya kadar bana saatlar geçmiş gibi geldi.

«Şubat yirmiyedi. On gün önce. Madrid'den talimat almıştım ve Mart ayının birinde, Cabeza de Buitre'de bir kaza olacaktı. Bu kaza, sizin ve Amerikalı dostunuz Detwiler'in buraya gelmenize neden olan uçak kazasıydı. Evet, Mr. Prendergast, başka bir deyimle, bu bir kaza değildi.»

Bir an sustu, sonra sözünü sürdürdü :

«Kazanın doğrulanması üzerine, güvenebileceğim adamlarla birlikte hemen kaza yerine koşacaktım. Guiterrez, güvenerek yanıma aldığım adamlardan biriydi. Dört ceset bulacağım söylenmişti. Bir Çinli, bir Afrikalı, iki Avrupalı. Avrupalılar pilotla pilot yardımcısıydı... Hiç değilse öyle olmaları gerekirdi. Diğer iki kişinin kim-

likleri bilinmiyordu. Onlara yeni kimlik, pasaport ve belgeler sağlayacaktım, bu belgeler yangından iyice karmış olacaktı, ama okunabilecekti. Kimlikleri basına Formosalı Mr. David Tsui-chung ve Zambialı Mr. Canute McKenzie olarak açıkladım. Fazla meraklanmasından önce... Dobermeyer'e verdiğimiz adlar bunlardı. Eğer cesetler kazada yeteri kadar parçalanmamışsa, Dobermeyer gibi burnunu her işe sokan gazetecilerin görmele-ri ihtimaline karşı, cesetleri tanınmayacak şekilde parçalamak emrini aldım. Cesetler Cabeza istasyonuna getirildikleri gece tanınmayacak şekilde parçalandılar. Guiterrez bu olayı gördü. Adamlarımız genellikle, görmemeleri gereken şey hakkında ağızlarını sıkı tutmaları için iyi para alırlar. Guiterrez'in daha önce Dobermeyer'i Canaletas otelinde görmüş olduğundan haberim yoktu. Guiterrez, Dobermeyer' in uçak kazasıyla ilgilendiğini bildiği ve işin içinde para kokusu da sezdiği için, hemen Dobermeyer'e koştu ve Cabeza istasyonunda olanları anlattı. Dobermeyer duyduklarını gazetesine, New York Chronicle gazetesine bildirdi. Gazetenin yazısını Fransa'ya kaçırdı ve oradan Amerika'ya gönderdi. Sonra da Guiterrez'e iki yüz dolar vererek, cesetlerin resimlerini çekerken başka tarafa bakmasını söyledi. Guiterrez'den gerçeği öğrendik ve Dobermeyer'i Nuevo Rey'deki evinde tutuklamak üzere gittik. Dobermeyer işi bilmezlikten geldi. Kamerayı ve ağırandisman malzemesini bulduk, evet. Fakat çekilen filmi bulamadık. Tabii baskısı da yoktu. Birkaç gün bekledik; resimleri göndermiş olması ihtimaline karşı New York Chronicle gazetesini okumak için. Eğer resimleri gönderebilmişse, onu eli-

mizde tutmanın bir anlamı kalmayacak, serbest bırakmak zorunda kalacaktık. Gazete resimleri basmadı. Demek ki Dobermeyer resimleri gönderememişti. Bu nedenle tekrar araştırdık. Ama yine de bulamadık. Biri - Senorita Echaverria, ya da aptal ihtiyar Tomas belki - evine ulaşmamızdan önce onu uyarmış olacak. Resimlerin filmlerini evinde bir yere saklamıştı. Onu rahat bıraktık. Hatta Senorita Echaverria'yı yine evine bakması için serbest bıraktık. Onu ziyaret ettim; her yolu deneyerek kandırmaya çalıştım. Fakat dayanıklı bir ülkücüydü. Belki de büyük bir hikâyenin üstünde oturduğunu sanıyordu. Ya da CIA ajanı olabilirdi. CIA her yere burnunu sokar değil mi? Kim bilir? Zaman kaybından başka birşey değildi. Sonra sen gelince, çok çabuk davranmak zorundaydık. Kadın bize kolaylık gösterdi. Dün seni kilisenin dışında bırakıp gitmesinden beş dakika sonra yakaladık ve çantasında .38'lik bir tabanca bulduk.»

Onun yerine sözü tamamladım :

«Ve o tabancayla Dobermeyer'i vurdun.»

Ellerini cebinden çıkarmadan omuzlarını kaldırıp indirdi.

«Dobermeyer'in sana birşeyler anlatmasına izin veremezdik... Öyle değil mi?»

«Peki, Miss Echaverria ne oldu?»

«Dobermeyer'i öldürmekten sanık olarak tutuklandı.»

«Elbette,» dedim.

Birden dışarıda park etmiş olan beyaz Volkswagen'i hatırladım.

«Pilotla Quinqueras'ı da herhalde sen öldürdün değil mi?»

«Bir helikopter arabadan daha hızlıdır, Mr. Prendergast. Quinqueras bir Basque teröristiydi, nasılsa ölüm cezasına çarptırılacaktı. Ayrıca, pilotun hemen öldürülmesi de öncelik taşıyordu.»

«Pilotu neden öldürmeniz gerekiyordu?»

«İşin tamamlanması yönünden. Eski zamanlarda, bilirsiniz, Mısır Firavunu öldüğünde hazinesiyle birlikte gömülür ve hazineyi gömen köleler sonradan öldürülürdü. Cabeza kazasının sırrını gömmek için, pilotu da gömmek zorundaydık.»

«Cabeza kazasının gizli bir yönü mü var?»

Omuz silkti :

«Anlayışınızın dışında kalır sanırım. Belki ben bile anlayamam.»

«Neden bunları bana anlatıyorsun?»

«Neden mi?»

Duvarın yanından ayrıldı, masaya dayanarak yüzünü yüzüme yaklaştırdı.

«Sahi sen bu kadar saf mısın?»

«Ne demek istiyorsun?»

«Bundan çok daha önce tabancana sarılacağını ummuştum. Fakat hayır. İngiliz saflığı tehlikeyi sezemez. Bu hikâyeyi anlatmamın nedeni, Mr. Prendergast, içinde bulunduğumuz koşullarda, hiç değilse merakınızı gidermektir. Anladınız mı?»

Eli cebinden tabancayla beraber çıktı ve kalçasının üzerinde durdu. İşaret parmağının tırnağını sabırlı bir tavırla tetik korkuluğuna vurdu.

Sesimin bu kadar boğuk çıkacağını tahmin etmemiştim :

«Nasıl koşullar? Ne yapacaksın?»

Omuz silkti.

«Ne yapabilirim ki? Size söylediklerimin hepsi sınıflandırılmış bilgiler. İşimi kaybedebilirim, sizi sağ bırakacak olursam, tabii. Cabeza'nın sırrını gömmek için sizi de gömmeliyim!»

İspanyol gururuyla başa çıkmak mümkün değildir. Yague konuşurken sol eliyle bana doğru uzanıyordu. Benden öylesine emindi, hiç zorluk çıkarmayacağıma öylesine inanıyordu ki, beni hemen oracıkta öldürecek yerde, halısı kirlenmesin diye başka bir yerde öldürmeyi tasarlıyordu. Ayağa kalkmama yardım etmek için olacak, sol elini koltuğumun altına soktu.

Elime başka fırsatın geçmeyeceği gerçektir. Fırsatı kaçırmak istemedim.

Sandalyeden kalkarken ayağımı kaldırdım ve hayatım boyunca yapmadığım bir şekilde, çıplak, kemikli ayağının üstüne var gücümle vurdum. Etki korkunçtu. Duyduğu acı, kafasına balyoz yemiş öküz gibi, onu yarı felce uğrattı; otomatik tabanca parmağı gerilince ateş aldı ve yere bir kurşun saplandı. Kolumu iyice geri çektim, bütün gücümle suratının ortasına bir yumruk yerleştirdim. Burnundan kan boşanmasını zevkle seyrettim, sonra dosya dolabının üzerindeki .38'liğimi kaptığım gibi soluğu dışarıda aldım.

Silah sesi nöbetçiyi umduğumdan daha çabuk harekete geçirmişti. Kapıdan mehtapla aydınlanmış hole fırladım ve nöbetçinin süngüsünün önüne düştüm. Sün-

günün kenarı yanağımlı çizdi. Yumruğumu şiddetle salladım ve kırılan kemik sesini, tüfeğın yerdeki takırtısını, nöbetçinin yuvarlanan vücudunun tok gürültüsünü duydum. Parlak cilalı zemin üzerinde yarı kayarak yarı koşarak bir solukta aldım, basamaklara aldırmadan çakılların üzerine atladım, ne kendi arabama gidecek ne de uyuz keçi McIver'in tavsiyesine uyarak ağaçların arasından kaçacak zamanım olmadığından, anahtarların üzerinde olmasına dua ederek beyaz Volkswagen'e koştum. Kontak anahtarı yerindeydi. Motoru çalıştırdım, geri manevrayla yola çıktım ve gaza basıp kendi arabamın yanından uçarcasına geçtim, sonra hızımı kesmeden virajı aldım.

Peşimden ne bağışmalar ne de silah sesleri duyuldu; nöbetçi muhtemelen Yague'nin ayağını tedavi ediyor ve Yague de her tarafa telefon ederek Nuevo Rey ile Paralelo yolunu kesmeleri için emir veriyordu. Böyle olabileceğini tahmin etmiştim. Volkswagen'i Paralelo'nun bir blok kadar batısında bıraktım, Paseo de Colon'a giden bir tramvaya atladım.

Tahminimde yanılmamışım. İki Land-Rover yol ayırımında bekliyordu; fakat tramvaya aldıran olmadı. Paseo de Colon'da tramvaydan indim ve Cataluna'ya gitmek üzere Rambla'yı çabuk çabuk yürüyerek geçtim.

Titriyordum, ama titremem yaptıklarımın korkusundan değildi; bu işin içinde iki milyon külçe altından ya da polisin Euzkadi ile uğraşmasından daha büyük şeyler olduğunu ilk kez kavriyordum. Bu, hem daha kötü, hem de daha büyüktü; bütün Çin'i kapsamına alıyordu. Yague'nin dosya dolabındaki anlaşılmaz resimler ora-

ya kaza ile gitmemişti. Hem Dobermeyer o isimleri haritasının üstüne neden işaretlemişti? Tushantzu Rafine-rileri. Tarim Çölü güdümlü menzili, Ala Tau Dağları?

En son gitmek istediğim yer otel olabilirdi. Yaralıydım, korkuyordum, tehlike iyice artmıştı; belki bu işte tek kârım olacak Alvarez Parşömeni'ni almadan hiç bir yere gidemezdim. Yapacağım bu küçük işin zevkini çıkarmak hiç de kolay değildi. Odamın ışığını yakar yakmaz, aradaki kapı açıldı ve Detwiler içeriye girdi.

14

DETWILER'İN DE, PATRONU ÇİNLİLER GİBİ, YÜZÜNDEN BİRŞEY OKUMAK İMKÂNSIZDI. ELİMDEKİ TABANCA-DAN YÜZÜMDEKİ YARA İZLERİNE KADAR, BENİ TEPEDEN TIRNAĞA SÜZEN GÖZLERİNDEN BİRŞEY ANLAŞILMIYORDU.

Yumuşak sesle :

«Que pasa?» diye sordu. «N'oluyor?»

Odama girerken, Detwiler şöyle dursun, bütün Barcelona'yı ayağa kaldırabilecek kadar gürültü yaptığımı hiç farketmedim. Tek birşey düşünüyordum; eğer Yague şehir istasyonlarına telefon etmişse, mutlak Amerikalıya da telefon etmişti. Bu düşünceyle tabancamın namlusunu Detwiler'e çevirmiş ve Edward Alvarez Prendergast'ı işin başından beri küçümsemekle çok yanıldığını anlatmak istemiştim.

Kendimi zorlayarak konuşurken tabancamın namlusuyla işaret ettim :

«Geri. Duvarın yanına kadar çekil. Ellerini kemerinden sok ve takımlarını tut. Çabuk!»

Detwiler'in kendine olan güveni bir an sarsılır gibi oldu, ama ağır hareketlerle söylediğimi yaptı. Namluyu üzerinden ayırmadan yere diz çöküp, bavulu karyolarının altından çektim ve Alvarez Parşömeni'ni ceketimin iç cebine soktum, sonra doğrulup karşısına dikildim. Elim titriyordu, ama yapabileceğim birşey yoktu. Bu dakika, McIver'in Londra'da bana öldürmemi tavsiye ettiğinde kafasında tasarladığı andı, işe girdiğimden beri kaçındığım dakikaydı. O zaman bu tavsiyeyi kabullenmemiştim, şimdi de kabullenemiyordum. Fakat Detwiler'i öldürmezsem, Mandine'i Bonaparte caddesinde öldürdüğü gibi, daha Rambla'ya ulaşmadan sırtıma kurşunu yapıştıracaktı. Ama onu öldürecek olursam, bu otelden dışarıya çıkamayacaktım. Bu varsayımların ilk cevabı, onu hemen öldürmek ve otelden çıkma şansımı denemektir. Ama yapmak, söylemek kadar kolay değildi. Amerikalıları sevdiğim bir yana, McIver'in söylediği gibi Amerikalıyı öldürmem için, çok daha sağlam kanıtlara ihtiyacım vardı. Adamı öldüreceksam, kendini savunma hakkı vermeliydim.

«Bu tetiği neden çekeceğimi anlatacak zamanım yok,» dedim. «Ama Mandine'i öldürdüğünden beri günlerinin sayılı olduğunu söylememde bir sakınca göremiyorum. İngilizler Kızıl Çin hesabına çalıştığını biliyorlar. Bu bilgi Amerikalılara aktarıldığında sonuç, şim-

di olacıklardan daha kötü olamaz. Gerçekte, CIA'yı pek hoş olmayan bir işten kurtarmış sayılırım.»

Detwiler, yüzünü buruşturarak başını hafifçe eğdi.

«Beni takımlarımı tutarken mi vuracaksın?»

«Ellerini çıkarabilirsin. Ama saçmalık yapayım deme.»

Detwiler ellerini çıkardı ve bileklerini bükerek çıtırdattı.

«Konuşabilir miyim? Çok kısa olacak.»

Carmen Echaverria'nın bana tanıdığı süre kadarını tanıdım.

«Bir dakikan var.»

«Teşekkür ederim.»

Başını yana eğerek bana doğru yürürken :

«Tanrının cezası serseri,» diye soludu. «Baş belâsı mısın, Ed?.. Yedi yıl...»

Parmağını yüzüme doğru salladı.

«... yedi yıl Amerikan Hava Kuvvetlerinde, haber-alma servisinde çalıştım. Sicilim düzgündür. Sonra üç yıl CIA'da hep başarılıydım. Beraber çalışacağım adamları hep kendim seçtim. Ama beni dünyanın bu kırık dökük ülkesinde bırakırsan, ne kazanırsın? Veto hakkı yok. Olanı alırsın. Ben de seni aldım.»

Hemen cevabı yapıştırdım :

«Beni istedin. Beni seçtin. Beni istedin çünkü gizlemek istediğin birşeyler vardı ve benim casusluk işlerinde tecrübem yoktu. Tecrübeli bir insanla çalışmak işine gelmezdi. Bana ilk söylediğin söz, soruşturmaya burnumu sokmamam oldu, unuttun mu? Bana sır ver-

medin. Yapacak iş de vermiyordun. Beni küçümsedin ve işte ücreti.»

Detwiler yüzü kıpkırmızı :

«Seni küçümsedim,» dedi. «Sana bu kadar kolaylıkla yaklaşılabileceğini kavrayamadım. Durum, sana iki gün önce söylediğim gibi hiç değişmeden olduğu gibi duruyor. Mandine'ı alt etmek üzere gönderildim. Onu alt ettim. Cabeza'da uçak kazası olduğu zaman, Secuir kurallarına göre işin soruşturmasını bir İngiliz ajanıyla birlikte yürütmem gerekiyordu, bana seni yolladılar. Sana şöyle bir baktığımda iş olmadığını anladım - bunu herkes anlayabilirdi - ama yapabileceğim birşey yoktu. Seninle çalışmak zorundaydım. İngilizlerin görüşüne göre, Levine'nin ölümü üzerine toplumu yatıştırmak polisin göreviydi, sonuç olarak gönderdikleri ajanın iyi ya da kötü olması onları ilgilendirmiyordu.»

«Söylediklerinin tek kelimesine inanmıyorum.»

«Elbette inanmazsın. Çünkü aldatıldın.»

«Demokrasiyi satmak üzere olan bir Amerikalı tarafından satılmaktansa, İngiliz Casusluk Örgütü tarafından satılmayı tercih ederim.»

«Neden söz ediyorsun sen?»

«Sözünü ettiğim...»

Detwiler birden :

«Sus!» diye tısladı.

Sonra dikkatle dinledi.

Ben de dinledim. Lobide koşuşan ayak sesleri yukarı kadar geliyordu.

Detwiler dik dik suratıma baktı.

«Polis. Gene ne haltlar karıştırdın?»

«Polis mi?»

Başımı şaşkınlıkla salladım.

Yague'nin ayağını ezip bürosundan kaçtığımdan bu yana daha yirmi dakika geçmemiş olduğuna incil, ya da herhangi kutsal bir kitap üzerine yemin etmeye hazırdım. Odamın kapısı hızla açıldığında onun arkamda durduğunu âdeta hissettim; sonra Detwiler'e haykırdım :

«Hergele... Biliyordun... Beni oyaladın.»

Son bir gayretle belimi yay gibi gerdim ve dirseklerimle belkemiğimi korumaya çalıştım. Tabancayı kullanmayı hiç düşünmemiştim; zaten yeteri kadar hızlı hareket etmem imkânsızdı. Tanrı bilir hangi akla hizmet ederek balkon kapısına doğru fırladım, ama Detwiler süratle balkon kapısının önüne geçti.

«Ağır ol, ağır ol, amigo.» diye mırıldandı. «Ver şu tabancayı bana.»

Sonra birkaç şeyi bir arada duydum: Detwiler'in sesi, «Escucheme, Senor Yague, que...» «Affedersiniz...» Sonra Detwiler'in haykırması, «Atras!» Daha sonra arka arkaya atılan iki el silah ve arkamda bir vücudun yere yuvarlanması, aynı anda tanıdık bir sesin kükremesi: «Önümden çekil, Prendergast!»

Döndüm, karyolanın ucundan dışarı uzanmış Yague'nin mavi pantolonlu bacaklarına takıldım ve kapıya doğru tökezlendim. Bu sırada, McIver'in elinde tabanca, göğsünde kanlı bir delik, kapıdan geriye doğru kaydığını ve aydınlık lobiye yıkıldığını gördüm. Yague ile birlikte odaya giren nöbetçi ağzı bir karış açılmış, şefi-

nin cesedine bakıyordu. Bir el kolumu kavradı ve beni kapıya doğru itti. Sonra Detwiler'in sesini duydum :

«Ön kapıdan, çabuk. Araba bekliyor. Kımılada biraz!»

Detwiler fırlayıp yanımdan geçerek koridorda koşmaya başladı. Ben salaklar gibi durmuş, McIver'in kanlı göğsüne bakıyor, şimdi kiminle çalışacağımı ve havaya giden dört bin sterlini düşünüyordum. Detwiler bu sırada yangın mendivenlerinin kapısına ulaşmış, kapıyı bir çekişte açmış beni bekliyordu. Durduğumu görünce başıyla koşturmayı işaret etti. Detwiler'e yetiştiğimde, o ilk merdivenin yarısını inmişti bile. İstemeyerek arkasından koştum; nasılsa kimseyi vurmamıştım. Detwiler basamakları ikişer ikişer iniyordu. Caddeye ulaştık; Detwiler kapıyı açmak için zorlarken ayakları kayıyordu; kapıyı araladığı an basamaklar ay ışığıyla aydınlanıverdi. Kendimizi gecenin serinliğine attık, birkaç basamak daha indik, dolu çöp tenekelerinin yanından geçtik ve San Jose ile de Los Estudios arasındaki Rambla'ya açılan araba yolundan yürüdük.

«Bir araba demiştin,» dedim. «Araba falan göremiyorum.»

Detwiler soludu :

«Dostların için.»

Birden kendi tabancamın namlusunu çenemin altında hissettim, sonra Detwiler'in acı sesini duydum :

«Biraz önce öldürdüğüm şu adam... seni tanıyordu.»

«Elbette tanıyordu. Emniyet Amiri McIver. Aynı insanlar hesabına çalışıyoruz.»

«A-6 mı?»

«Sana söyledim, İngiliz Özel Örgütü adına.»

Tabancanın namlusu çenemin altında titredi. Parmaklarımın ucuna yükselmek zorunda kaldım.

«İngiliz ne? Bundan sonra ne söylersem onu yapacaksın. Arkanı dön, hızlı hızlı yürü ve hiç durma. Haydi, kımılda.»

Paseo de Colon'daki Büyük Postane'ye çıkan Via Layetana'ya paralel uzanan daracık. Puertaferri'si Cadde-sindeydik. Bana göre, polisten kaçmanın en iyi yolu, Rambla'da kalabalığa karışmak, belki Conde del Asalto'dan Paralelo'ya çıkarak birkaç gün saklanmaktı. Tabii bu düşünce zinciri, Detwiler'in de polisten kaçtığı düşünülecek olursa doğruduydu. Beni de öldürmesi gerektiğine karar vermiş olabilirdi, hem o 'Renk verecek olursa temizlerim,' dememiş miydi? Eh, benim ve McIver'in İngiliz Özel Örgütü'nden olduğumuz ortaya çıktığına göre, renk vermiş olmalıydım. Barcelona'da bir adamı öldürmek için Rambla ve Layetana arasındaki küçük ve daracık sokaklardan daha uygun çok az yer olabilirdi.

Böyle olduğu halde, kaçmayı denemedim. Eğer ölüm kaçınılmaz bir gerçekse, kahramanlık taslamakta anlam yoktu. Her ne olursa olsun ölümümü hızlandırmamın da bir anlamı olamazdı.

Hiç bir ara sokakta durmadığımız halde, ölümün benden uzaklaşmış olabileceğini bir an bile düşünmedim. Detwiler hakkında öğrendiğim birşey varsa, o da, onun son derece sabırlı olmasıydı. Karanlıkta yolumuza devam ettik, sağa döndük, Büyük Postane'nin yüksek duvarlarının ve üzerinde 'No Se Permite Fijar Carteles (zarfla para göndermek yasaktır)' yazılı tabelanın

altından yürüdük ve Büyük Postane'nin merdivenlerinde durduk.

Detwiler :

«Dur,» dedi.

Bir at gibi baş eğerek durdum.

«Bana ceketini ver.»

Ceketimi verdim. Hawaii gömleğini saklamak için istemiş olacaktı... Ceket giydikten sonra tabancayı cebine soktu.

«Ceketin cebindeki Parşömen'e dikkat etmeni isteyeceğim. Benim için manevî değeri var.»

Detwiler :

«Bu merdivenlerden çıkacağız,» dedi. «Bir tel çekeceğiz. McIver denen adamın benim hakkımda sana bazı şeyler söylediğini sanıyorum. Sırf senin güvenliğin yönünden, kolaylıkla öldürülebileceğimi söylemiş olmalı. İçeri girdiğimizde ters bir hareket yapacak olursan seni gebertirim. İçeride iki polis olacak. Onlara aldırmayacaksın. Onlara aldırmamakta güçlük çekersen, Mandine'i düşün. Tamam mı?»

Başım la evetledim.

Yeşil üniformalı iki polis döner kapının hemen önünde duruyordu. Telgraf gişesine doğru yürürken bize bakmadılar bile. Detwiler, bir dakika dikkatle yüzüme baktı, sanki tehdidini bakışlarıyla tazelemek istemiş gibiydi. Sonra kalemi aldı ve soğukkanlılıkla yazmaya başladı.

Telgrafın kime çekildiğini bilmiyordum, ama memurun kelimeleri saymadan önce, 'Masnou' dediğini

duydum. Detwiler telgrafın parasını ödedi, koluma girdi ve polislerin önünden geçerek merdiveni indik.

Paseo de Colon'a döndük. Gene, polisle aramıza yeteri kadar uzaklık koymak istiyorsak, yanlış yöne gittiğimizi düşündüm. Estacion Francia geride kalıyordu ve yanılmıyorsa, Paris Ekspresi her gece bu saatte kalıyordu. Bir polisi öldürmek ağır bir suçtu; hele Seguridad Nacional'a bağlı yüksek rütbeli bir polisi öldürdükten sonra burada kalmak aptallıktan başka birşey olamazdı. Bir an önce ülkeden çıkmamız gerekirdi.

Omzumun üzerinden :

«McIver'i öldürmeni anlarım, ama Yague'yi neden öldürdün?» diye sordum.

Tabancanın namlusunun sırtımı dürtmesi aldığım tek cevap oldu.

Paseo de Colon daha büyük ve boş görünüyordu; ayak seslerimiz yankı yapıyordu. Sanki bütün şehir ka- buğuna çekilmiş, bizi polisle baş başa bırakmıştı. Neden- se görünürde polis falan yoktu. Yoldaki tek araç, Rambla Santa Monica'ya giden tramvaydı. Rıhtım mey- danı da karanlıktı, tramvay rayları ay ışığında pırıl pırıl parlıyordu. Denizden nemli bir rüzgâr esiyordu. Sula- rın rıhtımın altına çarptığı duyulabiliyordu ve birkaç ge- mi karanlıkta halatlarına asılırken, halatlar gıcır gıcır ötüyordu.

Rıhtımdaki vapurların dışında, taş iskele- ye bağlı olan tek tekne, eski bir tüccar barkosu olan Ysabel'di ve Detwiler daha önce Ysabel'i ziyaret etmişti. Yanıl- mış olabileceğimi düşünerek etrafıma bakındım ve Det- wiler'in benden saklamış olabileceği bir sürat teknesi

araştırdım. Detwiler, karanlıkta elini uzatıp halatı yoklayınca :

«Ciddî misin?» dedim. «Bu tekne on sekizinci yüzyıldan beri denize açılmamıştır.»

«Kapa çeneni.»

Arkasından fısıldadım :

«Kim kürek çekecek? Yoksa kıçtan takma bir motor mu hazırladın?»

«Kapa çeneni dedim. Sende benim yaptığımı yap.»

Ayakkabısının burnunu bir yere çarpınca acıyla inledi. Bacaklarını kaldırırken topukları sarı korkuluğa çarptı. Yavaş yavaş kendisini yukarı çekti ve güverteye atladı. Şiddetle soluduğunu duydum. Sonra aceleyle bana fısıldadı :

«Haydi, sıra sende.»

Avuçlarıma tükürdüm, dizlerime sildim, halatı kavradım ve kendimi ileri doğru bıraktım. Ayaklarım sertçe çarptı. Ayakkabımın burnu, tahtaya çarpan kurşun gibi gürültülü bir ses çıkardı. Bir an için halata asılı kaldım. Üç metre altımdaki suların tekneye çarpışını dinledim. Sonra bir bacağımı kaldırdım, küpeşte parmaklığını ıskaladım ve tekrar halata asılı kaldım. Üçüncü denememde Detwiler ayağımı yakaladı; öteki ayağımla neredeyse yüzünü dağıtıyordum. Detwiler, bu kez belimden kavradı ve beni güverteye çekti.

«Ayakkabılarını çıkar, çok fazla gürültü yapıyorsun.»

Barkonun tam ortasında duruyorduk. Kıç ve ön güverteler her iki tarafımızda üçer metre yüksekte kalıyordu. Kaptan Don Eduardo Alvarez'in Houssa ülkesine

böyle bir gemiyle mi gitmek istediğini merakla düşündüm. Sırası mıydı?

Okyanus rüzgârı serindi.

«Nerede yatacağız?»

«Kaptan kamarasında, başka nerede olabilir?»

Geminin kış tarafındaki kaptan kamarasında bir sandalye ve uzun, meşe bir masadan başka mobilya yoktu. Öylesine karanlıktı hiç hiç birşey seçemiyordum. Parmaklarımı meşe masaya dayayıp durdum ve el yordamıyla oturacak birşey bulmaya çalıştım. Kamara rutubet ve çürümüş tahta kokuyordu. Hemen aklıma sıçanlar geldi. Detwiler'in yüzü bir kibrit ışığında aydınlandı ve sigarasının ateşi yere kadar indi. Döşemeye diz çökmüş, fare gibi birşeyi çekiştirip duruyordu. Biraz sonra çivi sökölmesini andırır bir ses duyuldu.

«Ne yapıyorsun?»

«Benimle gel.»

Karanlık olmasına rağmen gözden kaybolduğunu anladım, onun ayaklarımın altında bir yerde yürüdüğünü işitiyordum. Detwiler, döşemenin iki tahtasını sökmüş, otuz santimlik bir delik açmıştı. Burayı gündüzden hazırlamış olacaktı; elinin neden kanamış olduğu şimdi anlaşılıyordu.

Bir CIA ajanının yaptıklarını eleştirmek bana düşmezdi, özellikle bu ajan başarılı bir ajan olursa. Delikten indikten sonra Detwiler, küçük bir tel parçasıyla, yerinden çıkardığı tahtaları yeniden, sanki hiç dokunulmamış gibi yerine oturttu. Burasını bir gizlenme yeri olarak hazırlamış, kanyak, sigara, çikolata depolamıştı; yedek bir 38'likle birkaç kutu yedek mermi de sağ-

lamayı unutmamıştı. Fakat neden böylesine garip bir gizlenme yeri seçtiğini bir türlü anlayamıyordum.

«Keklik gibiyiz,» dedim. «Biraz önce fazla gürültüden söz etmiştin. Peki, buradan nasıl çıkacağız?»

Detwiler, tabanca kurşunlarının rutubetten bozulup bozulmadıklarını incelerken :

«Rahatsız bir yer,» dedi. «Fakat yeşilli küçük adamlar koşarak geldiklerinde, sırtımın denize dönük olmasını tercih ederim. Çikolata ister misin?»

Bir parça Cocos Advocaat aldım.

«Yague'yi neden öldürdüğünü hâlâ söylemedin. Senin onunla çalıştığını sanıyordum. Bugün öğleden sonra seni, bürosundan çıkarken gördüm.»

«Sorgu, hepsi bu kadar. Benim gazeteci olarak gelmiş bir CIA ajanı olduğumu biliyordu. Eğer bir gazeteci olsaydım, beni de Dobermeyer'i öldürdüğü gibi kolayca öldürebilirdi. Ama Madrid'deki patronundan bir CIA ajanına nasıl davranması gerektiği üzerine bir emir almamıştı, bunun için de emir gelene kadar benim bir gazeteci olduğumu kabul edermiş göründü. Onu zımbaladığımda hâlâ emir bekliyor olmalıydı.»

Tahtanın üstündeki delikten baktım. Yolcu vapurlarının yanından bir motor geçiyor ve projektörüyle kıyıyı tarıyordu. İki motor da limanın dış hatlarını tarıyordu. Kaçmak için hiç şansımız yoktu.

Gerçekte, durumumuz çok garipti. Sıkıntılı anlarımda, en güzel anılarımı düşünerek bir çeşit denge sağlamayı başarırdım: Flor Giral'la geçen son sahne; hiç beklemediğim anda Alvarez Parşömeni'ni ele geçirişim; bir keresinde Komiser Galletly'yi Batı Scotland tabanca atış

yarışmasında yenişim. İşte böyle hep küçük şeyleri düşünürdüm. Ama Ysabel'in kötü kokulu göbeğinde, ispanyol polisi tek kaçabileceğim yeri dikkatle tararken ve karşımda iki taraflı çalışan bir Amerikan ajanı otururken, beni hangi ölümün beklediğini düşünmekten başka ne yapabilirdim? Boğularak mı ölecektim? İşkenceyle mi ölecektim? Vurulacak mıydım? Yoksa Carabanchel hapishanesindeki bir zindanda ölüme mi terk edilecektim?

Üstelik, birbirine düşman iki kişi, sanki çok yakın dostmuşuz gibi kafa kafaya vermiş karanlıkta oturuyorduk. Detwiler'in kabak kafası neredeyse benimkine dokunuyordu. Çikolata kokan soluğunu yüzümde hissediyordum. Sesi öylesine yumuşaktı ki, fısıldaması bile gereksizdi.

«Demek ki İngiliz Özel Örgütü adına çalışıyorsun,» dedi. «Seni bu işe nasıl zorladıklarına şaşıyorum?»

Her şeyi anlattım. Hem neden anlatmayacaktım? Kaybedecek, gittikçe ucuzlayan hayatımdan başka neyim vardı? Ayrıca bana birkaç şeyi de açıklayabilirdi.

Son yarım saatin olaylarını da anlattıktan sonra, sakin tavrından beklemediğim bir öfkeyle sordu :

«Seni Carlton Thorne mi tavsiye etti?»

«Evet.»

«Ve McIver de seni tutukladı, öyle mi?»

«Evet.»

«Sersem. McIver de benim gibi Özel Örgütün adamı falan değil. O bir A-6 ajanıdır.»

Cevap vermedim. Elimini üstünü kaşıyarak karanlığa baktım. Eğer söylediklerine kanıp tekrar A-6 adına iş gö-

receğimi düşünüyorsa, büyük hata ediyordu. Bununla beraber, ona konuşma fırsatı vermek için susmayı tercih ediyordum.

«Her şeyi soruşturdum. Mandine ölmüştü ve bunun için de yerine birini bulmaları gerekiyordu. Ellerindeki tek insan sendin. McIver, Mareşal Salter'den güvenlik kartını alıncaya kadar bekledi, sonra Salter'i öldürdü. Flagg adındaki adamı hatırlar mısın, Yüzbaşı? Bir siyanür işi. Senin geri dönüp ihtiyarı ölü bulacağın hesapta yoktu, ama McIver onun ölümünü sana karşı silah olarak kullandı. Düşündüğün gibi McIver tarafından eniştenin bürosunda sorguya çekilmedin. Tarifinden anladığıma göre Haberalma Merkez Bürosu'nda sorguya çekildin. Büroyu bir saatlığına ödünç almıştı.»

Bir dakika düşündüm sonra :

«Müfettiş Lim'i unutuyorsun,» dedim.

«Ne müfettişi! Çin Elçiliği'nin kesici âleti.»

«Akla yakın,» dedim.

Gerçekten de anlatılanlar akla yakındı. Birdenbire kafama birşey takıldı.

«Yani demek istiyorsun ki, eniştem...»

«Hiç birşey demek istemiyorum. Sana birinci derecede bilgi verdim. Gerisini sen tahmin et.»

«Şu halde, söylediklerin doğruysa, bana bazı şeyler üzerine bilgi vermende bir sakınca olmasa gerek.»

«Sor bakalım.»

«A-6. Mareşal Salter ölmeden önce pencere camının üzerine yazmıştı. Aynı şeyi Dobermeyer de mektubunda yazmıştı. A-6 nedir?»

Detwiler'in yumuşak bir şekilde burnundan derin bir soluk aldığını duydum.

«Bunu soracağını tahmin ediyordum. Daha önce de, öğrenmenden korktuğumu söylediğim küçük bilgi buydu. Sana, eğer bildiklerin Pekin tarafından öğrenilecek olursa, uçağa binmeden, otomobile girmeden, içkini ısmarlamadan ve banyoya girmeden önce çok dikkatli olman gerekeceğini de söylemiştim. Ama mademki buradan kurtulma şansımız yüzde elli, hâlâ öğrenmek istiyor musun?»

Susmamı, kabul ettiğim anlamına aldı.

«Pekâlâ. Çin nüfusunun yarısını sistemli olarak öldürmek için planlar yapılmış olduğunu söylersem ne dersin, Ed?»

15

BAŞKA BİR MOTOR YANIMIZDAN GEÇERKEN, eski teknenin tahtaları gıcırdadı; budak deliği projektörün ışığıyla aydınlandı; sesler yükseldi, sonra yavaş yavaş motorun gürültüsü arasında kayboldu.

«Yani Amerikalılar tarafından mı demek istedin?»

«Şaşırmış görünmüyorsun.»

«Vietnam'da olanlardan sonra Amerikalılardan her şey beklenebilir. Tabii, Rusya'yı kastetmiyorsan.»

«Ne yazık ki, bu planlar Çinlilerin kendileri tarafından hazırlandı.»

«Böyle bir şeye inanamam.»

«Üstlenmek istemediğin bir bilgiye karşı kendini savunmaya çalışıyorsun, öyle olsun. Unutma ki kendin istedin.»

«Mümkün olamaz,» dedim.

Detwiler'in yüzünün altında bir kibrit parıldadı ve yaktığı sigarayı dudaklarının arasına kısırdı.

«Keşke olsaydı. Levine'i hatırlar mısın? Burada bulunuşunun nedeni Levine. Securair, Levine'in ölümü üzerine kuruldu. İngiliz Hükümeti kamuoyunu yatıştırmak için bir örgüt kurmak istedi, Fransızlar da onları desteklediler. Levine için bu değmezdi, ama siyaset meselesi. Toplum kahramanı, özel bok.»

Sigarasının ateşli ucu karanlıkta kımıldadı. Sesi daha öfkeliydi.

«1966 yılında bir A.E.A. turunda Mr. Levine'le tanışmıştım. Yörüngesel Nötron Işınları üzerine araştırmalar yapıyordu. Democles'in kılıcı. Vietnam yüzünden Amerikalıları barbar sayıyorsun. O.N.R. bir İngiliz buluşudur. Dünyadan radyo ile yönetilip uzay içinde iki yüz elli mil uzaklıktaki her şeyi öldürebilir. Herhangi bir ülkeye yöneltilebilir. Etki alanı beş mil kareden elli mil kareye kadar her alanı kaplayacak şekilde ayarlanabilir. Birden, acısız, iz bırakmadan öldürür, ölüm nedeni bilinemez ve açlıktan kalp krizine kadar bütün sebepler geçerlidir. Böyle bir âlet bulan adama ne denir bilmem ama... bir İngilizdi.»

Benden cevap alamayınca kendi kendine güldü :

«Bir kez onunla kahve içmiştim. Genel anlamda ısrının etkisinden söz etmiştik. Sonunda kimsenin sorununa cevap veremeyeceği kanısına varmıştık. Dünya üzerine bir tane yerleştirebilirdik, batı altı ay süreyle ağzına geleni söylerdi; sonra Ruslar onun yanına başka birini koyardı, biz ona karşılık verirdik. İstenilen cevap bu değildi. Levine bir cevap bulmuştu. Nüfus artımına

bir çözüm yoluydu bulduğu. Ölüm oranını hızlandırmaktı.»

«Hızlandırmak mı?»

«Seçim hakkı bir Yahudiden geliyordu. Ama evet, bir ulusu yok etme diyebilirsin.»

Gene sustu, sonra gergin bir sesle konuşmasını sürdürdü :

«Daha sonra bazı kuş beyinli Faşistlerin bunu mümkün sayabileceğini düşündüm. CIA, Güvenlik Kanadı'na Levine'in kollarını söyledi. Çünkü düşünceleri prensip yönünden tehlikeli olabilirdi. Her geçen dakika, nüfus artımı nedeniyle dünya küçülüyordu. Mr. Solomon Bhoma gibi bir kişi buna 'Canlıkurtaran Prensi' diyor-du.

Bhoma hakkındaki bildiklerimi anlatmaya başladım, ama Detwiler sabırsızlıkla sözümü kesti :

«Bhoma, siyasal gücü olmadıkça zararsızdı. Ama kendi ülkesine gitti ve Dışişlerinde görev aldı. Öyle sanıyorum ki, Dışişleri aracılığıyla eniştenle tanıştı. Özel Kalem Müdürü olarak ender rastlanabilecek sersemliği de ağırlamak zorundaydı. Bhoma istediği işe yerleşmişti, bu görev ona dolaşmak ve başkalarıyla ilgi kurmak imkânını sağladı. Yıllar önce İngiltere'de tohumlarını ek-meye çalıştığı öğretisini artık yayabilirdi. Kütle halinde katliâmdı bu. Böyle bir öğretinin yaygınlaşması için geniş çapta işbirliğine ve gizli çalışmalara ihtiyaç vardı. Batı hükümetleriyle bir sonuca varamadı. Fransa'dan pek emin değildik, ama şimdi İspanya'dan hiç emin değiliz.»

Detwiler yine sustu, derin bir soluk aldı ve konuşmasını sürdürdü :

«Çin’de umut buldu. Çinlilerle işbirliği yaptığını ispatlayabileceğimizi söylemiyorum, ama Bhoma ile Çin İçişleri Bakanı Pekin’deki Bhoma’nın elçiliğinde buluştular ve ondan kısa bir süre sonra Levine öldürüldü. Levine, Bhoma’nın öğretilerine karşı çıkıp O.N.R. üzerinde bilgi vermediği için öldürüldü. İngiliz Hükümeti, Levine’in öldürülmesi üzerine seksen sterlin harcayarak Securair’in Londra kolunu kurdu ve başına da Mareşal Salter’i getirdi. İngilizler bu işe önem vermiyorlardı. Siz İngilizler zaten hiç birşeyi ciddîye almazsınız. Fransızlar da öyle. İşte bu nedenle işe CIA karıştı.»

Ben de bu sırada işe karıştım, diye düşündüm.

«İşi ciddîye almadıkları için onları suçlayamazsın,» dedim. «Çinlilerin böyle bir işe yanaşacağını kim tahmin edebilir?»

«Kim mi? Dinle, Ed. Çinliler nükleer karışıklıktan çekinmediklerini her fırsatta belirttiler. Yüzlerce milyon insan kaybedebilirler ve gene de dünyayı istilâ edebilirlerdi. Yaptıkları hesaplar geriye kalan milyonların yaşayabilmesi üzerine kurulmuştu. Levine’in O.N.R.’si sağ kalma imkânını ortadan kaldırıyordu, bu da Çinlilerin sayıca azalmalarına karşılık oluyordu. Üç ay önce, dünyanın bildiği gibi, Ruslar Koko Nor, Lop Nor ve Çinlilerin diğer nükleer tesislerini aldılar. Tushantzu rafinerilerini bombaladıkları gibi Ala Tau dağlarında birkaç binlik Çin birliklerini öldürdüler. Böylece Çinli Canavarın artık nükleer dili yoktu. Bir hayvan iyileşmeyecek şekilde yaralandı mı, kendi kuyruğunu yemeye başlar.

Eğer Çinliler O.N.R.'yi ellerine geçirselerdi, onu kesinlikle dış saldırılarında kullanacak değillerdi. Basit bir nedenle kullanmayacaklardı, çünkü bu silâh A-6'nın elinde kalacaktı ve bu örgüt üyelerinden biri de Rusya Ana'dan başkası değildi. Bhoma gösterişçiydi, palavracıydı. Durum, Hitler zamanında olduğu gibi, Bhoma için elverişliydi. Bizim böyle düşünmemiz isteniyordu. Fakat bu, iki yüzlü bir Rus operasyonuydu. Bir yüzü, nükleer tesisleri almak. İkinci yüzü, Çinlilerin yardımıyla, Çin nüfusunu azaltmak.»

«Bu delilik,» diye fısıldadım. «Çinliler de bizim gibi kendi halkını öldüremezdi.»

«İçişleri Bakanı da dahil olmak üzere bazıları bunu yapardı. Ayrıca, ekmek meselesi. Ekmek ve bölge.»

Katlanmış bir kâğıdın açıldığını duydum, sonra bir elektrik fenerinin ışığı Dobermeyer'in haritasını aydınlattı. Detwiler parmağıyla işaret etti :

«Görüyor musun? Çin bir kutu içinde. Sekiz yüz milyon nüfus, üç milyon yedi yüz bin mil karelik bir alan içine sıkıştırılmış. Kapı komşuları Sovyetlerin bu nüfusun yarısından az nüfusu, Çinlilerin sahip olduğu arazinin iki mislinden fazla arazisi var. Buna her zaman var olan ırkçılığı da eklersen, patlayıcı bir yanma noktası bulursun. Nükleer silahları yok olunca Hindistan'a, Pakistan'a, Vietnam'a ya da başka bir ülkeye yayılma imkânları kalmaz. Çin tarım ülkesidir; ancak ayakta durabilecek kadar varlık göstermesine izin verilmiştir. Bu yıl verimlerinin yüksek olduğu yıldır, Moskova'daki kıtalararası balistik mermileri sıfıra indirebilir ve dizlerinin üstünde doğrulabilirlerdi... Öyle sanıyorum ki Mosko-

va, bombardıman uçaklarımızın Tayland'dan kalkarak Sinkiang tesislerini bombalayacağımızı umuyordu, ama karnımız yeteri kadar toktu, bunun için de bombardımanı kendileri yapmak zorunda kaldılar.»

Detwiler haritayı katlayıp kaldırdı. Dobermeyer'in bu harita ile ne işi olduğunu sormaktan vazgeçerek, başka bir soru sordum :

«Peki, şu... ışın âletiyle ne kadar Çinli öldürüldü?»

Detwiler'in cevabı basitti :

«Hiç.»

«Ama demiştin ki...»

«Plan yapılmıştı dedim, uygulandığını söylemedim. İsteklerden, düşüncelerden söz ediyordum. Ama bunu tehlikeli yapan düşünce değildi. Asıl tehlike, Bhoma'nın en azından altı ülkeden yazısız söz almasıydı. A-6'nın ne olduğunu öğrenmek istiyordun. A-6, Kabul Eden Altı anlamına gelir. Çin'den korkan ve kimin tarafından desteklendiğine aldırmadan Bhoma'nın öğretisinin işe yaramasını isteyen ülkeler. O ülkelerin hiç biri para harcamayacaktı. Yapacakları tek şey, eleştiriyi durdurmak ve Birleşmiş Milletler'de açılacak soruşturmayı önlemektir.»

«A-6'ya üye olan ülkeler hangileri?»

Bir dakika kadar düşündü.

«Bilinen üç ajanın bir listesi var : Mandine, McIver ve Yüzbaşı Flagg. İlk ikisi öldü, Flagg de ya intihar edecektir, ya da ona ulaşmamızdan önce öldürülecektir. Aldıkları emirlerin bir kısmı bu. Bir ajan ortaya çıktı mı, ya intihar eder, ya da öldürülür. Hoş birşey değil tabii.»

«A-6'nın üyesi hangi ülkeler?»

«Eğer bunu bilseydim, Ed, seninle burada boşuna vakit geçirmezdim.»

«Şu halde bütün bunları bana niye anlatıyorsun?»

«Zamanı kolay geçirmek için yapılan hiç birşey kayıp değildir. Söylentilere, niteliklerinden ötürü değil, kaynakları nedeniyle inanılır. Sen bir hiçsin. Bunun için de hiç birşey bilmiyorsun.»

Cevap vermekten kaçındım, çünkü karşı gelinemecek kadar doğru sözlerdi.

«Demek şimdi A-6'nın üyesi olan ülkeleri araştırıyorsun?»

«Evet. Fakat artık çok geç olabilir.»

«Neden?»

«Ortalık fazlaca ısındı.»

Sigarasını ıslak zemine attığı zaman hafif bir tıslama duyuldu. Bir dakika kadar ikimiz de bu sesi dinledik, sonra Detwiler, arkasına rahatça yaslandı.

«Anladığın gibi, Levine, ölüm oranını hızlandırmak sözüyle karışıklık yarattı. Belki de bunu şaka olarak söylemişti. A-6 bunu ciddiye aldı. A-6 Levine'e para teklif ederek bir O.N.R. cihazı yapmasını istedi, böylece Bhoma öğretisini uygulayan Çinliler bu âleti, istedikleri biçimde kendi üzerlerinde kullanabileceklerdi. Levine bu teklifi geri çevirdi ve durumu İngiliz Güvenlik Kanadı'na bildireceğini söyledi. Böylece A-6 onun uçağını havada parçaladı. Sersemce bir davranış. İngilizlerin elinde Lovell ve Penney'den beri kahraman bir bilgin yoktu. Hükümetin, söylediğim gibi, Securair'i kurmakla kamuoyunun düşüncesini yatıştırmak istedi. Fransız-

lar da böyle yaptılar. Ortalık kızıışmaya başladı. A-6 korktu ve bavulu Bhoma ile Ruslara bıraktı. Kendilerini korumak için, oradaki soruşturmaya engellemek üzere Mandine'i Securair müdürü olarak Paris'e yerleştirmeyi başardılar. Eğer Mandine'in çantasını elime geçirebilseydim, belki de istediğim her şeyi öğrenebilecektim. Fakat Mandine'i Paris'e yerleştirmekle iş bitmiyordu. Bhoma sağ kaldığı sürece A-6 gizli kalamazdı. Eğer 1967 yılında Bhoma'yı Inverleith'de görmüşsen, onun belirli bir kişiliği olmadığını belki anlamışsındır. Aynı zamanda Çin içişleri Bakanı'ndan da kurtulmaları gerekiyordu. Bhoma ile Çinliyi Pekin'de buluşturdular. İşte bu toplantıda Bhoma ile Çinli öldürüldü. Onların Mandine ve dostun Lim, ya da Yüzbaşı Flagg tarafından, muhtemelen Mareşal Salter gibi, siyanürle öldürüldüklerini düşünebilirsin. Gazetelerde Bhoma'nın bir kalp krizi sonunda, Çinlinin de Maocular tarafından öldürüldüğü söylendi. Sonra cesetleri kimliği belli olmayan bir uçağa bindirdiler ve Canute McKenzie ile David Tsui-chung adıyla İspanya'ya uçurdular, Cabeza de Buitre yakınlarında da uçağı düşürdüler.»

«Cesetlerin Bhoma ile Çinliye ait olduğunu nereden biliyorsun?»

«Dobermeyer'den. Haberalma Örgütü'nde biz Dobermeyer gibi kişilere dış yardımcılar deriz. Chronicle'a makaleler yazardı, ama bizim dikkatimizi herhangi bir iş üzerine çekmek istediğinde, makalesini olmayan bir editör adına yazar ve haber doğruca bize gelirdi. Uçak kazasının böylesine gizli tutulması hoşuna gitmemişti ve elbette sadece dört kişi deliydi.»

«Diğer ikisi kimdi?»

«Morgdan. Serseriler. Uçağın personeli olması gerekirdi. Kim bilir?»

«Ama gerçek bir pilot vardı.»

«Elbette. Guiterrez. Eğer gerçek adı Guiterrez'se, ki bundan şüpheleniyoruz. Adamın kimliğini ortaya çıkarmak büyük bir sorun olacak.»

«Ama neden kaza için Cabeza'yı seçtiler?»

Kımıldadığını hissettim. Belki de omuz silkmişti.

«Bunu da bana sen söyle. Sırf laf olsun diye...»

Sustu, sonra :

«Şu Allahın cezası kanyak da nerede?» dedi.

Şişeyi bulduğunu sezdim; ağzına dikip içtiğini yutkunma sesinden anladım; ben de bir ağız dolusu aldım.

«Sırf laf olsun diye, ıspanya'nın da A-6 ülkelerinden biri olduğunu ve bu nedenle olayı örteceğini kabul edelim. Uçakta iki milyon dolar değerinde altın vardı ve bu altın iki işe yarayabilirdi - İspanyol İçişleri Bakanı'na, belki Yague'ye de para ödeyeceklerdi - bölgesinin kaza için kullanılmasına izin verdiği için; aynı zamanda, kazanın asıl nedenini başka yola çekmek için. Carl Dobermeyer cesetlerin üzerine gelip gördüklerini gazetesine yazınca plan ters yönden patlak verdi. Bu makale basının soruşturma yapmasına yol açtığı gibi, ıspanya'daki birinin çok canını sıktı ve sonuç olarak Dobermeyer'in üstüne çullandılar. Yague, Dobermeyer'in cesetlerin resmini çektiğini biliyordu. Ama filmleri bulamıyordu. Dobermeyer, son bir çare olarak seninle ilgi kurarak filmleri ülkeden çıkartmak istedi. Eğer mektubunu senin yerine ben açmış olsaydım, şimdi belki sağ olurdu.»

«Yok canım, sahi mi?» diye terslendim. «Dobermeyer'in mektubu ikimize hitaben yazdığını hatırlatırım. Aynı zamanda, bana güvenip, bu konu hakkında bildiklerinle beni biraz aydınlatmış olsaydın, McIver'in beni namlunun ucunda tuttuğunu öğrenecektin. Belki de bütün bunlar başımıza gelmeyecekti.»

«Ağır ol, ağır ol. Söylemek istediğim Yague'nin da ima senden bir adım önde olmasıydı. McIver de öyle. Sen bunu anlayamıyordun. Yague, Dobermeyer'i temizledi. McIver, hareketlerini ballandıra ballandıra anlatman üzerine, Yague'ye bir haber uçurdu, Yague de Pilotla Quinqueras'ı hemen öldürdü. Sonunda, McIver seni aldatıp Yague'nin bürosuna gönderdi. Yague seni yakalayıp öldürecekti, çünkü artık onlara bir yararın dokunamazdı.»

«Yine de anlayamadım,» dedim.

«Neyi?»

«Çin'de yapılacak olan kütle katliâmı hakkında söylediklerini. Vietnam'ın faili, Tembel-köpek bombasının bulucusu büyük Amerika Birleşik Devletleri, önemli düşmanlarından biri olan Çin'deki katliâmı neden ilgilenir? Çin nüfusu baştan başa yok olsa onların umurunda mı?»

«Amerika'nın umurunda olduğunu söylemedim.»

Biraz eğildi ve kulağıma tane tane :

«Ama, amigo,» dedi. «Si-ya-set denilen birşey vardır. Ahlâkî nefret. Manevî halden başka bir hale dönüşüm.»

Sonra arkasına yaslandı.

«Tabii, bu arada A-6'nın üyesi ülkelerin hangileri ol-

duđu öğrenilirse, Dışışleri'nin o űlkelere karşı nasıl bir tutumu olacağı da ayrıca söz konusu. Anladın mı?»

Dirseğiyle dürttü.

«Biraz uyusak iyi olacak.»

Uyku. Bizim durumumuzda komikti.

Ama gene de uyudum, üstelik rüya bile gördüm.

Kendimi karanlık, uzun bir odada gördüm. Yaşlı bir adam pencerenin buğulu camına birşeyler yazıyordu. İngiliz Kraliyet Hava Kuvvetleri'nin bir subayı bir enjektörle odaya girdi ve iğneyi ihtiyarın boynuna batırdı. İhtiyar, boynuna saplı iğneye rağmen yazmaya devam etti ve subay bana döndü. Kalın çerçevesi gözlük ve ucu sivri bıyıklar Yüzbaşı H.H. Flagg'e aitti, ama ses, McIver'in sesiydi: 'Edward, sekiz yıl polis olarak çalıştın. Herhalde, iki santimlik siyanür enjeksiyonunun kalp krizi yaptığını bilirsin, değil mi?' Ama Yüzbaşı Flagg'in, McIver gibi uzun ve sarı dişleri yoktu. Yüzbaşı Flagg, altın kaplama dişlerini gösteren bir sırtışla, hâlâ yazmakta olan ihtiyara baktı: 'Tanrıya inanırım.' McIver'in sesiydi. Odanın bir köşesinde Raymond Warren Detwiler, paramparça edilmiş kanepede oturuyor ve sigarasından kıvrıla kıvrıla yükselen dumanı seyrediyordu. İhtiyarın boynundaki iğneye itiraz ettiğimde, Detwiler dudaklarıyla uyarıcı bir 'O' harfi yaparak açık kapıyı işaret etti; orada Özel Örgüt'ü arayan Yüzbaşı Flagg, telefonla konuşuyordu. İhtiyarın çayı soğuyordu; çayı alıp yanına gittim, ama ihtiyar boynunda iğne olduğu halde camın üstüne yazıyor ve çayı götürdüğümü fark etmiyordu.

Uyandıgımda saatım durmuş, dilim kurumuştı.

Detwiler'in elektrik fenerini buldum ve düğmesine basarak ona baktım. Dizlerini göğsüne çekmiş, bir köşeye büzülmüştü ve acı içinde ölmüş bir insanı andırıyordu. Onu uyandırmak için kımıldadığım zaman şaşırarak gözlerini açtı. Işıktan kamaşan gözlerini kırptırarak sordu :

«Saat kaç?»

Kolundaki saata bakarak :

«Sekizi biraz geçiyor,» dedim.

«Haydi, artık yukarı çıkalım.»

Beş dakika sonra kaptanın kamarasına çıkmış, tah-taları yerine yerleştirmiştik. Detwiler'in hâlâ sırtında olan ceketimin cebine soktuğu 38'lik otomatik ve kurşunlar dışında her şeyi döşemenin altında bırakmıştık.

Detwiler, tabancamı geri vererek :

«Bak bakalım dışarıda neler oluyor?» dedi. «Ama kafanı küpeşteden fazla uzatma.»

Ayakkabılarımı giydim ve dışarı çıktım.

Hava çok güzeldi; güneş, rıhtımı daha çabuk ısıtmış gibiydi, parlak ışınları koyu yeşil suyun üzerinde oynaşıyordu. Bir motor sesi duyuldu; geç kalmış bir balıkçı motoru limanın ağzına doğru ilerliyordu.

Karadaki manzara çok daha değişikti. Şöyle bir baktıktan sonra hemen kamaraya koştum ve Detwiler'i sars-tım, çünkü elinde bir çikolata yeniden uyuklamaya başlamıştı.

«Bir göz atsan iyi olur,» dedim.

Sonra kamara penceresini açtım.

Bütün meydan, Rambla'dan demir korkuluklara ka-

dar polis ve askerî birliklerle kuşatılmıştı. Dört Land-Rover, sekiz askerî kamyon saydım. Meydan, vapur bilet gişesindeki adam dışında, tamamen boştu.

«Kırk üniformalı olmalı,» dedim. «Şimdi ne yapıyoruz?»

«Turistlerin gemiye binmelerini bekleyeceğiz.»

«Ya turistleri geri çevirirlerse?»

«Sakin ol.»

Detwiler, çikolata kâğıdını aldı, elindeki parçayı sardı, sonra koyacak bir yer aradı, bulamayınca omuz silkip cebine attı. Böylesine soğukkanlı davranışı sinir bozucuydu.

«Senin umurunda değil,» dedim. «Ama ben suçsuz bir seyirciyim.»

«Bir bakıma.»

Bir sigara yakıp dikkatle pencereden baktı.

Sıcaklık gittikçe artıyordu. Bir sivrisineğin vızıltısı bile küçük kamara için büyük gürültüydü.

Polis Land-Rover'lerinden birinde gürültü koptu. Kahverengi deri ceketinin önü açık bir adam ya koşmuş, ya da şiddetle itilmişti. Adam polis kordonunu geçti, yumruğunu sallayarak polis arabasındaki memura küfür etti; memur kahrkayla gülüyordu. Polis önce onu durdurmak istedi, sonra fikrini değiştirmiş gibi geçmesine ses çıkarmadı. Adam ceketini çıkardı ve söylene söylene parke taşlarının üzerinde yürüyerek barkoya doğru yürüdü. Adamı hemen tanıdım; önceki gün öğleden sonra yağmurdan korunmak için gazetenin altına sinmiş, sarı sigara içen, barkoya bekçilik yapan adamdı. Gemiye uzattığı iskele tahtası yerine otururken tok bir gürültü

çıkardı. iskele tahtasının korkuluklarına bir hafta yapıştırmıştı: 'Büyükler iki peseta elli. Küçükler ve öğrenciler elli centimos.' Adam gemiye çıkmadı.

Yolcular ikişer, üçer polis kordonundan geçerek yolcu vapuruna dolmaya başladılar. Vapur bir buçuk saat sonra, ancak dokuz buçukta iskeleden kalkabildi.

Saat onda, yirmi kadar asker, bir askerî kamyonu binip gitti, ama polisler yerlerinden ayrılmadılar.

Rambla'nın altında tramvaylardan inen halk, sahilde durup şöyle bir bakıyorlar, sonra Cataluna'ya doğru uzaklaşıyorlardı.

Saat on otuzda, ikinci vapur kalktı. Dört vapur daha vardı.

Kamaradaki sıcaklık dayanılacak gibi değildi.

Kamaranın dışında ayak sesleri duyuldu. Pembe suratlı, beyaz panama şapkalı bir adam başını uzattı ve bize merakla baktı, sonra çekildi ve birine :

«Burada iki adam var, Alma, garip görünüşlü adamlar,» dedi.

Alma öğrenmek istedi :

«Neden bu kadar çok polis toplanmış buraya?»

Alma'nın kocası limanın resimlerini çekerek güvertede uzaklaştı; arada sırada kaptan kamarasına da bir göz atıyordu. Birkaç saniye sonra adamın yanına bir çift daha geldi. Yarım saat geçmeden en azından on ziyaretçi güvertede dolaşıyordu.

Detwiler saatına bir göz attı, bana baktı ve başıyla işaret etti.

Dışarı çıktık, turistlerin arasında birkaç dakika oyalandıktan sonra iskeleden inerek rıhtıma çıktık. Buraya

kadar çok kolay olmuştu. Sigarasını sarmakla uğraşan barkonun bakıcısı bize bakmadı bile; adam hâlâ polislere söyleniyordu.

Bilet gişesine ulaştığımızda üçüncü vapur dolmak üzereydi. Detwiler iki bilet aldı. Peşinden yürüdüm. Beton basamakların önünde durarak suyun yosunlu rıhtım taşlarına çarpışını seyrettik. Balıkçı motorları ağır ağır limanın ağzına doğru süzülüyordu. Eskimiş tahtaların üzerine yenileri çakılmış, kırık dökük bir iskele Ysabel'in pruva altına doğru uzanıyordu; iskelenin çevresi küçük, ama sağlam motorlarla doluydu. Motorlardan çoğunun üzeri brandalarla örtülüydü, sadece birinde yaşlı bir adam oturmuş sigarasını içiyor ve üçüncü vapurun burnuna toplanmış birkaç çocukla şakalaşıyordu. Çocuklar çikolata yaldızlarını bükerek ona atıp saklanıyorlar, ihtiyar da görmezlikten geliyordu.

Detwiler kararlı :

«Şuradaki ihtiyar,» dedi.

Üçüncü vapur hareket etmek için motorlarını çalıştırdı, sular karıştı ve vapur ağır ağır iskeleden ayrıldı. Detwiler, eski iskeleye atladı ve uzun adımlarla ihtiyarın yanına gitti. ihtiyar adam ayağa kalktı, dudaklarının arasından sigarasını aldı, sonra Detwiler eline bir tomar peseta sıkıştırırken, alık alık baktı.

«Şu vapur. Ona yetişmek istiyoruz. Anladın mı?»

Motor sahibi, vapur iskelesine bir göz attı, parayı gömleğinin cebine sokarken başıyla anladığını işaret etti. Detwiler'le beraber tahta oturaklara ilıştik, adam motoru çalıştırdı. Vapurun tersine, motorun sesi havada gümbürtüyle patlayınca, meraklanan iki polis rıhtıma

doğru koştı. Polislerden biri ötekine baktı, sonra elle-riyle ağzını boru gibi yaparak bize bağırdı. Dün gece Yague'nin yanında bulunan genç muhafızdı bu. Bizi he-men tanımişti. Tabii biz cevap vermeyince iki polis, po-lis kordonuna doğru koştular.

Küçük motor, vapurun kaybolmakta olan cüssesine doğru suların içinde köpüklü bir vadi açarak süratle yol alıyordu. Detwiler burunda, ben de kış tarafta adamın yanında oturuyordum. Birkaç dakika sonra ihtiyar, mo-torun hızını kesince dalgalardan meydana gelen vadi de kayboldu ve vapurun üç katlı kışına doğru süzüldük. Ka-dınlar, çocuklar ve adamlar merakla bize baktılar. Üst güvertenin küpeşte korkuluğunda beyaz kasketli bir adam göründü ve pek dostça olmayan bir sesle :

«Que quiere, Hernandez?» diye sordu.

İhtiyar seslendi :

«Yolcu. Rey'e söyle.»

«Rey, Barceloneta'da. Dostlarına bilet almalarını söyle, Hernandez.»

«Biletleri var...»

Güvertedeki adam birden ellerini kollarını sallaya-rak Hernandez'e çekilmesini haykırdı :

«Uzaklaş, Hernandez! Uzaklaş!»

Vapur sarsıldı, sürat kazanırken pervanelerinden yükselen köpükler suları karıştırdı. Adam hâlâ ellerini kollarını heyecanla sallıyordu. Sonra adamın neden he-yeacanlandığını anladık. Yüz yarda kadar ötede, bir po-lis motoru hızla üzerimize doğru geliyordu. Motorun ön güvertesinde diz çökmüş, elleri tüfekli, yeşil elbiseli iki polis vardı.

Detwiler, tabancasını çekti, dudaklarını büzdü ve öfkeyle ihtiyar motorcuya bakmaya başladı. Zavallı adam elinden geleni yapıyordu. Detwiler, tabancasını doğrulttu, dikkatle nişan aldı.

Tabanca patlar patlamaz polis motoruna baktım. Polislerden biri kımıldamadan motorun güvertesinde yatıyordu; öteki polis arkadaşının yanına diz çökmüş, sağ eliyle işaret veriyordu.

Detwiler tabancasını indirdi ve ihtiyar adama işaret etti :

«A la izquierda!»

Dalgakıranı geçmiştik. İhtiyar motorcu motoru sola döndürdü, vapurun dalgalarını aştı, Paseo al Mar'ın arkasına geçti. Polis motoru hâlâ peşimizdeydi; şimdi yalnız kalmış olan polis sırtını, motorun dümenindeki adama vermiş, eliyle çizeceği rotayı işaret ediyordu.

Dönüp, çizdiğimiz rotanın nasıl olduğuna baktığımda, yüz yarda kadar ileride, bordasını bize çevirmiş seyreden daha büyükçe bir motor gördüm... Motorun görünüşünden, kılıcını suya batırıp burnunu dikerek sürat yapan teknelerden olduğunu anladım. Birkaç saniye sonra ihtiyar motoru çevirdi ve öteki motorun bordasına paralel gitmeye başladı. Bizi motora almak için birkaç el birden uzandı, bu ellerden biri Flor Giral'ındı. Kurşunu yemeden önce gördüğüm son şey, Flor'un güzel yüzüydü.

16

RAHATTIM; ACIM YOKTU; YALNIZ SAĞ OMZUM-
da bir sıkılık vardı ve yanağıma dokunan yastık yüzünün
kolası fazla kaçtığı için biraz sertçeydi. Gözkapakları-
mı ağır ağır açtım ve duru bir beyazlıkla karşılaştım.
Gözlerimi tekrar kapayıp, Barcelona'da peşimizden ko-
valayan polis motorunu düşündüm, sonra nerede oldu-
ğumu anlamak için gözlerimi açtım.

Burası her neresi ise, çok rahat ve sakindi. Balkon
kapısı, bir avluya bakan genişçe bir balkona açılıyordu.
Balkonun korkuluğu üzerindeki sarı taştan yapılmış çir-
kin insan başlı su oluklarının arasından yaprakların te-
pelerini görebiliyordum. Hâlâ Barcelona'da olduğumu
düşündüm, çünkü çirkin insan başlı su olukları bana Ga-
udi'yi hatırlatıyordu. Yükselmekte olan güneşin hastane
binasının - hastanede olduğumu düşünüyordum - karşı

kanadı üzerinde meydana getirdiği altın renkli üçgen giderek küçülüyordu. Ayak sesleri duyuldu, bir hemşire kolalı gömleğini hışırdatarak geçti. Avludan çocuk kahkahaları yükseliyordu. Yolcu vapurunun burnundaki çocukları hatırlayıp, ihtiyar motorcuya ne olduğunu düşündüm.

Detwiler, açık balkon kapısının arasındaki bir şezlongta oturuyor, beni izliyordu. Hawaii gömleğini çıkar-mış, yerine düz bir ceket giymiş, beyaz gömleğinin üstüne, onu ilk kez Bonaparte caddesindeki Securair binasında gördüğüm zaman takmış olduğu aynı gösterişli kravatı bağlamıştı. Bana herşey yıllar önceymiş gibi geliyordu.

Detwiler sigarasının ucuyla omzumu gösterdi :

«Omzun nasıl?»

Sağ kolum omzuma kadar kemik gibi sert bir alçıya alınmıştı. Alçıyı neşeyle okşadım.

Detwiler :

«Kurşun göğüs kemiğini sıyırdı. Euzkadi'nin motoruna düşüp kolunu kırdın.»

«Neredeyiz?»

«Paris'te.»

«Buraya gelinceye kadar hep baygın mı kaldım?»

«Zaten sen otuz bir yıldır baygındın.»

Küçük şakalar yapmaya hakkı vardı.

«Ceketim nerede?»

«Oradaki sandalyenin üzerinde.»

Ceketin yakasını çektim ve Parşömen'i gördüm.

«Eh,» diye sırtarak baktım. «Bu kolla artık kimsenin işine yaramam, öyle değil mi?»

«Yürüyebilirsin.»

«Ne demek istiyorsun?»

«Demek istiyorum ki sıkı bir delil... Kördüğümü çözecek bir bilgi, hâlâ gerekli A-6'ya karşı. Ve sen de bana yardım edeceksin.»

«Ama delillerin var,» dedim. «Film...»

«Sen onu bana değil, McIver'e vermiştin. Muhtemelen çoktan yok etmiştir. Her ne olursa olsun, film filmidir. Yalnızca iki kişinin tanınmayacak şekilde parçalandığını ispatlar. Ama cesetlerin parçalanmasının kasıtlı olduğunu ispatlamaz. Herhangi bir morgdan sağlanmış iki ceset de olabilirdi. Dobermeyer, değersiz bir kanıt için boşuna ölümü aradı. Eğer Yague bunu kavramış olsaydı, onu öldürmezdi. Yague onu, resimlerin gerçek olduğunu sandığı için öldürdü. Resimlerin bir delil olamayacaklarını bir an olsun düşünemedi.»

Kendimi koruma çabası içinde :

«Elimden geleni yaptım,» dedim.

«Kimse senin gösterdiğin çabadan şüphe etmiyor. Kısıtlı hareketlerini ve karşı taraf hesabına çalıştığını göz önüne alacak olursak, yaptıklarında başarılı oldun. Hatta senden ummadıkları kadar. Ölmüş bile olsa, pilotu buldun. Otomatik tabancasının numarasını alacak kadar düşünceli davrandın. Tabii bu numarayı, onun kimliğini öğrenmek için kullanabilirsin. Ne olursa olsun, bir denemek zorundasın.»

«Nasıl?»

«Pilot'un Mandine tarafından bulunmuş bir A-6 ajanı olduğunu kabul edelim. Eğer otomatik tabanca, Securair'in Paris kolu tarafından verilmişse, oradaki Ka-

yıt Şubesi'nden bunu öğrenebilirsin. Tabii, Mandine'in kaza ile ilgili bütün kanıtları ortadan kaldıracağını da düşünmek gerekir. Ancak, buna zaman bulamamıştı. Eh, bir kez denemeye değer doğrusu. Güvenlik kimliğin var. Kızlardan birine o numarayı araştırmasını söylemen yeter.»

Zorlukla doğrulup oturdum ve dik dik yüzüne baktım.

«Yani, işe devam edeceğimi mi söylüyorsun?»

«Ne demek istedin?»

«Üç gün süreyle McIver'in kirli işlerini yaptıktan, ödül olarak dişlerimin üzerine bir tekme yedikten sonra, şimdi de seninle aynı göreve mi gireceğim yani?»

«Onun gibi birşey, evet.»

«Aklını kaçırmış olmalısın. Senin gerçekten de bir CIA ajanı olduğunu nereden bilirim? CIA ajanı bile ol-san bana ne? Ben Amerikalı değilim. McIver'e söylediğim şeyi sana da tekrarlayabilirim... Cehenneme kadar yolun var.»

Detwiler yerinden kalktı, yatağın kenarına ilişti.

«Şöyle düşünmelisin,» dedi. «McIver sana dört bin sterlin ve bir temiz kâğıdı söz vermişti. Hiç birşey alamayacaktın, çünkü McIver'in böyle bir yetkisi yoktu. Ben de sana aynı şeyleri teklif edebilirim.»

«Sen Amerikalısın. İngiltere'de yetkin yoktur.»

«Resmen belki yoktur. Ama, Güvenlik Kanadı'nda sözüm geçer. Özel bir ilişki diyebiliriz, ödeyecekler. Eğer bana yardım edersen, kendine de yardım etmiş olursun.»

Omuz silkerek sözünü sürdürdü :

«Eğer işin çok tehlikeli olduğunu düşünüyorsan, hapishaneye gitmek istiyorsun demektir ki, bu da ayarlanabilir, ancak seni İngiliz makamlarına teslim etmem kurtulacağın anlamına gelmez. McIver kendini bir İngiliz casus şefi olarak yutturabildiyse, seni onun yerine gönderilen birine teslim etmediğimi kim garanti edebilir? Aynı zamanda, A-6 ajanları Paris'e gelmiş, öldürmek için seni arıyor olabilirler. Bu da demektir ki, daima hareket halinde olmalısın. Eğer yaralı olduğunu öğrenirlerse, hastaneye geleceklerdir. İstesen de istemesen de tehlikedesin. En iyisi bu tehlikeye karşılık para alman.»

Tartışmanın anlamı ve yararı yoktu. Yague burnunun kanadığını ne kadar umursadıysa, Detwiler de yaralı koluma o kadar aldırıyordu.

Giyinirken, Flor Giral'a ne olduğunu sordum; şimdi onun Flor'a tel çekmiş olduğunu anlıyordum. Detwiler, Layetana'dan çektiği telgrafla bir motor hazırlanmasını istemiş olmalıydı.

Detwiler kısaca cevap verdi :

«Masnou'ya çıkacaktı. Sen şimdi ona boş ver.»

Terslendim :

«Ona boş veremem. Onun bu işe nasıl girdiğini öğrenmek hakkımdır sanıyorum. Onun odandan çıktığını gördüm. Yanında başka biri de vardı. Konuşmalarınızın bir kısmını dinledim. Hergele durmadan beni öldürmen gerektiğini tekrarlayıp duruyordu. Bir açıklama yapmak zorundasın.»

Detwiler başıyla doğruladı.

«Adamı tanımadın mı?»

«Tanımıyorum ve tanımak da istemem. Fakat onun resmi Bhoma'nın resmiyle birlikte eniştemin çekmece-sindeydi. Kimdi o hergele?»

Detwiler bu soruma aldırmadan bir sigara tellendirdi.

«Güvenlik Kanadı'na tel çekerek senin hakkında bilgi istedim, gelen cevapta bir sürü şey var - polislikten kovulma, narkotik satıcısı - bunların arasında bir zamanlar Miss Giral'a tutkun olduğun da yazılı. A-6 ile başka bir bağıntı olabileceği düşüncesiyle Masnou'da soruşturma yaptım. Temiz çıktı. Babası, Euzkadi'nin her sert davranışında Caudillo'nun bulduğu yeni yasalarla saf dışı bırakılmış. Küçük hanım işi babasının bıraktığı yerden ele almış. Bir anlaşma yaptık. Pilotun kimliğini bulmam için bana yardım ettiği takdirde, ben de altınların bir kısmını Euzkadi'nin önüne sürecektim. Bir yararı dokunmadı. Bunun için de çok üzgünüm.»

«Ya öteki adam?»

«Öteki adam mı?»

Detwiler bir dakika kadar sustu, sonra :

«Eğer,» dedi. «Söylediğin kişi ise, herşey görüldüğü gibi değildir.»

«Bu da ne demek?»

Detwiler'in sessizliği birkaç dakika sürdü, sonra birden saatına baktı ve ayağa kalktı.

«Zaman kaybediyoruz. Sana söylediğim gibi davranmanı istiyorum. Kayıt Şubesi'nden pilotun tabanca numarasını araştırmanı istiyorum. Bu numaraya telefon ederek soruşturmanın sonucunu söylemeni istiyorum.»

Bir zarfın üzerine telefon numarasını karaladı ve zarfı ceketimin üst cebine soktu. Giyindim, birlikte hastanenin arka merdivenlerinden indik ve Citroen'ini park ettiği ara sokağa çıktık. Hastane Clîchy civarında bir yerde olmalıydı, çünkü Neuilly ve du Château bulvarlarından Champs Elysées'ye oradan da köprüyü geçip Bonaparte Caddesindeki Securair binasına geldik. Detwiler arabanın kapısını açtı; ceketimi kolumun üzerinden kaymaması için tutarak indim.

«Telefonunu bekleyeceğim. Buena suerte.»

Citroen kalabalığa karışarak gözden kayboldu. Döndüm ve binaya girdim.

İkinci katta eski asansörden indim ve üzerinde 'Kayıt' yazılı camlı çift kapıdan geçtim. Kapının arkasında bir müracaat masası vardı ve Detwiler'in söylediği kızlardan biri elindeki kalemi sabırsızca bir defterin üzerine vurarak beyaz bir telefonu omzuyla çenesi arasına sıkıştırmış nezaketle dinliyordu.

Ahizeyi yerine koyan kız bana bakıp gülümsedi.

«Mösyö?»

Güvenlik kartımla birlikte numarayı yazmış olduğum defteri sayfası açık olarak önüne sürdüm.

«Şu numarayı araştırır mısınız, lütfen?»

Kız, telefona uzanırken kaşlarını çatarak numaraya baktı.

«Araba, telefon ya da şifre numarası mı?»

«Otomatik bir tabanca numarası,» dedim.

«Nasıl bilgi istiyorsunuz?»

«Sadece ad ve adres.»

Telefonla konuştu, sonra ahizeyi yerine koydu. Te-

lefon tekrar çalınca hemen uzanıp açtı ve kalemiyle not almaya başladı, telefonu kapadı, sayfayı yırttı ve bana uzattı.

Dışarıda, kâğıda açıp okudum.

'Miroslav Hakl, Ganivet Cad. 29, Paris.»

Bir lokantadan Detwiler'i aradım.

«Geçen hafta uçağı İrlanda denizinde kaybolan uçağı kullanan pilotun adı Miroslav Hakl. McIver söylemişti. Uçak bir daha bulunmamış.»

«McIver mi?»

«Lim'le onun bürosuna gittiğim zaman söylemişti.»

Detwiler bir dakika kadar sustu, sonra :

«Adres aldın mı?»

«Evet.»

«Dinle. Hakl evliydi. Neden öğleden sonra dul karısını ziyaret etmiyorsun?»

«Tanrım, bunu yapamam.»

«Bal gibi yaparsın. Kadın zevkten dört köşe olur. Securair Merkez Bürosu'ndan bir müfettiş olduğunu söylersin. Mandine bir haltlar karıştırmış olmalı. Hakl hakkında mümkün olduğu kadar çok şey öğrenmeye çalış. Onu iyice tarif ettir, daha iyisi bir resmini iste. Sonra da kocasının ölümünü ne zaman haber aldığını sor. Bu kadar şeyi becerebilirsin, değil mi?»

Telefonun ahizesini parçalayacakmışım gibi sıktım.

«Ben senin pis işlerini görürken senin ne haltlar yediğini öğrenebilir miyim?»

Detwiler terslenerek :

«Bu işe burnunu kendiliğinden soktun,» dedi. «Eğer sana yaptığım yardımı takdir edemeyecek kadar buda-

laysan, sana bunu açıklamakla vakit kaybedersem Allah belâ mı versin. Bu işin içinden ancak bana yardım etmekle sıyrılabilirsin. Telefonunu bekleyeceğim.»

Detwiler de McIver kadar kötüydü.

Ganivet Caddesi 29 numara, Sceaux mahallesinde küçük bir malikâneydi. Önceleri Mösyö ve Madam Hakl'a aitti, ama şimdi sahibi değişmişti. Şimdi orada oturan adam Fransızca döktürüyordu, ama 'Espagne ve Cabeza' kelimelerini yakaladım. Görünüşe göre, Madam Hakl aslında İspanyoldu ve kocasının kayboluşu üzerine yeniden İspanya'ya dönmüştü. Adam kapıyı neredeyse yüzüme çarpacakmış gibi kapamadan önce adresi not defterime yazabildim: 6 Avenida Naranjas, Cabeza de Buitre.

Detwileri tekrar aradığım zaman :

«Mandine bunu uzun süre önce ayarlamış olmalı,» dedi. «Yanılmıyorsam, İrlanda denizinde kaybolan Hakl'ın yerine başkasıydı. Ama bunu ispatlamamız gerekiyor. Bak, şimdi yapacağın şeyi söyleyeyim. Bir uçak kiral. Hayır, daha iyisi tren. Barcelona ekspresi saat dokuz civarında kalkıyor. Yarın sabah orada olabilirsin. Yarın gece yarısından önce de uçakla dönebilirsin. Döndüğün zaman bir otele yerleş ve bana yine bu numaraya telefon et. Tamam mı?»

«Yalnız birşey var,» dedim. «Şu Yague'yi öldürmek gibi küçük bir sorun.»

«Yague'yi unut. İspanya A-6'nın üyesi olsun ya da olmasın, Yague şu ya da bu nedenle işe karışmıştı ve onunla birlikte Madrid'deki başka biri de işe karışmıştı. Yague, İspanyol hükümeti tarafından yararlı bir ka-

yıp olarak nitelendirildi ve İçişleri Bakanlığı'nda ona emirleri kimin verdiği araştırılıyor. Bu nedenle, senin için çekinilecek bir durum yok.»

«Barcelona limanında öldürdüğün polis ne olacak?»

«Onu öldürmedim. Kurşun omzunu parçalamış, hepsi bu kadar. Yakın bir gelecekte Dışişleri Bakanlığımız tarafından özür dilenecek. Her iki halde de seninle ilgileri yok, kaçamak yollar aramayı bırak, hemen yola koyul.»

Amerikan Ekspres'te biraz para değiştirdim ve Barcelona treni için bilet aldım. Dokuzdan birkaç dakika önce istasyona geldim ve istasyonun Fransız ordusunun yarısıyla tıklım tıklım dolu olduğunu gördüm. Vagonlar ve restoran askerler, aileleri ve sevgilileriyle doluydu ve herkes sigara içerek sağda solda dolaşıyordu. Askerlerden bazıları vagonların pencerelerinden ellerindeki içki şişelerini sallayarak avazları çıktığı kadar şarkı söylüyorlardı. Biletimi zımbalattıktan sonra boş bir yer bulabilmek için acele adımlarla platformda yürüdüm. Sonunda tren kalktığında, bir tuvaletin önünde, birinin bavalu üzerinde oturuyordum.

Tren Perpignan'a girdiğinde hava neredeyse ağarmak üzereydi. Askerler gürültü patırtıyla platforma döktüler ve alacakaranlıkta sağa sola koşuşmaya başladılar; başlarında sorumlu kimse yok gibiydi. On dakika içinde askerler trenden tamamen inip gidince boş bir kompartıman buldum, Port-Bou kavşağındaki aktarmaya

kadar uyudum ve Masnou'da kalkıp bir sandviç yiyip kahve içtikten sonra yine Barcelona'ya kadar uyudum.

Estacion Francia'da iki fincan sade kahve içtim. Yirmi Sterlin değerinde Peseta satın aldıktan sonra Paseo de Gracia'daki Renfe bürosuna gittim ve Cabeza treninin saatını öğrendim. Saat tam onbirde bir tren vardı.

Cabeza'ya kadar tren yolculuğu kırkbeş dakika sürüyordu. Cabeza'ya öğle üzeri varacağımdan, saat üç treniyle Barcelona'ya dönünceye kadar Haki'nin dul karısı hakkında etraflı bir soruşturma yapmak için çok bol vaktim olacaktı. Şansım yolunda gidecek olursa, gece yarısından önce Paris'te, belki de cebimde dört bin sterlinle ertesi gün Londra'da olabilecektim.

Belki.

Cabeza de Buitre'de fazla bir değişiklik yoktu. Sinek lekeli içindeki Ava Gardner filminin afişi gene ilân tahatası üzerinde dalgalanıyordu ve hava yine Barcelona'dan sıcaktı. Lizardi'nin eski Plymouth'u terk edilmiş yemiş barakasının önünde park edilmişti; Lizardi gene arabasının gölgesine oturmuş sarı sigarasını içiyordu.

Beni tanıyınca kuşkuyla yerinden doğruldu ve pantolonunun arkasındaki tozu silkeledi. Sol gözü şişmiş, etrafı hardal rengini almıştı ve sağ kaşının üstünde bir plaster yapıştırılmıştı.

«Palis mi?» dedim.

Asık suratla başını salladı.

«Yague. Bir uyarı olarak.»

«Yague artık seni rahatsız edemez, çünkü öldü,» dedim.

Etkilenmedi.

«Bu kez ne istiyorsun?»

«Avenida Naranjas, numara altı. Adresi biliyor musun?»

Güvenlik kartımı gösterdim. Bu kartın onca bir anlamı yoktu, ama 'Resmî' kelimesini hatırlamakta zorluk çekmedi.

«Bekle burada.»

Detwiler'in neden uçakla değil de trenle gelmemi istediğini düşünerek arabanın yanında on beş dakika kadar bekledim; sonra Lizardi göründü.

«Benimle gel.»

Kalkıp peşinden yürüdüm.

Avenida Naranjes, istasyona yakın, sıcaktan tozları pembe görünen sessiz ve sakin bir caddeydi. Demirden yapılmış göbekli balkonların altından geçtik ve caddenin ortalarında bir yerdeki kapının önünde durduk. Lizardi kapıyı çaldı ve bir adım geri çekildi.

Kapı ağır ağır açıldı ve düşüncelerim bundan üç gün önce Mareşal Salter'in bürosundan çıkan bitkin ihtiyar kadına doğru uçtu. Kadının aynı zamanda, ölü pilotun boynundaki altı kutucuğun içinde gördüğüm resme benzediğini farkettim. Kadın ya yetmiş yaşlarındaydı, ya da altmışını geçkindi. Kadının pudralıymış gibi duran teni, sırtındaki siyah, kısa kollu elbise nedeniyle daha da beyaz görünüyordu; ellerinin üstü karaciğer hastalığından doğan lekelerle doluydu.

«Bayan Miroslav Hakkı?» diye sordum.

Kadının cevabı oldukça sert, sesi boğuktu, ama İngilizcesi düzgündü.

«Evet, Bayan Hakl benim. Umarım birşeyler satmak istemiyorsunuzdur?»

«Adım Prendergast, Bayan Hakl,» dedim. «Belki hatırlamayacaksınız, ama sizi birkaç gün önce Mareşal Salter'in bürosunda çıkarken görmüştüm, yanılıyor muyum?»

Kadın yüzüme dikkatle baktı. Kadının ağzının ve çenesinin çevresindeki deri yeni kapanmış bir yara izi gibi benek benekti. Dirseklerinin derisi pörsümüş, biraz sarkmıştı; gözlerinin ifadesi gözlüğünün parlak ve buğulu camları arasında kayboluyordu. Kadın gözlüğünü çıkartıp gözlerinin uçlarını menekşe moru bir mendille silerken, gözlerindeki bakışın hüznü olduğunu gördüm.

«Ne yazık ki hatırlayamadım. Ama içeri buyurun. Dışarı çok sıcak.»

Lizardi'yle birlikte kadının arkasından yürüdüm; daracık bir holü geçtik, birkaç basamak merdiven indik ve evin arka tarafındaki geniş bir odaya girdik. Fakir döşenmiş bir evdi, taş zemine hasır serilmişti; sandalyeler de hasırdandı. Ama Hampstead'da daha da kötü döşeli evler görmüştüm.

Oturdum ve resmî bir tavır takınarak not defterimi önüme açtım.

Bayan Hakl, hareketlerimi ifadesiz gözlerle izledi.

«Yaralanmış görünüyorsunuz, Mr. Prendergast.»

«Kaza kurşunu,» dedim.

«Umarım konuşmamız uzun sürmez.»

«Mümkün olduğu kadar kısa keseceğim.»

Bayan Hakl oturmadan önce masanın üstüne eleştirici bir bakışla baktı. Küçük plastik bir kutuyu açtı, dilinin üstüne küçük bir tablet koydu ve bir bardak suyla yuttu, sonra masanın üzerinde duran sol elinin üstüne baktı.

«Lizardi, sizin bir çeşit resmî kişi olduğunuzu söyledi. Herhalde üzerinizde kimlik belgeniz vardır, Mr. Prendergast?»

Güvenlik kartımı uzattım. Güvenlik kartını dikkatle inceledi, sonra ağır ağır uzattı.

«Acaba işinizi bir mektupla da göremez miydiniz?»

«Normal olarak, evet, ancak sizin sağlıklı, rahat olduğunuzu anlamak için buraya kadar gelmeyi tercih ettim, nasıl olduğunu bilirsiniz?»

Bayan Hakl suratını astı.

«Malî yönü kastediyorsanız, bir şikâyetim yok. Ama şimdi neden benim malî durumumla ilgilendiğinizi anlayamadım. Zaten önce de yeteri kadar cömert davranmıştınız.»

Kasıtlı olarak bardağından bir yudum su içti, dudaklarını menekşe moru mendiliyle kuruladı. Çok şüpheli ve endişeliydi.

Biraz pohpohlayarak aramızdaki buzları eritmeye çalıştım.

«İngilizceniz kusursuz, Bayan Hakl.»

«Ne umuyordunuz?»

Mendilini top gibi buruşturarak avuçlarının arasına aldı ve parmaklarını kenetleyerek ellerini masanın üstüne koydu.

«Londra'da yıllarca yaşadığım düşünülürse şaşır-

mamanız gerekir. Miro'yu, kocamı orada tanımıştım. Kensington'da hemşireydim.»

Kalemimi aldım.

«Kocanızla nerede tanışmıştınız?»

«Resmî bir soru mu?»

Gülümsedim.

«Ne yazık ki, evet.»

«1966 yılında. Hasta bir Parlamento Üyesi'ne Londra havaalanında eşlik ediyordum. Uçağı kalktıktan sonra, şoför beni almadan şehre döndü. Miro gördüğüm ilk kişi oldu. Bir Çekoslovakya uçağını henüz alana indirmişti. Belki biliyorsunuzdur, Miro, Çek'ti. Küçük bir arabası vardı. Beni şehre kadar götürdü. Beş hafta sonra da evlendik. Bundan beş yıl önce. Beş çok mutlu geçen yıl.»

Masanın üzerindeki küçük bir ekmek kırıntısını aldı ve bir tabağın içine bıraktı. Peki, diye düşündüm, şimdi de hafızayı araştıralım.

«Yakışıklı bir adamdı,» dedim.

, «Onu tanıyor muydunuz?»

«Yalnızca bir resimden.»

Hayal kırıklığına uğramış gibi içini çekti, burnunun ucundan doğru geçmişe baktı.

«Evet, Mr. Prendergast, kocam yakışıklı bir erkekti. Ne kadar şanslı olduğumu söylemeniz gereksiz. Altmışiki yaşındayım. Miro ile evlendiğimde elli yedi yaşındaydım. İlk evliliğimdi. Gerçekte...»

İsteksizce gülümseyince, kuru yanaklarında birer gamze belirdi.

«...kızlık hayallerimi çok gerilerde bırakmıştım.

Şimdi bile zaman zaman Miro'nun benimle, gördüreceği hizmete para ödememek için evlendiğini düşünüyorum. Şeker hastasıydı.»

Bunu yazarken gözleriyle kalemimin hareketlerini izledi. Sol elimle yazmayı pek beceremiyordum.

«Aynı zamanda kalbinden de rahatsızdı. İnsülin iğnelerini bundan yedi yıl önce bırakmıştı. Tabii, uçmaması gerekirdi, ama zavallı henüz kırk sekiz yaşındaydı, yapabileceği başka bir iş yoktu. Çok iyi para kazanıyordu tabii. İyi bir kazancı da bırakmak pek kolay olmasa gerek.»

Biraz su içmek için sustu.

Yazmaktan vazgeçerek sordum :

«İyi mi para alıyordu?»

Bayan Hakl, başıyla doğruladı.

«Bizim yaştakiler için emeklilik söz konusu. Miro'nun emeklilik hakkı yoktu, çünkü birçok kez şirket değiştirmek zorunda kalmıştı, şeker hastası olduğu için elbette arada sırada yapılan muayenelerde sakat çıkıyordu. Ama serüveni seven bir insandı. Şansımız yardım etti, Paris'te Securair'e girdiği zaman emeklilik durumumuz kendiliğinden çözümlenmiş oldu.»

«Emeklilik hakkını kazandı mı?»

«Mösyö Mandine'in cömertliği sayesinde, evet. Maş da son derece dolgundu. Çok samimî olarak söylemek gerekirse, Mr. Prendergast, eğer alınan paradan ben de yararlanmamış olsaydım, bu kadar çok paranın ödenmemesi gerektiğini çekinmeden söyleyebilirim. Ne olursa olsun, pilotlara bu kadar çok para ödenmemeliydi.»

Bayan Hakl'ın bardağına su koyarken :

«Bilmem,» dedim. «Büyük şirketlerde çalışan pilotların yüz bin Frankın üstünde ücret aldıklarını duymuştum.»

«Çok para. Bununla beraber yüzelli bin Frank kadar çok para sayılmaz.»

Neredeyse sürahiyi elimden düşürüyordum.

«Kocanıza yüzelli bin Frank mı ödeniyordu?»

Bayan Hakl gururla başını salladı.

«Miro kontratına göre, yılda yüzelli bin Frank ve buna ek olarak, eğer beş yıl sonra işten çıkartılacak ya da ölecek olursa, üç yüz bin frank da emeklilik ücreti alacaktı. Emeklilik ücreti geçen hafta hesabıma yatırıldı.»

Not defterine yazdım: 'Hakl: yılda 150.000 Fr. Neden?'

«Kocanız Securair'e ne zaman katıldı, Bayan Hakl?»

«Çok olmuyor, yirmialtı Şubat.»

«Kocanızın kaybolduğu size ne zaman haber verildi?»

«Dört Mart sabahı.»

«Demek oluyor ki, kaybolduğu zaman Securair'de ancak iki hafta çalışmıştı?»

Bayan Hakl zayıf bir sesle :

«Daha da az,» dedi. «On gün.»

Bunu da defterime kaydettim.

«Uçağının İrlanda denizi üzerinde kaybolduğu mu haber verilmişti?»

«Evet.»

«Kim haber verdi?»

«Mösyö Mandine.»

Gene öne doğru uzanarak burnunun ucuna baktı.

«Birçok şey yazar görünüyorsunuz, Mr. Prendergast.»

Sayfanın üzerine elimi koyarken sııttım.

«Rakamlar ve tarihler.»

«Emekliliğime etkisi olacak mı?»

Hemen onu yatıştırdım.

«Katiyen.»

Bayan Hakl'ın bütün korkusu buydu. Not defterimi kaldırdım. Detwiler'in istediklerini öğrenmiş sayılırdım. Sırf kendi merakımı gidermek için son bir sorum vardı.

«McIver adında bir adamla tanıştınız ya da adını duydunuz mu?»

Bayan Hakl başıyla doğrularken :

«İskoçyalı centilmen, evet,» dedi. «Son derece iyi ve dindar bir kişi. Miro'nun uçağının kaybolduğunu radyodan dinlemiştim, ama Miro'yla ilgisi olabileceğini hiç düşünmemiştim. Mösyö Mandine haber verinceye kadar da hiç aklıma gelmemişti. Mösyö Mandine ertesi gün beni ziyaret ederek üç yüz bin franklık çekin birkaç gün içinde postalanacağını, hangi adrese gönderilmesini istediğimi sordu. Mr. McIver de yanındaydı. Miro'nun bazı işlerini yapmak üzere Londra'ya gitmiştim, muhtemelen beni o zaman Mareşal Salter'in bürosunda görmüş olmalısınız. Mareşal Salter çok yaşlıydı ve beni görmeye gelemeyecekti, bunun için de üzüntüsünü belirtmek, başsağlığı dilemek için beni bürosuna davet etti. Ondan sonra Paris'teki evimizi satıp tekrar buraya döndüm. Gerçek evim burası. Paris'te hiç dostum yok, Mr. Prendergast. Miro'nun ölümünden beri.»

Söylenecek ve konuşacak başka birşey kalmamıştı. Konuşmayı izleyen sessizlikten yararlanarak, nezaketle özür dileyerek izin istedim ve Securair'in, Mandine'in böylesine düşünceli davrandıkları için memnun olduğumu söyledim.

Lizardi ile birlikte Bayan Hakl'ın evinden çıktım, Avenida Naranjas caddesinden istasyona doğru yürüdüm. Lizardi'ye veda ederek platforma çıktım. Bir sigara yakıp dumanını bir sivrisineğe doğru savurdum ve saatıma baktım. Saat üçe birkaç dakika vardı. Ağrımaya başlayan kolumu kucağıma alıp biraz dinlenmek için oturacak bir yer araştırarak etrafıma bakındım. İşte o zaman McIver'i gördüm.

17

PLATFORMA ÇIKTIĞIMDA ONU GÖRMEMİŞTİM. Buraya geldiğimden beri belki o hep oradaydı ve ben aptal gibi bir süre sırtımı ona dönüp durmuştum. Üstelik, McIver'e özgü üzüntülü ifade taşıyan sesini duymasaydım, farkına bile varmayacaktım.

Çıkış kapısının yanındaki uzun tahta sırada oturuyordu ve önü açık yağmurluğunun cebine soktuğu sağ eliyle cebinde bir şeyi tuttuğu, yumruğunun dış hatlarından belli oluyordu. Panama şapkasını arkaya doğru yatırmış, başını oturma odasının kepenklerine dayamış, sırtı bana bakıyordu.

Uzun süren bir sessizlikten sonra, McIver, yeniden konuştu :

«Uzun yolun sonu... Ha, dostum?»

Dayandığı yerden doğruldu, cebinde olan ellerinin

yardımıyla ayağa kalktı. Şansımı bir kez deneyebilirdim, ama göğsüne bir kurşun yediğini gördüğünüz bir adam karşınıza dikilirse refleksleriniz yeteri kadar çabuk olmaz. Öylesine şaşkındım ki, ancak ilk aklıma geleni söyleyebildim :

«Senin öldüğünü sanıyordum.»

«Böyle düşünmen iyi olmadı mı?»

Mclver kaşlarını çattı ve sağ ciğerini delmesi gereken Detwiler'in kurşununun yerini parmaklarıyla okşadı, sonra elini ceketinin cebine daldırdı ve bir incil çıkardı; incil, arka kapağına kadar delinmişti.

Mclver sıırttı :

«Tanrının sözü,» dedi.

Sonra yağmurluğunun cebinden çıkarmadığı sağ eliyle yana doğru işaret etti.

«Bu taraftan, dostum. Ötekiler de seni görmek istiyorlar.»

Kımıldamadım. iki yüz metre kadar ötede, taksisinin yanında uyuklayan Lizardi'yi düşündüm. Birdenbire, ona, Bayan Hakl'a gözkulak olmasını söylemediğim için pişman oldum. Mclver niyetimi anlamıştı, ama alçılı kolumla yapabileceğim fazla birşey yoktu. Haykırmak için ağzımı açtığımda, kırmızı yüzünde endişeli bir ifade belirdi, önüme fırladı, sıska dizi karnıma vururken, parmaklarıyla enseme kavradı ve öne doğru çekti. Hızla yanından geçtim ve bekleme odasının yanındaki çim banket üzerine yuvarlandım. Yüzüm ıslak çimen zemine çarptı. Yüzümü çimenlerden kaldırdım ve saçma olduğunu bildiğim halde 'imdat' diye fısıldadım. Mclver ayakkabısının burnuyla başımın kenarına vurdu; darbe

sert değildi, ama şakağımın sıyrılıp kanamasına sebep oldu. Acıdan gözlerim yaşarınca, sol kolumu kaldırıp başımı korudum. Tam bu sırada saat üç treninin süratle istasyondan geçtiğini gördüm.

Ayağıyla tabanıma dokundu, yanıma diz çöktü, tabancasının namlusunu burnumun ucunda salladı.

«İhtiyar kadından neler öğrendin?»

«Neden söz ettiğini anlamıyorum.»

Yumuşak sesle :

«Ne kadar çok konuşursan, o kadar uzun yaşarsın,» dedi.

Bu tavsiye umursanamayacak kadar yerindeydi.

«Bir sigara içebilir miyim?»

Sigaramı çekiştirdim, bir dakika kadar düşündüm, sonra başımı kaldırıp McIver'e baktım.

«Demek ki Detwiler haklıymış. A-6 adına çalışıyor-sun değil mi?»

Başını ciddi bir şekilde salladı :

«Tanrı hakkı için, evet.»

«Evet, ama Tanrı çok kötü ajanlar seçiyor.»

Yüzü kıpkırmızı oldu.

«Bu hakaretini açıkla, ama cezasını da çekeceksin.»

«Memnuniyetle,» dedim. «Mandine bir hata yaptı. Bayan Hakl'a kocasının üç Mart'ta İrlanda denizinde kaybolduğunu söyledi. Mart'ın üçü, kocasını Cabeza de Buitre'de Guiterrez adıyla bulduğum tarihten yaklaşık olarak bir hafta öncesine rastlar. Mandine, bu kayıp olayını, olaydan önce bildirdi... Gerçekte, Hakl, o zamanlar Paris'teydi ve sağdı.»

«Peki, sence bunun anlamı nedir?»

«Anlamı şu... Hakl, cesetleri Cabeza'ya götürmeden önce sağ olduğu halde ölü kabul ediliyordu. Aynı zamanda, İrlanda denizinde kaybolan uçak da, Hakl'ın uçağı değil, zavallı birinin uçağıydı. Mandine'in emri altında çalışan Yague, paraşütü Cabeza'ya iner inmez Hakl'ı öldürmek niyetindeydi. Bunu daha önceden tahmin eden Mandine, gerçek bir kaybolma olayından yararlanarak bu olayı Hakl adına bağladı. Mandine durumundaki biri için bunu yapmak zor değildi. Olayda bir kaybolma söz konusu olduğu için. Bayan Hakl'a bir ceset vermek gereği de yoktu. Ayrıca, Bayan Hakl'dan başka kimse bu olayla ilgilenmeyecekti. Bu planın tek aksayan yönü, Hakl'ın Cabeza'ya giderken yolda karısına bir kart atmasıydı, ama uçakta dört ceset varken, bu ihtimal pek uzaktı.»

«Dört ceset mi?»

«Bhoma, Çinli ve uçak personeli olarak, Paris morgundan alınıp üzerlerine Fransız havayolları üniforması giydirilmiş iki ceset.»

«Şimdiye kadar tam bir tahmin. Ama bu söylediklerini ispatlayabilir misin, Edward?»

«Bayan Hakl ispatlayabilir. İşte sizi batıran da budur. Tanıklar - Carl Dobermeyer, Quinqueras, Hakl'ın kendi - teker teker, siz hergeleler tarafından temizlendi. Ancak, Hakl'ın dul karısını unutmuşsunuz. Bayan Hakl, Cabeza'da bulduğum cesedi tanımakla, kocasının İrlanda Denizi'nde kaybolmadığını kolaylıkla ispatlayabilirdi. Hatta, benim bulduğum ceset bile olmasa, kocasının aslında Cabeza'ya doğru yola çıkmasından çok önce, Mandine'in İrlanda denizindeki kaybolma olayından

söz ettiğini söyleyebilirdi. Ben de onun öldürüldüğünü ispatlayabilirim, çünkü ceseti gördüm. Aynı zamanda para meselesi de var. Kalbi sağlam olmayan bir şeker hastasının bir pilot olarak görev yapması ne dereceye kadar doğru olur bilmem. Yılda yüzelli bin frankın da kokusu pek iyi çıkmaz. Ölümü üzerine de üç yüz bin frank verilmesi de işlerin üzerine tuz biber eker. Detwiler tarafından öldürüldüğünde, Mandine muhtemelen bu haberi gizlemeye çalışıyordu. Hakl, İrlanda denizinin yanından bile geçmemişti. Bayan Hakl'ın Detwiler'e bunu söylemesi bile Mandine için yeterli olurdu.»

Mclver'in sarı dişleri parıldadı.

«Demek Mandine'in öldüğünü düşünüyorsun? Çok ilginç. Peki, Detwiler'in asıl görevi nedir?»

«A-6 ajanlarını öldürmek ve onları destekleyen ülkelerin kimliğini açığa vurmak.»

Dikkatle Mclver'in gözlerinin içine baktım.

«Mandine'in sağ olduğunu mu söylemek istiyorsun?»

Mclver bir dakika kadar cevap vermedi.

«Herhalde, önceleri ölümü gereksiz olan Bayan Hakl'ı ölüme mahkûm ettiğini biliyorsundur?»

Mclver ayağa kalktı.

«Kalk bakalım.»

«Nereye gidiyoruz?»

Mclver kabaca :

«Artık soru sormak yok,» dedi. «Konuşacağın kadar konuştun.»

Mclver'in bir adım önünden Avenida Naranjas'ın batı ucuna kadar yürüdüm; bir sıra evin önünden geçtik.

Evlerin sonunda, yüksek sarı otların arkasına park edilmiş zeytin yeşili bir Land-Rover vardı; Londra'dayken bu arabayla Carlton Thorne'un evinden Mareşal Salter'in bürosuna gitmiştim.

Direksiyonun arkasında oturan Müfettiş Lim, hemen arabadan indi, şapkasının altından bizi gözlerken, arka kapıyı açtı. Başını eğmiş arabanın içinde oturan birini dinliyordu; hemen döndü, elini kanepenin altına daldırdı, sonra eldivenli elindeki bir tabancayla doğruldu. McIver, arabanın arka kapısına doğru ilerlerken, Lim, dik-kakle beni kolluyordu. Koltuğumun altındaki tabancamın sertliğini hissediyordum, ama tabancaya sarılacak kadar budala değildim.

Arabanın içinden ters bir ses yükseldi :

«Onu buraya getireceğini hiç ummamıştım. İstasyonda onunla hesaplaşamaz mıydın?»

«Ona birkaç şey soracağını düşünmüştüm.»

«Soruların artık önemi yok, McIver. Onun konuşacağını mı sandın?»

«Konuştu bile. Hepimizi mahvedecek kadar çok şey biliyor.»

Arabanın içinde bir sessizlik oldu.

McIver bana :

«Gir arabaya, Edward,» dedi.

Sonra Lim'e döndü.

«Yavaş yavaş gidelim, dostum, zamanımız çok bol.»

Rover sessizce çimenlerin üzerinde ilerledi, bir U-dönüşü yaptı ve Cabeza'nın değişmez sıcaklığından uzaklaştı. Yanımda oturan adama baktım ve Yüzbaşı H.H. Flagg'i hemen tanıdım. Yüzbaşının sırtında artık

hava kuvvetlerinin üniforması yoktu. Siyah şapka, siyah palto giymiş, boynuna beyaz ipekli eşarp bağlamıştı. Bacaklarının üstünde bir battaniye, parmaklarının arasındakı sönmüş, kalın bir püro vardı. Adamdan hafif bir tıraş losyonunun kokusu geliyordu, belki de parfümdü. Gözlerimin içine bakamayacak kadar gerçek bir İngiliz olmalıydı... Gariptir ki, bir an için onun Mandine olup olmadığını merakla düşündüm. Fakat Mandine Fransızdı.

Bir dakika sonra Flagg, McIver'e döndü ve sert sesle :

«Kadın onun not aldığını söyledi,» dedi. «Ara üstünü, McIver.»

McIver, uzandı, koltuk altındaki tabancayı alıp yağmurluğunun cebine attı, sonra elini ceketimin iç cebine sokup not aldığım küçük defteri buldu ve Yüzbaşı Flagg'e uzattı.

Flagg, not defterinde yazılanları çabuk çabuk okudu, soluyarak mırıldandı ve defteri paltosunun cebine soktu. Arabanın camını açtı, pürosunu dışarı attı, sonra tekrar camı kaldırdı ve bana bakarak :

«Çok kötü,» dedi. «Başka birşey söyleyemeyeceğim.»

Lim, dikiz aynasından ifadesiz gözlerle bizi izliyordu.

«Nereye gidiyoruz?» diye sordum.

Aslında soruyu ortaya sormuştum, kimse cevap vermedi. McIver, ayak bileğini dizinin üstüne koydu ve çorabının lastik koncuyla oynarken dalgın dalgın dışarıyı seyretti.

Onbeş dakika kadar sonra Rover, sık yapraklı ağaçların arasındaki çamurlu bir yola girdi. Flagg, Lim'e arabayı durdurmasını söyledi. McIver, iki elini yumruk halinde yağmurluğunun cebine soktu, ileri doğru eğildi, sonra başını sallayarak, Flagg'e :

«Burası iyi,» dedi.

Araba durdu.

McIver dışarı çıktı. Kanepenin ortasında oturduğum için yüzünü göremedim, ama yağmurluğunun cebinden çıkartıp bana doğrulttuğu Centennial Airweight marka tabancasının namlusunu gördüm.

McIver'in uzun suratı kapının ağzında göründü ve sert sert bana baktı.

«Ne bekliyorsun be adam, cenaze töreni mi?»

Yüzbaşı Flagg gırtlığını temizledi.

«Acaba Lim'le beraber bir yürüyüşe çıksak, McIver...?»

«Arabayı neden kirleteyim? Buraya gelip bana yardım etsin.»

Lim, arabadan inip McIver'in yanına geldi; kolunu uzatıp ceketimin yakasını kavradı. Kendimi birden arabanın dışında ve yüzükoyun çamurlu yolun üstünde buldum. Ağır ağır ayağa kalkarken, Flagg'in fısıltı halinde çıkan sesini duydum :

«Burada yapma, McIver. Rica ederim.»

McIver'in bakışları bir an yüzüme takılıp kaldı, sonra beni önüne katarak ağaçların arasına götürmek üzere arkama geçti.

«Pekâlâ, Edward. Dön ve yürümeye başla.»

Söylediğini yaptım. Bir ara yolun kenarındaki hen-

değе düştüm. Hendeğın ıçı ıslak otlarla doluydu. McIver, tabancasının namlusuyla yola çıkmamı işaret etti. Sol elimle yolun kenarındaki otları tutup tekrar yola tırmandım. Omzum ağrıyordu. Yamacın kenarında dönmek istedim, ama McIver tabancasının namlusuyla dürterek yürümemi söyledi.

Tökezlene tökezlene yürüdüm, yüzüme ve elbiseleme sürtünen alçak dalların altından eğilerek geçmek zorunda kalıyordum. Ayakkabılarım çamur içinde, vıcık vıcıktı. Belki de, öleceğini bilen insanın aslında daha ölmekten ruhen öldüğünü iddia edenlerin bu iddialarında bir gerçek payı olmalıydı ki, McIver tekrar konuştuğunda, ne onu ne de kendimi düşünüyordum. Üzerinden atlayarak geçtiğimiz küçük su birikintileri içinde kuyruklu kurbağa yavrusu bulunup bulunmadığını merak ediyordum. Tam aranılan bir yer, diye düşündüm... Kurbağa yavruları için değil, McIver için.

«Bu kadar uzaklık yeter. Yüzünü dön.»

Yarı yarıya döndüğüm sırada ateş etti.

Tabanca sesini duymadım. Acı hissetmedim. Tabancanın sesi sağ kolumun kemiklerini titretti. Ağaçların dallarından korkulu çığlıklar atarak kaçışan kuşların seslerini duydum. Kafamın arkasında anî bir soğukluk hissettirdi. Görebildiğim yalnız ağaçlardı... Ağaçlar ve gökyüzü, çünkü sırtüstü yatıyordum. Başımın arkası ıslaktı. Başım küçük bir yağmur birikintisinin içindeydi ve bir şey, kurbağa değildi, belki suyun kendisiydi, kulaklarımı gıdıklıyordu. Bacaklarım havada, birşeyin üzerindeydi... Yere yıkılmış küçük bir ağaç kütüğünün üstündeydi.

Gözkapaklarımın arasından bakınca, ayaklarımın ucunu görebiliyordum. Ölmemiştim. Beni tekrar vurmaları gerekiyordu. Bu onurdan yoksun kalmamak için sabırsızlanıyordu. Ancak, işi bitirmek için yaklaşması gerekirdi, yoksa, beni tabanlarımdan vurmak zorunda kalırdı.

Ağızımdan soluyarak kımıldamadan bekledim.

Hiç acele etmeden, ağır ağır yaklaşıyordu. Önce bir sigara, çakmağın sesi. Eh, böyle şeyleri her gün yapmadığı için, işin biraz zevkini çıkarmak istiyordu.

Kapalı gözkapaklarımın altından kontrole çalıştığım yarım ay şeklindeki ufuğun parlaklığı, birden panamasının kenarıyla koyulaştı. Tepeme dikilmişti; ama ağaç kütüğünün ters tarafında duruyordu; muhtemelen beni neremden vurmaları gerektiğini düşünerek, sigarasını çekiştiriyordu.

Yüzümü mü dağıtmalıydı? Yoksa kulağımın arkasında düzgün bir delik mi açmalıydı? Gözlüğünün arkasında kalan gözlerini düşünceli bir tavırla kırıştırıyordu.

Bacağı ağır ağır büküldü, kalktı ve ayağını kütüğün üzerine dayadı. Sağ ayağının bastığı yerde, çamur zeminin biraz çöktüğünü hissettim. Tabancasını doğrulttuğu zaman hergele sigarasını dudaklarının arasından almak nezaketini bile göstermedi.

Bana gereken soluğu kımıldamayan dudaklarımın arasından ağır ağır ciğerlerime çektim. Bütün gücümü sağ bacağımda toplayarak, iki ayağımla sağdan sola, soldan sağa, makaslama bir tekme salladım. Gözlerindeki kararlı ifade birden kayboldu, yerini öfkeli ve şaşkın bir ifadeye bıraktı. Elleri, istemediği halde başının üzerine kalktı, dengesini bulmaya çalıştı. Tabanca tutan bi-

leği aşağıya doğru d6nd6, çamurun içine bir kurşun sıktı, ama yere yuvarlanmak 6zereydi. Hemen yuvarlanarak dizimin 6zerinde doğrudum, omzum acıdı, ama umur-samadan sağ kolumu geri çektim, b6t6n acısına katlanarak olanca g6c6mle, alısıyla, acısıyla birlikte sol kulağının arkasına indirdim.

Sadist değilimdir, ama kolumdaki alıyla bir ilişki olduğunu sanmadığım bir çatırtı duyuncaya kadar sağ kolumu alısıyla birlikte vurmaya devam ettiğimi saklayacak değilim. Hem korkumdan, hem de beni Yague'nin b6rosuna g6z g6re g6re 6l6me g6nderdiğinden 6t6r6 kolumu kaldırıp kaldırıp kafasına indirdim.

V6cudu gevşedi. G6zleri donuklaştı. Onu çevirdim ve altında kalan tabancayı aldım. Tabancayla ne yapacağımı hen6z kesinlikle bilmiyordum. Artık hiç birşeyden emin değildim. İg6d6m oradan bir an 6nce uzaklaşmamı haykırıyordu. Nitekim, 6rkek bir tavşan gibi koşarak elli yarda kadar uzaklaşmıştı ki, birden aklıma Bayan Hakl geldi. Flagg'le Lim, geri d6n6p kadını 6ld6receklardı.

Tekrar geri d6nd6m, McIver'in y6z6n6 suyun içinden çektim - o benim için b6yle birşey yapmazdı - o zaman onu 6ld6ren nedeni anladım: alçılı kolumun darbe-leriyle 6lmemiş, başının altına rastlayan ve kandan kı-zıllaşmış sivri taş parçasından 6lm6řt6. İncil bu kez onu kurtaramamıştı.

Land-Rover'in park etmiş olduğu çamurlu yolun yamacına ulaşmam iki dakika s6rd6. Hava şimdi biraz daha kararmıştı. Direksiyonun arkasında bir sigara parıldıyordu.

Rahat bir durum seçtim, sonra seslendim :

«Lim!»

Sessizlik.

«O öldü, Lim!»

Arabanın motoru birden çalıştı. Şoförün camına dikkatle nişan alıp tetiği çektim. Şoför tarafındaki cam açık olmalıydı. Çünkü kırılan cam sesini duymadım. Motor hâlâ çalışıyordu, ama yerinde duruyordu.

«Çık arabadan,» dedim. «Ve bu tarafa doğru yürü.»

Cevap veren olmadı.

«Çık dı...»

Bir silâh sesi duydum.

Bana ateş edilip edilmediğini kestiremediğimden uzun süre kımıldamadan bekledim. Sonra Detwiler'in sözünü hatırladım: 'Bir ajan başaramadı mı, ya intihar eder, ya da başkası tarafından öldürülür.'

Birkaç dakika süreyle Flagg'e arabadan çıkmasını seslendim, sonra ağır ağır arabanın yanına gittim, o zaman neler olduğunu gördüm.

Flagg, Lim'in tabancasını kullanmıştı. Arabanın içini de batırmıştı, hergele.

Daha sonra ne yapacağıma karar verdiğimi söyleyemem. Arabanın içine uzanıp Flagg'in paltosunun cebinden not defterimi ve Alvarez Parşömeni'ni aldım. Sonra kalktım, öteki taraftaki kapıyı açmak üzere arabanın etrafından dolandım. Kapıyı açıp içeri uzandım, paltosunun yakasından kavradım ve hızla çektim. Ağır cesedi ancak beline kadar arabadan çekebilmişim; ayaklarımın dibindeki çamura düşünceye kadar pantolonunun kemelerinden asılmam gerekti.

Tabanca parmaklarının arasından arabanın içine düşmüştü. Tabancayı mendilimle namlusundan tuttum ve yanına bıraktı.

Lim, boylu boyunca arabanın ön kanepesine uzanmıştı ve önce onu doğrultmak zorunda kaldım, ama tek kolla bu pek kolay olmadı. İkisini de yere uzattıktan sonra Rover'i yirmi yarda kadar sürdürdüm, durdurdum ve tekrar geri döndüm.

Öyle sanıyorum ki, niyetim cesetleri bir ağacın altına çekmek ve Detwiler'in merhametine terk etmektir. Bütün istediğim arabaydı. Fakat Yüzbaşı Flagg'in bacağını bile kaldırmayı başaramadım. Bunun için de onları oldukları yerde bırakmak zorunda kaldım. Direksiyona geçtim, ağır ağır sürerek yola çıktım.

Barcelona otuz mil kuzeyde kalıyordu. Rover, otuz mili yirmi dakikada aldı. Saat altıya yakın olduğundan bütün bankalar kapalıydı. Biraz peseta bulmak için Paseo de Gracia'da epey dolaşmam gerekti. Yeni bir elbise aldım. Sonra bir uçak bileti alarak havaalanına gittim, Rover'i kilitlemeden bıraktım, tuvalette elimi yüzümü şöyle bir yıkadım, yeni elbisemi giydim, eskisini çöp tenekesine tıktım; uçağın kalkmasından on dakika önce hazır bekliyordum.

Paris havaalanından Detwiler'i aradım.

«Telefonda olmaz,» dedi.

Securair binasından pek uzak olmayan, Bonaparte Caddesi üzerinde bir adres verdi.

Otelinin odasında beni bekliyordu. Yanında beceriksiz bir Fransız doktoru vardı; doktor omzuma şöyle bir baktı ve sonra Detwiler tarafından, acele bir durum ol-

madığı gerekçesiyle sepetlendi, oysa ben neredeyse acıdan bayılmak üzereydim.

Detwiler, doktoru sepetledikten sonra oturmamı söyledi ve anlattıklarımı bir teype aldı. Tabancalı çatışmaya geldiğimde teypi hemen kapadı.

«Öldüler mi? Üçü de mi?»

«Evet.»

«Nerede?»

Söyledim.

«Peki, araba?»

«Barcelona havaalanının dışında park ettim.»

«Daha iyisini de yapamazdın.»

Küçük bir bavul alıp, yanımda duran kahve masasının üstüne koydu.

«Dört bin,» dedi. «Anlaştığımız gibi.»

Bavulu açmak üzereyken, elini hafifçe kolumun üzerine koydu.

«Bu paranın kaynağı hakkında ağzını sıkı tutacağın umuduyla verildi, Ed... Tamam mı?»

«Eğer bu kadarcıksa, bana güvenebilirsin, Detwiler.»

Bavulu açtım. Detwiler'in önünde paraları saymak kabalık olacaktı, ama nasılsa dört bin sterlin olduğu bir bakışta anlaşılıyordu.

Masanın üzerine küçük bir makbuz sürdü.

«Birkaç küçük formalite var,» dedi. «Bu makbuzu imzalamanı isteyeceğim. Aynı zamanda, güvenlik kartını da vermelisin.»

«Sevinerek.»

Sol elimle makbuzu imzaladım, güvenlik kartımı ver-

dim ve ona saygıyla baktım, çünkü gerçekte, parayı vereceğini ummamıştım.

«Sana birşey daha söyleyebilirim,» dedim. «Mandine yaşıyor.»

Kaşlarını çattı.

«Gerçek,» dedim. «McIver söyledi. Ya da ben öyle anladım.»

«Mandine'in nerede olduğunu söyledi mi?»

«Hayır.»

Detwiler omuz silkti.

«Önemli değil. Antenlerinden biri kırılmış bir ahtapot pek zararlı olamaz.»

«Senin bileceğin bir iş,» dedim. «Şimdi ne olacak?»

«Senin yönünden mi? Hiç birşey.»

«Bayan Hakl için demek istemiştım.»

«Seni ilgilendirmez.»

«Anladım. Şu halde bana eyvallah mı?»

Soğuk bir nezaketle başını eğdi.

«Planın nedir? Londra'ya bir uçak, sonra anılarını Fleet Caddesinde tekrarlamak mı?»

Bu sözü beni gerçekten de incitti. Birlikte geçirdiğimiz bunca zamandan sonra karakterimi biraz olsun öğrenmiş olmalıydı.

«Mademki öğrenmek istiyorsun,» dedim. «Kanalı ağır ağır geçen bir gemiyle vatana döneceğim. Sonra kolumu gerektiği gibi tedavi ettireceğim. Daha sonra ne yapacağıma karar verinceye kadar iyi bir otele yerleşip birkaç gün kafamı dinleyebilirim. Özel bir dedektif bürosu açabilirim. Herhalde bana bir tavsiye mektubu yazamazsın değil mi?»

Hayretle başını salladı.

«Seni, bir temizleyici dükkânına müdür olarak bile tavsiye etmem. Paranı al ve toz ol. Yüzünü bir daha görmek istemiyorum.»

«Nasıl istersen.»

Caddeye çıktım ve bavul elimde Bonaparte caddesi boyunca yürüdüm, Mandine'in öldürüldüğü yere gelince durdum. Önceden görmediğim kan lekesi kaldırımın üstündeydi. Yani, kan gibi görünüyordu. Herhangi birşey olabilirdi. Ya da, bütün bunlar sırf beni korkutmak için söylenmiş olabilirdi, eğer böyleyse, başarılı olmuştu.

A-6 örgütünü ilgilendirdiği kadarıyla, Birleşmiş Milletler'deki Amerikan elçisinin, Küba güdümlü silahlar bunalımı sırasında Mr. Adlai Stevenson'un yaptığına rekabet olarak, nüfus artımı sorununa en iğrenç bir çözüm yolu bulan A-6 örgütü üyesi ülkelerini dünya kameralarının önüne çıkartacağını düşünecek kadar budala değildim. Eğer uluslararası politika hakkındaki görüşüm gerçeğe yakınsa, Amerikan Cumhurbaşkanı, ekonomik danışmanlarının tavsiyelerine uyararak, onlara bir şantaj kampanyasına girişmeleri için emir verecek ve A-6 üyelerinin ülkelerini artık Amerikan ürünlerinin tüketim sahası olarak kullanılmasını sağlayacak ve o ürünleri şişirilmiş fiyatlarla satacaktı.

Bunun için Amerika'yı suçlu bulamazdım. Bazı öyle şeyler vardır ki, dünya moralini çökertmemek için açıklanamaz, ama cezasız da bırakılamaz. Ayrıca, hemen girişilecek bir cezalandırma, onları başıboş bırakmaktan çok daha iyidir.

Her İngiliz gibi, kanalı geçerken yuvaya dönmenin sevinci içindeydim. Nedense, hangi ayda olursa olsun, kanalı geçen gemilerde hep Şubat havası eserdi. Ya da ben bu duyguya kapılırdım.

Folkestone gümrük binasına girinceye kadar, İngiliz gümrükçülerinin, dünyadaki hiç bir gümrükçüye benzemediklerini, onların daima dürüst ve iyi niyetli kimse-ler olduğunu düşünürdüm. Bunu söylüyorum, çünkü, gümrükçülerden birinin birinci sınıf bir hergele olduğuna işaret ederken, diğerlerini küçük düşürmek istemem.

18

KENDİMİ SUÇLUYORUM.

Gemide, bavulunda dört bin sterlin ve ikinci isabel-la tarafından imzalanmış bir Parşömen'le gümrüğe giren fazla yolcu yoktu. Detwiler'den yazılı bir izin almadığım, ya da İngiltere'ye girinceye kadar güvenlik kartımı saklamayı akıl etmediğim için, kafasızlığımı ilk idrak eden yine ben oldum.

Başka açıdan, buna ne gerek vardı? Her hafta sonu, Folkestone'dan İngiltere'ye giren bir sürü suçlu vardı, ama ben suçlu değildim. Ayrıca, gümrük kuralları da beni durdurmalarının nedeni olamazdı. Neden sorguya çekildiğimi ısrarla sordum. Sonra o gümrük memuruna Alvarez Parşömeni'nin ayrıntılı hikâyesini anlattım. Bu da salaklığımın ikinci yüzüydü.

«Şu halde, bu belge oldukça değerli, öyle değil mi? Gemide mi aldınız?»

«Hayır.»

«Ama İspanyolca. Peki, bu para ne oluyor?»

Paranın yanımda bulunuşunun nedenini anlatmak fırsatını bile tanımadılar. Gümrük memuru gözlerini yüzünden ayırmadan parmaklarını şaklattı - kim geldi dersiniz - Stockbridge polis örgütünden sevgili dostum Komiser Galletly!

Galletly, gümrük memurunun yerini alırken, sersem sersem baktım.

Komiser Galletly'yi her zaman bir numaralı düşmanınım olarak görmeye alışmıştım, ama bu kez karşımda tanıdık bir surat görünce sırtıtmaktan kendimi alamadım. Oysa Galletly, sırtışıma aldırmadı bile.

Galletly, yağmurluğunun kolundan sızan suları paralarımın üzerine düşüncesizce akıtırken :

«Bunları nereden buldun?» diye sordu.

Ağzımı açmama fırsat vermeden uzandı ve yakamı çekti.

«Hem bu ülkeye tabancayla girmeye nasıl cesaret ediyorsun?»

Parşömeni ayrıntılarıyla anlatıp, ikinci adımın Alvarez olduğunu söylerken - bunu çok iyi biliyordu, - birden sertçe sözümü kesti :

«Saklama, Prendy,» dedi. «Her zaman suça eğilimin vardır. Bu parayı kimse vermedi. Sen bunu çaldın. Carlton Thorne'un evinde iki gün kaldın ve sonunda parmakların kaşındı.»

«Kim demiş onu?»

«Carlton. İki gün önce Hampstead polisine baş vurarak şikâyet etti. O zamandan beri hakkında tutuklama kararı var.»

Beni gümrük binasından çıkartıp siyah bir polis Jaguar'ına soktuğu zaman itiraz edemeyecek kadar şaşkındım. Eğer bu gerçekse, Carlton'un davranışına bir anlam veremiyordum. Üstelik Parşömen'i alabileceğimi söyleyerek, kendi eliyle vermişti: 'Al, dostum, nasılsa sana ait bir belge...' Eniştemin sözlerini sanki şimdi söylemiş gibi açıkça hatırlıyordum. Acaba neden fikrini değiştirmişti?

Polis arabası gümrük binasından ayrılırken üzüntüyle :

«Kendi öz eniştem,» dedim. «Neden böyle bir şikâyete gerek gördü?»

Galletly, bana acımış gibi dudaklarını büzdü.

«Kabahat senin, Prendy. Edinburgh'daki sabıkanı unutma. Carlton'un kabahatı yok sayılır. Bir de tabanca. Sabıkalıların beş yıl süreyle silah taşıyamayacağını biliyor olmalısın. Yanılmıyorsam, bu iş için yedi yıl yersin.»

«Ama bana o verdi.»

«Tabancayı mı?»

«Hayır, Parşömen'i.»

Galletly omuz silkti.

«Sana yardım etmek isterdim, Prendy. Kendine ait olan bir şeyi elbette korumak istersin. Senin, henüz çürümüş bir elma gibi kof olmadığına inanıyorum. Belki ezik bir armut olabilirsin. Ama gerçek gerçektir.»

Yalanlar da yalandır, diye düşündüm.

Benim gibi cömert yaradılıştaki bir kişi için gerçeği kabul etmek çok kolaydı. Cimrilik. Başka nasıl bir açıklaması olabilirdi? Sade, basit, apaçık belli bir cimrilik... İngiliz yüksek sınıfına özgü bir cimrilik. Carlton, bu Parşömen'in elli sterlin değerinde olduğunu söylemişti. Herhalde onu uyaran gene Rene olmalıydı. Şimdi Parşömen'i geri istiyordu. Tipik bir İngiliz cimriliği.

Detwiler de bu işe katılmıştı. Aksi takdirde, planlarımı neden öğrenmek istemiş olabilirdi? Ayrıca, işe Detwiler de karışmış olmasaydı, Galletly, benim bugün Fransa'dan geleceğimi nereden bilecekti?

Bir süre sonra şoför başını çevirdi :

«Benzin almalıyım, Richard.»

Galletly başıyla onayladı.

«Rastladığın ilk benzin istasyonundan alabilirsin.»

Hava kararmıştı ve yağmur yağıyordu. Cam silecekleri, karanlıklardan doğru inen yağmur perdesini sistemli olarak iki yana saçıyordu. Jaguar, karayolundan döndü ve saçaklarından sular sızan kubbeli bir benzin istasyonuna girdi. Bayrak direğindeki ıslak bayrağın üstünde: 'Sevenoaks Benzin İstasyonu' yazılıydı.

Şoför, Jaguar'ı benzin pompalarından birinin önüne çekti, sonra arabadan indi; benzin istasyonunun bürosuna girdiğini gördüm.

Şoför, büronun kapısından başını uzatıp seslendi :

«Richard, bir dakika buraya gelebilir misin?»

Galletly iç geçirip, arabadan indi, sonra eğilip yüzüme baktı.

«Senin yerinde olsam kaçmaya kalkışmazdım, Prendy. Bu kolla fazla uzağa gidemezsin.»

«Sen merak etme,» dedim.

Ancak Galletly'nin bana karşı gösterdiği güven ve iyimserlik, fırsat varken şansımı denemem gerektiğini ima etmiyor muydu?

Sırtı büronun kapısında kaybolur kaybolmaz arabadan atladım, bir solukta beton alanı geçtim ve benzin istasyonunun arkasındaki ağaçlıklı yamaca daldım. Bir kez gözden kayboldum mu, beni yakalama imkânları yoktu ve Galletly de bunu çok iyi biliyordu. Işıklı kubbenin altında durup elini boru gibi yaparak arkamdan seslenen Galletly'nin boğuk sesinde göz yaşlarının ıslaklığı vardı; belki de iyimserliği konusunda yanılmıştım.

Sol kolumla ağaçların alçak dallarından yüzümü koruyarak, Galletly'nin böğüren sesinden mümkün olduğu kadar uzaklaşmaya çalıştım. Biraz sonra Jaguar'ın çalışan motorunu duydum, ama karayolundan epey uzaklaşmıştım ve Galletly de şehrin bu bölgesini ancak benim kadar biliyordu.

Yağmur yavaşladı; parlak bir ay bulutların arasından sıyrılarak bulunduğu yeri aydınlattı. Bir tepenin belkemiği üzerinde duruyordum; tepenin yamacı karayolunun çatal yaptığı noktaya doğru alçalıyordu. Eğer Galletly, şoförünü peşimden gönderip kendisi de yol çatalına kadar geldiyse, ikisi arasında sıkışıp yakalanmam işten bile değildi; ama Galletly'nin bunu düşünmediği açık seçik belliydi. Son gördüğümde, Jaguar'ın kırmızı stop lambaları Folkestone'a doğru uzaklaşıyordu. Sağ kolumu sol kolumun desteğine alarak yamaçtan indim. Yola çıkıp bir telefon kulübesine rastlayıncaya kadar yürüdüm. Tabii bu tehlikeli bir hareketti; eğer Galletly,

tekrar dönüp bu yola girecek olursa, beni saksağan gibi yakalardı... Ama bu tehlikeyi göze almak zorundaydım. Havarstock Hill'in telefon numarasını ödemeli aradım. Bir dakika sonra ablamın şüphe dolu, ürkek sesi duyuldu :

«Alo, evet?»

«Sen misin, Rene?»

«Kimsiniz?»

«Edward,» dedim.

Rene, küçük bir kahkaha attı.

«Edward, neredesin?»

«Sevenoaks'da.»

«Orada ne yapıyorsun?»

«Böğürtlen topluyorum. Sen ne yapıyorum sanıyorsun?»

Telefon kulübesi açıkta olduğu için, bütün geceyi olayları anlatarak geçirecek değildim, ama Rene ısrar etti. Kocasının Parşömen için yapmış olduğu şikâyeti sonuna kadar dinledi. Sonra kararlı bir sesle sözümü kesti :

«Bak, Edward, Parşömen meselesini polise anlatabilirim, ama dört bin sterlinle tabanca konusunda pek yardımcı olabileceğimi sanmıyorum. Sahi, Edward, tabancayı nereden buldun?»

«McIver verdi.»

«Emniyet Amiri McIver mi?»

«Herif polis falan değil. Lim de senin düşündüğün gibi şoför falan değildi.»

«Şimdi nerede... McIver demek istiyorum?»

«İspanya’da yağmur sularından meydana gelen bir gölcüğü yalıyor. Ha muerto.»

«Öldü mü?»

«Daha uygun bir kelime arıyorsan, evet.»

Rene bir an konuşamadı, sonra :

«Dinle, Edward,» dedi. «Seni ülkeden kaçırmalıyız. Düşüneyim biraz. Şimdi Sevenoaks’tasın. Oradan Folkestone’a gidebilir misin?»

«Zaten Folkestone’dan geliyorum. Sanırım bütün şehir polisi ayaklanmış orada beni bekliyordur.»

«Bence Edinburgh’a giden trenleri kontrol için King Cross’u tutmuşlardır. Folkestone’a git. Gitmelisin. Tek kurtuluş yolun bu. Carlton’un Folkestone’da bir teknesi var. Channeleer meyhanesine git. Nerede olduğunu birisinden öğrenirsin. Orada bekle. İki saat sonra orada buluşuruz. Acaba ne kadar paraya ihtiyacın olur dersin?»

«Bir yatak parası yeter sanırım. Ama, Rene, ben ülkeden çıkmak istemiyorum ki.»

«Hapishaneye gitmeyi mi tercih edeceksin? Seni bu işe soktuğum için biraz da kendimi sorumlu tutuyorum, Edward. Ve seni kurtarmak için elimden geleni yapacağım. Unutma... Channeleer.»

Rene telefonu hemen kapadı.

Channeleer, tipik bir İngiliz meyhanesiydi; ölesiye parlatılmış prinç dekorlar, alçak masaların üzerinde bakır tepsiler ve demir bilezikli lambalar meyhaneye sıcak bir hava veriyordu. İngiltere’den ayrılmaya karar veren

bir İngiliz, vatanına veda etmek için bundan daha güzel bir yer düşünemezdi. Ama ablam çok haklıydı. Galletly'nin de söylediği gibi, silah taşıma izni bile olsa, sabıkalı bir kişi beş yıl süreyle silah taşıyamazdı. Ayrıca, polise dört bin sterlini nasıl aldığımı anlatmak da faydasızdı.

Üçüncü kadeh kanyağı yuvarlarken, bavuldaki paraların sahte olabileceklerini de düşündüm. Detwiler bana sahte para vermiş olabilirdi. Onun bana bir çek vermesini beklemiyordum; ama gene de bazı banka hesapları vardır ki, o hesaplara kimsenin ruhu duymadan para yatırmak mümkündür.

Dördüncü kadeh konyak kolumun başlayan sancısını biraz olsun azaltırken bir sonuca varmıştım... Hayır, gerçeği kabul etmiştim... Detwiler ve Carlton Thorne, bütün bu numaraları birlikte hazırlamışlardı. Çift nam-lulu bir iş. Dört bin sterlinlik servete bir hırsızlık eklemişler ve silah meselesini de prim olarak kuyruğuma bağlamışlardı. Galletly'nin söylediği gibi en azından yedi yılım vardı. İçtiğim konyakların nedeniyle ne öfkeli ne de şaşkındım... Tam tersine çok pratiktim, ayrıca, Detwiler'in verdiği derslerden yararlanabildiğim için memnundum. McIver'in İncil'inde ezberlenmesi gereken birşey varsa, o da, 'Kendini tanı' sözüydü. Kendimi iyi tanırdım. Devlet sırrı güvenilir kimselere verilirdi. Ben güvenilecek biri değildim. Benim yaradılışımdaki birini, A-6 örgütü hakkındaki bildiklerimle başıboş bırakamazlardı. Amerika Birleşik Devletleri'nin A-6'ya üye olan ülkeleri ve yapmak istedikleri işleri açıklamaya karar vermeden, beni hiç bir şekilde serbest bırakmaları dü-

şünülemezdi. Daha önce de söylediğim gibi, Amerika bu ülkeleri açıklamaktansa, onları kendine köle yapardı.

Bu düşüncelerle boğuşurken ablam meyhaneye girdi. Beni görünce doğru yanıma geldi, barda oturan iki müşteriye endişeyle baktı; ne ellerini cebinden çıkardı, ne de başındaki ıslak eşarbz çıkarıp silkeledi.

«Ne zamandan beri buradasın, Edward?»

«iki saattır,» dedim.

«Dışarı gel.»

Sarsak sarsak tabureden indim.

«Tekne hazır mı? Eğer tekne dediğin bir barkoysa boş ver.»

Rene omzunun üzerinden bakarak :

«Dışarı çıkalım,» dedi. «Oh Tanrım, Edward, sarhoşsun.»

«Kim sarhoş?»

«Belki sarhoş olman daha iyidir.»

«Evet,» dedim. «Belki haklısın.»

Böyle söylemiştim, ama ne demek istediğini anlamamıştım.

Meyhaneden çıktık. Yüzüme çarpan hafif yağmur ve serin hava sarhoşluğumu biraz olsun dağıttı.

Ablam eski bir Cresta marka otomobilin kapısını açıyordu.

«Buraya gel, Edward.»

«Eğer Rover'e ne olduğunu öğrenmek istiyorsan söyleyeyim,» dedim. «Barcelona havaalanında. Sahi aklıma geldi. Lim de öldü. Söylemiş miydim?»

Rene, tek kelime söylemeden direksiyonun başına geçti. Arabanın kapısını açık bırakmıştı. Yanına otur-

dum ve kapıyı çektim. Sevimli bir tavırla Rene'ye döndüm ve kardeşçe sırtıtarak baktım. Yorgun görünüyordu; belki yolculuk onu yormuştu.

Tam Carlton'un yaptığı kalleşlikten söz edecektim ki gözüm dikiz aynasına takıldı... Hergelenin kendisi arabanın arka kanepesinde oturuyordu.

Bulunduğumuz şartlar altında zehirimi dökmekten kendimi alamadım. Oturduğum yerden arkaya dönerken :

«Parşömen hakkında polise yalan söylemenin sebebi neydi?» diye sordum. «Kayınbiraderine böyle davranman ayıp değil mi? Whitehall'daki meslektaşlarına da böyle mi yapıyorsun?»

Cevap vermedi.

Alay ettim :

«Ne o? Diplomatik bir cevap mı düşünüyorsun?»

Şimdi şunu itiraf etmeliyim, hayatımda kimseyi konuşmalarımınla küçük düşürememiştim. Bu yüzden, göstereceği tepkinin böyle olacağı aklıma gelmemişti. Carlton'un eli birden kalktı ve beni ilk kez Parşömen'le yakaladığında kullandığı 22'lik küçük tabancasını doğrulttu.

«Susmanı tavsiye edeceğim.»

Tabancaya dik dik bakarak yerime büzüldüm.

«Bu da ne oluyor?»

Rene :

«O senin enişten değil,» dedi.

Rene başını biraz yana eğmiş, alt dudağını dişlerinin arasına kısırmış ilerideki bir noktaya bakıyordu.

«Neden?»

«Carlton değil. Allahını seversen dikkatli bak, Carlton'a benzemiyor mu?»

Durumu iyice kavrayabilmem için bir dakika kadar sustu, sonra :

«Edward,» dedi. «Bunca yıldır polis olarak çalıştın. Hiç birşeyin farkında değil miydin?»

«Ne demek istiyorsun?»

«Geçen hafta King Cross'tan telefon etmeden eve geldiğinde, sana bizim sahte şoförü gönderebileceğimizi söylemiştim. Evde Le Monde gazetesi vardı. Carlton tek kelime Fransızca bilmez. Sana garip gelmemiş miydi?»

Rene öfkeyle konuşurken ağızım bir karış açık dinliyordum.

«Carlton'un Fransızca konuşamadığını bilmesen bile, şu kötü Parşömen meselesi de mi sana birşey anlatmadı? Mantıklı bir insanın böylesine değerli bir belgeyi, eğer amacı belgenin değerinden üstün değilse, kolaylıkla bırakabileceğini nasıl düşünebilirsin? Anlayamadın mı? Bu adam Carlton Thorne değil. Bu adam sahtekârın biri.»

«Öyleyse bu adam...»

Rene :

«Mandine,» dedi. «Adamın adı Mandine.»

Dinmiş gibi görünen yağmur arabanın tavanını dövmeye başladı. Düşüncelerim bir an Bonaparte Cadde-sindeki kan lekelerine uzandı. Ablam sözünü bitirir bitirmez, Mandine'in, eldivenli elini (Rover'in kapısına sıkıştırmış olduğunu söylemişti) kanepenin arkasına dayadığını gördüm. Detwiler'in sözlerini hatırladım; yüzü

belirsiz bir ajan Bonaparte Caddesinde kaçıyordu ve Detwiler'in kurşunları onu olduğu yere yıkmıştı.

Sanki kafamdan geçen bu sorunun cevabını vermek istermiş gibi, Mandine, eldivenli elinin parmaklarını oynattı.

«Evet, Edward. Bir kurşun deliği. Detwiler'in tabancasından. Madam Hakl adına hazırlanmış ödemelere ilişkin evrakı ele geçirmek istiyordu. Bu küçük yara ile onu atlatabildim.»

Dikkatle Mandine'in yüzüne baktım. Evet, bana Parşömen'i veren adamdı. Boğuk sesle :

«Demek ki Bhoma'nın resmi yanındaki resim gerçek Carlton'un resmiydi,» dedim.

Mandine kuru sesle ekledi :

«MBE.»

«Ona ne oldu?»

«Hiç birşey.»

«Ne demek hiç birşey? Onun yerine geçebilmek için kaçırmış falan olmalısınız?»

Mandine ince bir gülümsemeye :

«Öyle davranmak gereksizdi,» dedi. «Bütün mesele seni, enişten olduğuma inandırmaktı. Asıl eniştenin evden uzaklaştırılması da gerekiyordu, ama bunu o kendiliğinden çözümlendi. Altı gün evinden uzak kalacaktı ve bu süre de bizim için yeterliydi. Evin içinde onu tanıtabilecek her şey gizlendi. Ablanı konuştuğu takdirde kocasının hemen öldürüleceğini söyleyerek susturduk. Kocasının yirmi dört saat süreyle ajanlarımızın kontrolü altında olduğuna, konuşursa hemen öldürüleceğine inandı. Oysa kocası Montreal'daydı.»

«Montreal mı?»

«Üç gün öncesine kadar Mr. Carlton Montreal'daki bir konferanstaydı.»

Dik dik suratına baktım.

«Öyleyse beni seçen Detwiler ya da McIver değil, sendin.»

Omuz silkti.

«Zayıf bir adaydın. Ama zamanımız yoktu. Mr. Detwiler'le Barcelona'ya gidip, onun Cabeza soruşturmasını baltalayacak sevimli birine ihtiyacımız vardı. Gerekirse, Detwiler'i ortadan kaldıracaktı. Enişteni hiç görmediğin için seni aldatmak kolay olacaktı. Gördüğün gibi, İngilizceyi kusursuz konuşuyorum.»

Rene'ye sordum :

«Söyledikleri doğru mu?»

Ama cevap veren gene Mandine oldu :

«Kelimesi kelimesine doğru. McIver'i Barcelona'ya Carlton Thorne'u gözlemesi için göndermiştik. Carlton, Montreal'dan dönmüş, hemen Barcelona'ya hareket etmişti.»

«Barcelona'da ne işi vardı?»

«Cabeza uçak kazası için Başbakanı adına bir oturum yapacaktı. Sahi, Carlton hâlâ tehlikede. Zaten, kardeşlik duygularına rağmen, Mrs. Carlton'un hemen bana haber vermesi bu yüzden. Kocasının hayatına karşılık senin hayatın. Onun hakkında kötü düşünmemelisin, Edward.»

Mandine'e aldırmadan Rene'ye döndüm.

«Sana birşey soracağım. Solomon Bhoma ile ilişkin nedir?»

«Ne demek istiyorsun?»

«Carlton'un çekmecesindeki resim. Sana yazılmış ve imzalanmış.»

«Oh, şu resim...»

Uzattığım sigarayı alıp yaktı, sonra derin bir soluk aldı.

«... Bhoma Dışişleri Bakanıyken bizde konuk olarak kalmıştı. Öğretisi hakkında söylediklerine kulak asmayaya çalışıyorduk, ama sürekli konuşuyor ve dünyanın yanma noktasının Çin, Endonezya ve Hindistan olduğundan söz ediyordu. Yüz milyonlarca insanın yaşayan ölümler gibi varlık gösterdiklerini, onların varlıklarını inkâr edemeyeceğimizi söylüyordu. Yabancı yardımıyla boşuna zaman geçiriyorduk, yiyecek ve para önemsizdi. Dünyanın ancak dörtte biri yaşayabilirdi ve bu parçanın Batı olmasını istiyordu. Bana resmini imzalayıp verdikten sonra ülkesine döndü ve ondan kurtulduğumuza sevin-dik.»

Rene sigarasını dudaklarının arasından sökercesine aldı ve camdan dışarı fırlattı.

«Sonradan Çin'de öldüğünü duyduk ve artık onu hiç düşünmedik. Sonra iki hafta kadar önce, Carlton, Sivil Havacılık Örgütü'nün Montreal'daki konferansına çağrıldı. Bu konferansın amacı Cabeza'daki uçak kazasıydı. Altı gün evden uzak kalacaktı. Carlton'un evden ayrılışının birinci günü Mandine, McIver ve Lim'le birlikte geldi. Önce beni tabancalarıyla korkuttular. Sonra söylediklerini yapmadığım takdirde, Montreal'da ajanları tarafından izlenen Carlton'un öldürüleceğini söylediler. Bana yazmış olduğun mektupları buldular. Seni sordu-

lar ve... ve ben de onlara söyledim. Senin bir polis olduğunu düşünerek onların üstesinden gelebileceğini sandım. Senin hâlâ bir salak olduğunu tahmin edemedim. Edinburgh'a yazmamı ve Carlton'un sana bir iş bulduğunu söylememi istediler. Aynı zamanda Mareşal Salter'e de bir mektup yazacaktım. Rütben hakkında yalan söyleyeceğinden emin olmalıydım. Bu takdirde McIver'in eline düşebilecektin. Gerisini biliyorsun.»

Öfkeyle ısrar ettim :

«Ama neden beni seçtin? Ülkede bir sürü polisten kovulmuş adam vardı. Neden beni seçtiniz?»

Rene omuz silkti.

«Biraz İspanyolca biliyordun. Özel Kalem Müdürü'nün kayınbiraderiydin. Usta bir nişancıydın. Hepsinden önemlisi, kolayca aldatılabilecek bir ahmaktın.»

Rene, çantasından çıkardığı sigarasını yakmak için sustu. Rene'nin, ilk gördüğüm zamanki sinirli hareketlerini şimdi kavırıyordum.

«Carlton Montreal'dan dönünce gittiler... McIver, sana, onunla işbirliği yapmanı yazdığım mektubu göndermeye zorladı... Carlton'u bekleyen tehlike henüz geçirtilmiş değildi. Ona seni de bu işe bulaştırdığımı anlatamazdım. Parşömen'in yerinde olmadığını fark etti tabii, ama yeni bir çerçeve yaptırmak için gönderdiğimi söyledim.»

Rene bana şöyle bir baktı, sonra bakışlarını kaçırdı.

«Bu gece telefon ettiğinde, seni uyarmak istedim, ama Mandine'e de haber vermem gerekiyordu, çünkü Carlton'u hâlâ tehdit ediyordu.»

Mandine ileri doğru uzandı.

«Yeteri kadar açıklama yaptığını sanıyorum. Bana torpido gözünden şu haritayı verin, Mrs. Thorne. Onun için uygun bir yer araştırılmalı. Sonra veda edeceğiz, genç dostumuz...»

Adımı söylemek niyetinde değildi. Daha doğrusu istese de söylemek fırsatını bulamayacaktı. Sersem gibi arabanın iç lambasını yakmıştı ve uzatılan haritayı almak için tabancalı elini uzatmıştı. Detwiler, onun kulağının arkasına bir kurşun yerleştirmek üzere olduğunu düşünmüştü.

Detwiler'in daha sonra yaptığı açıklama böyleydi.

Birdenbire silah sesleri duyuldu, arabanın camları kurşunlarla parçalandı, döşemeler delik deşik oldu. Detwiler ve Galletly, aralarına aldıkları Cresta'nın arka kanepesine tam dokuz kurşun sıkılmışlardı. Mandine, haritayı almak üzere ileri uzandığı için kurşunlardan çoğunu sırtına yemişti ve ayrıca da belkemiğinden isabet almıştı.

Ayak seslerini duyuncaya kadar donmuş gibi bakakaldım. Arabanın arka kapısı birden açıldı ve Detwiler'in hırıltısı duyuldu :

«Hastaneye götürün. Söylediklerini banda alın. İkiniz, çıkın dışarı.»

Ama ablam çoktan bayılmıştı.

Whitehall'un koridorlarında koştuğu yirmi yılın izleri eniştem Carlton Thorne'un yüzünden akıyordu. Yamyam suratı, mağara adamına benzeyen saçları ve buz gibi bakışlı gözleriyle benden kaçmasını bilmiş, be-

ni o buz gibi gözleriyle Londra'dan Barcelona'ya ve Barcelona'dan Londra'ya kadar haberim olmadan izlemişti.

«Bırakalım gitsin mi?»

Carlton Thorne, Channeleer meyhanesinin barındaki taburelerden birine ilişmiş konyağını yudumlarken, titreyen parmağını bana doğru uzattı.

«Sen aklını mı kaçırdın, Detwiler? Bu adamın, akrabalık ilişkisini öne sürerek evime girdiğini ve yokluğum sırasında son derece değerli bir belgeyi çaldığını hatırlatmak isterim. Akrabam olduğunu her an unutabiliyim. Sahtekârlıkla karımı kandırdı, rütbesi hakkında yalan söyledi ve daha ne haltlar karıştırdığını ancak Tanrı bilir. Oysa sen, onu serbest bırakmak istiyorsun, ha?»

Detwiler, sert hatlarına rağmen yumuşak sesle :

«Kimseye zararı dokunmadı,» dedi. «Sahi, şu Allahın cezası Parşömen nerede?»

Onun da Carlton'dan hoşlanmadığını hemen anladım.

Galletly :

«Bende, efendim,» dedi.

Sonra Parşömen'i Detwiler'e uzattı, Detwiler de bana verdi. Carlton Thorne'un yüzünün öfkeden morarmasını zevkle seyrettim.

Detwiler bana :

«Sonunda buradan basıp gidebilirsin,» dedi.

«Teşekkür,» dedim. «Birşey sorabilir miyim?»

«Bekliyorum.»

«Mandine neden Carlton'un evine yerleşti?»

Detwiler dikkatle yüzüme baktı, sonra gözlerini kırıştırarak cevap verdi :

«İşi bitmişti. Avrupa güvenlik ajanlarının yarısından çoğu onu temizlemek için arıyordu. Carlton'un Montreal' da altı gün kalacağını biliyordu. Kimse onu hükümetin resmî bir görevlisinin evinde aramazdı. Senin Edinburgh' da işsiz olduğunu öğrendi, kullanmaya karar verdi. Senin ülkenin en zekî insanlarından biri olduğunu tahmin edemedi.»

«Çok garip,» dedim. «Sahi, aklıma geldi, benim şu dört bin sterlin ne oldu?»

Detwiler viski bardağının içindeki buzları karıştırarak içini çekti.

«Hepsi sahte. Casus ajanlar için aldatmak da bir görevdir, amigo. Barcelona'da gerçek Carlton Thorne'u odamda gördüğünü, ama tanımadığını söyleyince, Londra'daki sözüm ona eniştenin Mandine olabileceğini düşündüm.

«Fakat onun öldüğünü düşünüyordun.»

«Geniş düşünceli bir insanım.»

«Ne de olsa bana söylemeliydin.»

«Söylemiş olsaydım, Londra'ya dönmek seni korkutacaktı, oysa buraya gelmen gerekliydi. Seni Cabeza'ya göndermekle zaman kazanmak istiyordum. Tabii, senin Mrs. Hakl'ı bulacağını düşünmemiştim... Yararlı oldu elbette... Sen orada oyalanırken ben Londra'daki tuzağı hazırlamak imkânını sağladım. Mandine, Carlton'u koz olarak kullanıyor ve bir yerde saklanıyordu. Folkestone'dan karaya ayak basar basmaz seni tutuklaması için Galletly'yi Edinburgh'tan getirttik. Kaçman için fırsat hazırladı. İlk yapacağın şeyin, ablanı aramak olacağını düşündük. Ablanın da hemen Mandine'i araya-

cağını tahmin ediyorduk, nitekim yanılmamışız. Ablanı izleyerek Mandine'i aldığını gördük, sonra ikisini birlikte buraya kadar izledik. Eğer şurada duran eniştene kalsa, yirmi yıl hapiste yatarsın. Bunun için senin yerinde olsam şansımı fazla zorlamazdım.»

Detwiler'in imasını anladım ve hemen kabullendim.

Parşömen'in değeri bin beş yüz sterlin civarındaydı. Bin beş yüz sterlin dünyayı satın alamazdı, ama artistin başpiskoposa söylediği gibi, bir haftalık çalışmanın bedeli olarak pek de kötü bir ücret sayılmazdı.

UYCAN YAYINLARI

GÜNÜMÜZÜN İNSANLARINA
GÜNÜMÜZÜN ROMANLARI

KÖPEKLER

Ünlü Amerikalı yönetmen Sam Peckinpah tarafından Dustin Hoffman'ın unutulmaz oyunuyla beyaz perdeye aktarılmış, çok güçlü, çok etkileyici bir roman. Uygar bir ülkede geçen, kimsenin aklına gelmeyecek kadar ilkel ve vahşi bir insanlık deneyi.

GORDON M. WILLIAMS

256 sayfa, 15 Lira

KIŞ İNSANLARI

Günümüzün en çok okunan yazarlarından Phyllis Whitney bu eserinde, kocasına delicesine âşık bir genç kadının, birtakım olağanüstü evlilik sorunlarına eğilmiş. Başka bir kitap; okuyan, durmak dinlenmek bilmeden, son satıra kadar bir solukta geliyor.

PHYLLIS A. WHITNEY

272 sayfa, 15 Lira

ISIRGAN TOHUMU

Jean Anouilh diyor ki: «Paul Wagner annesi olmayan, elden ele dolaşan bir küçük çocuğun öyküsünü anlatıyor. Dickens'vari, alçak gönüllü, mırıldanarak anlatılan bir hikâye... Ama fısıltısı kulakları bırakmak bilmiyor.»

PAUL WAGNER

336 sayfa, 15 Lira

ERKETE

«Okuduğum en güçlü, en ürpertici polis romanı... Ne güçlü diyaloglar... Uzun zaman hatırlanacak, birinci sınıf bir kitap!» Norman Mailer böyle diyor Robert Mitchum'un beyaz perdeye aktardığı, kendi türünde son yılların en önemli eseri, Erkete için.

GEORGE HIGGINS

256 sayfa, 15 Lira

VALENTİNA

Tarihin kaydettiği en büyük aşk dramlarından biri... Napoleon'un Rusya Seferi sırasında geçen birbirinden sürükleyici olaylar dizisi içinde yaşanmış, soluk kesici bir aşkın romanı...

EVELYN ANTHONY

344 sayfa, 15 Lira

MEVSİMLER VE ZAMANLAR

Dürüst iki insanın bir haftalık ortaklaşa serüveni olan bu çağdaş ve gerçekçi roman, çok tatlı bir üslupla kişi ilişkilerinin, tutkuların ve belirli bir yaş dönemi bunalımı içinde atılmış, geri dönülmez bir aşk adımının tatlı hikâyesini anlatır.

JOHN HAASE

238 sayfa, 15 Lira

BABA ÖLDÜ

Mafia örgütünde arasıra tabii ölüm raslandığı da olur... Bol şaraplı bir yemekten sonra, 'Baba'nın evinde apansız ölmesiyle boşalan Mafia tahtına oynayanlar, karşı karşıya geliyor. Biraz tebessüm, biraz sohbet derken, silâhların sesinden sonunda kimse kimsenin ne dediğini duyamıyor.

NICK QUARRY

272 sayfa, 15 Lira

PÖLLENBERG MİRASI

İspanya'da karanlıklara gömülü yaşantısını sessizce sürdüren bir Nazi generalinin, kızını dünyanın en değerli sanat eserlerinden birinin peşine salmasıyla, birden, gerilim dolu bir olaylar dizisi çıkıyor karşımıza. Uykusuz geceler vaat eden, birinci sınıf bir kitap...

EVELYN ANTHONY

296 sayfa, 15 Lira

İHTİYAR

Pulitzer Ödülüne sahip Shirley Ann Grau bu eserinde, bir yandan, acımasız bir çabayla kanun dışı yollardan kazanılmış, ama şimdi herkesin saygı duyduğu büyük bir servetin ilginç hikâyesini anlatırken, diğer yandan da Amerikan yaşam biçiminin güçlü bir eleştirisini gerçekleştiriyor.

SHIRLEY ANN GRAU

368 sayfa, 20 Lira

TEPEDEKİ EV

Son yılların en ilginç romanlarından biri olarak tanımlanan bu eseri 35 yaşında bir ev kadını yazdı. Yayın haklarına Amerika Birleşik Devletlerinde 350.000 dolar ödenen kitap, 4 ay süreyle New York Times'ın 'Best Seller' (En Çok Satan Kitaplar) listesinde başı tuttu.

SUSAN HOWATCH

1. cilt 408 sayfa, 20 Lira

2. cilt 408 sayfa, 20 Lira

MADRABAZ

Bir yandan sinema dünyasının iç-yüzünü yansıtırken, diğer yandan da, herkesi sömürüp 'en başarılı' olanlar üzerine ilginç bir ibret tablosu çizen bu eseri okuduktan sonra, çevresindekileri bambaşka bir ışıhta görüyor insan...

BUDD SCHULBERG

368 sayfa, 17.50 Lira

KWAI KÖPRÜSÜ

Bu eser aslında bir harp romanıdır. Ama, savaşmaktan söz etmez. Şeref, namus, iyilik ve kötülük gibi kavramların alışlagelmiş anlamlarını yerle bir eden Kwai Köprüsü, eşine az raslanır bir kitaptır.

PIERRE BOULLE

240 sayfa, 15 Lira

SAVAŞ DÜZENİ

Ölümünden birkaç gün önce, Hitler, son emrini verdi. Vatanın son umudu Hortlak Kurt Birlikleri, Müttefik Orduları Başkomutanı General Eisenhower'ı öldürecekti... Ib Melchior, Roosevelt'in ölümüyle Hitler'in intiharı arasındaki 19 günün soluk kesici hikâyesini tümüyle gerçeklere ve kendi gözlemlerine dayanarak yazdı.

IB MELCHIOR

294 sayfa, 17,50 Lira

MAVİ DOSYA

Yaşanmış bir düş kırıklığının öyküsü, ancak yazarın gerçekte olmasını arzuladığı biçimde düğümlenmiş... Julie Christie ve Omar Shariff'in oyunuyla beyaz perdeye aktarılan eserin kahramanları, insanı ilk sayfadan son yaprağa kadar soluk soluğa bağlayıveriyorlar kendilerine.

EVELYN ANTHONY

304 sayfa, 17.50 Lira

İKİ BEYİNLİ ADAM

İnsan beyninin vücuda yerleştirilen minyatür bir bilgi-sayarla düzenlenmesini anlatan bu kitap, kişi - makine ilişkileri açısından ürpertici bir geleceği gözler önüne seriyor. İki Beyinli Adam 1973 yılının en çok okunan romanlarından biri. George Segal'in oyunuyla filme alındı.

MICHAEL CRICHTON

240 sayfa, 15 Lira

ANAHTAR DELİĞİ

İlginç buluşları, canayakın kişileri, güçlü seks öyküleri ve birtakım olağandışı ölüm türleriyle bu kitap, kuşkusuz bugüne dek yazılmış en değişik macera romanı. Okurunu soluk soluğa coşturup son sayfasına kadar zevk, şaşkınlık ve merak içinde bırakıyor...

RICHARD SALE

1. cilt 264 sayfa, 15 Lira

2. cilt 264 sayfa, 15 Lira

SİNEMACININ OYUNU

Bir soygun filmi çevirmek amacıyla işe girişip, sonunda soygunu kendi başlarına şaheser bir biçimde gerçekleştirmeye kalkan iki filimcinin bu akıcı hikâyesi üzerine, 'Almanca için bulunmaz nimet' diyor Der Spiegel dergisi.

ULF MİEHE

272 sayfa, 17.50 Lira

KISKAÇ

İnsan niçin silâh kaçakçılığı yapar? Malaya'da ufak bir kâtip olan Giri-ja Krishnan'ın bu iş için çok özel bir nedeni var: Kırmızı karoserili son model otobüslerden bir filo kurup, kasabalar arasında işletmek... Serüven romancılığının en usta kaleminden coşku dolu bir öykü.

ERIC AMBLER

352 sayfa, 20 Lira

